

Jana Neruda & Ester Klein

Žena z Ria

trilogie

(c) 2013 by Realm of antisubtext

První část příběhu vypráví o dobrodružném výletu za pokladem, ale také o sledování a odposlouchávání. Vznikla coby paralela k jednomu skvělému starému filmu. Pod názvem L'Homme de Rio (Muž z Ria) ho v roce 1964 natočil režisér Philippe de Broca. Náš příběh, odehrávající se v Berlíně a Riu, má s tímto filmem mnoho společného. V některých bodech se ale liší. Například v tom, že hlavními hrdiny nejsou Adrien s Agnes, nýbrž Sophie se Sabine...

Druhý, komiksově jednoduchý díl se sapphickým nádechem volně navazuje na část předešlou. Odehrává se v prosinci 2013 a znovu nás zavádí do zapadlých končin Ria de Janeiro, kde Sabine se Sophie spolu s přítelem Carlosem pátrají po kufří plném dolarových bankovek.

Třetí část trilogie je umístěna do Berlína počátkem roku 2014. Její osou je, jako v případě předešlé části, hledání ztracených peněz riodejaneirského gangu a formování vztahu mezi hlavními hrdinkami Sabine a Sophie.

1. část

1.

Docent Eggerová se po pár krocích zastavila. Nemohla se zbavit pocitu, že ji po odchodu z knihovny někdo sleduje. Šlo o pocit velmi vtíravý, a díky tomu si byla takřka jistá, že se nemýlí. Sáhla do kabely pro brýle a pro jednu z knih, co si před chvílí vypůjčila. Sedla si na jeden z nízkých betonových pilířků, lemujících **Potsdamer Straße**, aby předstírala čtení. Nečetla; text v knize *Civilizace uprostřed pralesů* sjela očima a přes její okraj i přes horní část brýlí se zadívala ke vchodu s nápisem *Staatsbibliothek zu Berlin*.

Lidé, chodící kolem, ji míjeli bez sebemenšího zájmu. Po hlavní třídě se rovněž pohybovala auta. Žádné z nich však nestavělo poblíž, ani nejelo nápadně nízkou rychlostí.

Že by za ní přece jen nikdo nešel?, uvažovala docent Eggerová. Je snad přepracovaná a díky tomu i paranoidní? Stihomam se přece může při přemíře práce objevit u kohokoliv, proč tedy ne u ní? A zkouškové období, co před pár dny skončilo, bylo namáhavé ažaž. Nebo snad...?

Ten sytý fialový svetřík! A stejně zbarvená čapka, připomínající kulich! Oboje přece před nedávnem viděla! A to hned po příchodu do knihovny, v jejím foyeru!!

Světlovláska oděná do těchto slušivých, byť poněkud výstředních doplňků, postávala u nedaleko zaparkovaných jízdnicích kol, kde se nacházelo i to její. Po odemknutí zámku smotala ocelové bezpečnostní lanko do malé brašny za sedačkou. Kolo hned nato převezla stranou, aby ho zde opřela o lucernu veřejného osvětlení. Následně se v její ruce objevil mobilní telefon. Podle práce obou palců bylo zřejmé, že dívka s někým esemeskuje.

Eggerová ještě chvíli předstírala čtení, pak vstala, aby se pomalou chůzí vydala podél Potsdamer Straße. Letný periferní pohled ji ujistil, že cyklistka ve fialovém jde zvolna za ní.

Na první křížovatce Eggerová přešla vozovku směrem k Eichhornstraße, kde rychle proklouzla pod rohovým domem mezi bílými podpůrnými sloupy, za nimiž však nepokračovala v chůzi na Voxstraße, nýbrž zůstala skryta za velkým černým pilířem, nacházejícím se v samém rohu budovy.

Když se na rohu Voxstraße objevila dívka vedoucí horské kolo, vystoupila Eggerová přímo proti ní. "No?!" zeptala se. "Chcete mi něco??"

Světlovláska ve fialovém svetru se viditelně lekla. Hodnou chvíli jí trvalo, než byla schopna něco říct.

"Ahhh.... já... promiňte mi... jdu za vámi už od knihovny a..."

"Toho jsem si všimla. Jste totiž dost nápadná, v tom vašem svetru," přerušila ji ostře Eggerová. "Oč vám jde?"

"No...víte... Vy jste... vedoucí katedry archeologie Weissmannova institutu při Humboldtově univerzitě, že?"

"To jsem. - Kdo se ptá?"

Dívka ještě víc zrozpačitěla. "Pardon! Já... jmenuji se Lascoux, Beatrice Lascoux. Tedy Beatrice Sophie celým jménem."

"Aha... Nepamatuji si vás. Jste má studentka? Myslím od nás, z Humboldtovy univerzity? Jaký máte problém?"

"Ne, ne, paní docentko... já... studuji druhým ročníkem filmovou akademii, co je tam... na Potsdamer... možná ji znáte... Píšu diplomku o hraných filmech s brazilskými náměty. - Musím s vámi mluvit."

"Ach tak, *Filmhochschule*, kdo by ji neznal, není odsud daleko, že? - Druhý ročník říkáte? A to už děláte na diplomce? Zvláštní... O čem se mnou vlastně chcete mluvit?"

"No... vy se specializujete na jihoamerické předkolumbovské civilizace a o to mi právě jde. Na něco jsem přišla. Získala jsem od fakulty přístup... doporučení k návštěvě archivů. Právě kvůli

diplomce. Jela jsem tehdy až do Paříže. Je to už přes rok. - Mám něco, co se týká brazilských indiánů."

Docent Eggerová zavrtěla lehce hlavou. "Já se ale zajímám především o kmeny Inků. Když už jste se na mě informovala, což je zřejmé, jistě vám to vaše zdroje řekly."

"To jo, jistě, ovšem... Znáte ale perfektně portugalsštinu, když ji na uni vyučujete. Já umím jen pár fráží z ulice."

Eggerová se opřela o černý pilíř, podpírající roh domu. "Proč jste mě neoslovila přímo na fakultě, slečno Lascoux? Nebo v knihovně? Nač ta konspirace?"

Dívka přikývla. "To mělo dobrý důvod, paní docentko." Postavila horské kolo k širší části pilíře a ztišila hlas. "Můžou tam být odposlechy, tady venku je to čistý. Tedy... pokud vám nesnímají mobil. Jste významný vědec a po těch tajné služby vždycky jdou."

"Vážně?"

"To se všeobecně ví! A váš šéf, ten pro ně určitě dělá! Jako ředitelé všech ústavů. Jsou to obvykle zkrachovalí vědci, a o to větší kariéristi."

Eggerová se zhluboka nadechla. To, že je její nadřízený prof. Baske posedlý touhou po úspěchu si myslela rovněž. Neřekla to však. "Proč si to o mém šefovi myslíte?" zeptala se neutrálně. "A odkud ho vůbec znáte?"

"Říkají to vaši studenti na internetových fórech. A stejně bych ho tipovala i podle jeho nabubřelé stránky na Facebooku."

"Profesor Heribert Baske má facebookový profil? To ani nevím." Oč té holce krucinál jde? Chce ji snad vyprovokovat k nějakému výpadu vůči nadřízenému? Z jakého důvodu?

"Podívejte, slečno..."

"Lascoux," doplnila blondýnka. "Beatrice Sophie Lascoux."

"Ano, to jste už říkala." Doc. Eggerová pátravě vzhledla. "Jste Francouzka??"

"Jen napůl. Po mámě."

"Ach tak. - Takže slečno.... e... Lascoux? Jo. - Přešla byste, prosím, k věci? Musím se vrátit do institutu. K čemu potřebujete mou portugalsštinu?"

"K cestě do Brazílie."

"Cože?!"

"Hned vám to vysvětlím: podstatnou částí mé diplomky bude obsahová analýza filmu Philippa de Brocya *L'Homme de Rio*. Jde mi především o záběry natočené ve městech. Hledala jsem všudemožně záznamy o lokalitách, na nichž se tehdy natáčelo. Při návštěvě francouzského filmového archivu jsem mimojině narazila i na obrovské množství tehdejší divácké pošty, kterou tvůrci nestihli zpracovat a povětšinou ani přečíst. Šlo o velké krabice s tisíci dopisů, reagujících na tento akční superfilm." Dívka na okamžik zmlkla, přičemž sledovala reakci druhé ženy.

"A dál?" zeptala se klidně Eggerová.

"Mezi touto neotevřenou poštou se povaloval i jeden s berlínskou zpáteční adresou. Ta mě padla do oka. Mrkla jsem na ni. Stálo tam jméno Josef Wallisch. Hned mě napadlo, že by to mohl být Pepe. Tedy Pepe Wallisch."

"Ten cestovatel?"

"Přesně!"

"A byl?"

"Byl! - Wallisch dopis adresoval samotnému režisérovi de Brocovi." Dívka sáhla do kapsy pro složený kus papíru. "Ofotila jsem ho. Mám sebou kopii. Čtete, paní docentko." Rozrušením jí zčervenaly tváře a nakonec začala předčítat text sama.

Berlín 2.5.1964

"Vážený pane režisére!

Velmi mne zaujal váš film o hledání maltéckého pokladu. U nás v Německu běžel pod názvem Abenteuer in Rio. Ani netušíte, že podobný poklad skutečně existuje. Jde o jeskyni se stěnami

plnými safíry. Toto místo domorodí indiáni používali v minulosti coby svatyni. Sám jsem poklad před necelým rokem na vlastní oči viděl. Kameny jsem bohužel nezískal, finanční těžkosti byly příčinou mého urychleného odjezdu z Brazílie, kam se už zřejmě nikdy nevrátím, neboť jsem moc starý, sužuje mě malárie, a ani nemám na cestu dost prostředků. Poklad tedy čeká na vás, pane de Broca. Při pátrání po něm můžete natočit další skvělý film. Jako první musíte najít cestu k jeskyni - mapu - což nebude těžké. Ale ani snadné. Zkuste starý rybí trh v Riu de Janeiro - J JV, Santo, Engelchen.

S pozdravem Pepe Wallisch, cestovatel"

Zmlka. Její oči se zaleskly. "Co tomu říkáte?" zeptala se rozdychtěně.

Eggerová pokrčila rameny. "Pepe Wallisch byl člověk, pokud vím, mírně řečeno... excentrický. To je všeobecně známý fakt. I mě zaujaly jeho knihy, jsou moc dobře napsané, četla jsem je už jako školačka... jenže... problém vidím v tom, že u Wallische člověk nikdy neví, co je realita a co fikce. - Totéž si myslím tady o tom... vašem ofoceném dopisu."

Blondýnka rozhodila bezmocně rukama. "Jo, neměla jsem právo otvírat ho, to vím! Nač jim tam ale byl? Padesát let v krabici a jednou by ho beztak spálili! Bez přechtění!"

Eggerová kývla. "Možná. - Co tedy po mně chcete?"

"Chci vám, paní docentko, nabídnout polovinu z Wallischova pokladu. Když ho se mnou o dovolené pojedete hledat."

Prý polovinu pokladu! Pěkná fantasmagorie, pomyslela si Eggerová. "Aha..." řekla s pohledem upřeným na hodinky.

Dívka neklidně přešlápla. "Klidně mi říkejte Sophie!, paní docentko. Nebo Beo! Jak sama chcete."

"Víte, slečno Lascoux... vzhledem k osobě cestovatele Wallische mi celá ta historka s pokladem připadá... nezlobte se, poněkud přitažená za vlasy."

"Takže vás to ani jako odborníka... nezajímá??"

"Tak jsem to neřekla. Zajímavé to bezesporu je. Seriózní už míň. Krom toho, nemám na cestování po Brazílii ani na děláni tlumočnicka čas, dopisuji totiž novou knihu - *Zvyky a obyčeje Mayských kmenů z pohledu dnešní doby* - tak se bude jmenovat."

"Chápu a... nerozmyslíte si to, ani když vám řeknu, že bych... to celé sama zatáh... financovala?"

Žena v brýlích neznatelně zavrtěla hlavou. "Je mi líto."

Dívka ve fialovém se zatvářila zklamaně. "Hm... to je velká škoda... myslela jsem... nevádí... možná pojedu do Ria sama... A... kdyby jste si to náhodou rozmyslela.... tady je má vizitka. Je na ní i číslo mého mobilu. - Nejsem na koleji, bydlím v privátu, mám dost peněz. Tedy... na podnájem. - Najdete mě na Bürknerstraße 32. Vlevo od vchodu je lékárna. Druhé patro. Paní, co u ní bydlím, se jmenuje Zirbnerová."

Eggerová podala skleslé dívce ruku. "Ráda jsem vás poznala, slečno Lascoux," řekla s pokusem, aby to zaznělo co možná nejformálněji.

2.

Profesor Baske opustil svou pracovnu rozladěný. Kde ta Eggerová sakra trčí? Polední pauza na oběd je už dobrých patnáct minut pryč a ona nikde. Nějak si to dáma protahuje, asi jí to bude muset vytknout. V žádném případě nehodlá být jako jeho předchůdce profesor Heinz Schrötter, který tady ve Weissmannově archeologickém ústavu zavedl všeobjímající toleranci. Týká se Dozent Doppeldoktor Eggerové obzvlášť! Nejlepším důkazem pro to budiž fakt, že Schrötter přede dvěma lety doporučil její habilitaci. Jo! V sedmadvaceti letech docentkou! Tomu se tedy říká akademický

postup. - Ne že by Eggerová nebyla odborník, paralelně ukončené dvě fakulty, chemie a archeologie, dva doktoráty v pětadvaceti, to mluví samo za sebe, ovšem... osobní vztahy s profesorem Schrötterem tu zřejmě jistou roli přece jenom hrály. I když fakt, že by Eggerová byla jeho milenkou, se nezdá být moc pravděpodobný. On, profesor Baske, tuto mladou vědeckou pracovníci už přece několikrát otestoval. Lépe řečeno, vyzkoušel její reakci. Proto ho sem správná rada Weissmannova institutu taky poslala, aby měl oči otevřené; aby zjistil, jak to tu ve skutečnosti s oním předpokládaným protekcionismem chodí, zda tu není dokonce nějaká organizovaná skupina na toto téma. Eggerová ale návnadu nespolkla. Bohužel. Nebo bohudík? Pro ni nejspíš to druhé. Doposud se z každého pozvání do divadla, na koncert, či jinou kulturní akci vymluvila. Chová se k němu i nadále velmi odtažitě. Tento fakt je nedůležitý pouze zdánlivě; kdyby toužila po nějakých hypotetických, nadstandardech... či výhodách, které jí podle některých místních, zřejmě zhrzených kandidátů na docenturu starý Schrötter poskytoval, jistě by se k němu, jakožto novému šefovi ústavu, chovala... řekněme vstřícněji. A také by určitě změnila svůj vzhled; nechala by si upravit tmavé zplhlé cezené nudle na hlavě, přinejmenším by se odbarvila na blond, školometské brýle by vyměnila za kontaktní čočky, a oblékla by se jinak nežli teď, kdy vypadá jako směs učitelky a apačské squaw s hrubšími rysy, s rysy, které by dozajista vyžehlil jakýkoli sebelevnější make-up.

Baske se zastavil přede dveřmi s vizitkou: *Doc. Dr. Dr. Sabine Egger* a když zevnitř místnosti cosi zaslechl, přiblížil své ucho ke dveřím.

Vždyť tam ta osoba něčím štrachá! Musí tam tedy být! Jak to, že ji vůbec neslyšel přicházet?! Že by měl něco se sluchem? Coby čerstvý pětáctýřičátník? Ne, to nepadá v úvahu, ta ženská musela přijít pěkně potichu! Snad záměrně...?

Baske si přitáhl uzel na kravatě, nasadil profesionální úsměv a zaklepal na dveře.

"Profesore?!" Tmavovlasá žena sňala z očí brýle a zvedla hlavu.

"Zdravím, paní kolegyně, jaký byl oběd?" Baske usedl na levý roh psacího stolu s pohledem upřeným na počítačový monitor, na němž byla otevřená jakási internetová stránka o cestovateli Wallischovi.

Eggerová pootočila křeslo, na němž seděla, příslušným směrem. "Neobědvala jsem. Volali mi z knihovny, že někdo konečně vrátil knihu, na níž jsem čekala."

"Aha... Ale neměla byste se co do jídla tak zanedbávat." Baske vduchu zkonstatoval, že se jeho podřízená tváří nezvykle nejistě. Přelétl očima stůl. Jeho pohled utkvěl na návštěvce ležící vedle něho; naneštěstí byla hlavou vzhůru. "Potíže?" zeptal se a ukázal na návštěvku.

Opět nezvyklý, skoro nejistý úsměv ze strany Eggerové. "Ale ne," odvětila. "Jistá... ehm... studentka mě požádala o... konzultaci. Z časových důvodů jsem odmítla."

"Mhm, mhm." Profesor Baske, který předešlou konverzaci defacto legalizoval svojí zvědavost, vzal s předstíraným nezájmem vizitku do ruky. "Beatrice Sophie Lascoux... Filmhochschule...? Zajímavé. - My máme nějakou... kooperaci s filmovou fakultou?"

"Kdepak." Docent Eggerová rozhodila v mírném gestu rukama. "Té... studentce šlo o Brazílii. Respektive portugalštinu. O nějaký... překlad..."

"Ach tak..." Baske doufal, že si neobvyklé jméno z vizitky zapamatuje. Vstal ze stolu. "Proč jsem vlastně přišel... Potřebuju od vás složku s loňskými granty, paní kolegyně."

"Tam nahoře." Žena za stolem ukázala na regál vedle dveří. "Třetí nebo čtvrtý pořadník zprava."

"Už to mám, díky." Baske se ve dveřích formálně pousmál a se šanonem v podpaží pracovní svému podřízenému opustil. Neobvyklé jméno z vizitky si vduchu neustále opakoval.

Do své kanceláře se vrátil ještě rozladěnější, než z ní před chvílí odcházel. Hodil pořadník na stůl, sedl si do křesla a na kus papíru zapsal jméno z vizitky. Papír pak otočil a začal na něj zamyšleně čírat.

Oč tu jde?, uvažoval. Eggerová mu řekla, že žádost o konzultaci té... studentky s francouzským jménem odmítla. Proč tedy měla její vizitku na stole?? A ještě ke všemu před sebou?? Kdyby jednoznačně odmítla, zahodila by ji. Nebo by si ji vůbec nebrala.

Baske si přejel rukou tvář. Ba ne... ona neodmítla, spíš to vypadá, že o celé věci přemýšlí. Co za

tím může kčertu být? Že by šlo o nějakou... protekci? O přímluvu? Za peníze? Eggerová zná v ústavu i na univerzitě kdekoho. Že by ji zkontaktovali, aby pomohla někomu k podvodu? Obšlehnout diplomku například? Třeba ona studentka z filmové fakulty má tady na Humboldtově univerzitě někoho, komu chce přes Eggerovou dopomoci ke stipendiu, nebo prostě projít - absolvovat. - Anebo jde o nějakou jinou levotu? Určitě není normální, když někdo, kdo se zabývá filmem, shání archeoložku kvůli portugalštině, to nedává žádný smysl. Kdoví, co se zatím může skrývat. Když už ho sem jako hlídacího psa posadili, aby kontroloval chod ústavu a přidružené fakulty, zda v nich vše funguje, jak má, zda se neporušují předpisy, či dokonce zákony, musí celé věci přijít na kloub. Chtě nechtě. Z Eggerové nic nevyrazí, na to je ta ženská příliš chytrá, ta nepromluví, to je jasné. Bude třeba nasadit jiné prostředky. Například požádat o pomoc někoho, jemuž tu a tam, se souhlasem správní rady Weissmannova ústavu, dodává informace o studentech, zejména těch zahraničních, kteří na fakultě či jinde projevují veřejně radikální názory, a představují tak potencionální nebezpečí pro... Pro kohokoliv.

Baske zvedl telefonní sluchátko a zhluboka se nadechl. Pak vytočil příslušné číslo.

"Velvyslanectví, prosím."

"Dejte mi Jenkinse."

Ve sluchátku to klaplo. "Pan Jenkins není přítomen."

Baske se zašklebil. "Hm... Tak mu řekněte, až se vrátí, že volal profesor. Ať se mi hned ozve, je to důležité. - Díky."

Zavěsil. Telefon se ale vzápětí rozdrnčel.

"Baske."

"Jenkins. - Cos mi chtěl?"

"Bud' zdráv. - Ty se necháš zapírat?"

"Houby, zrovna jsem přišel. - Co ode mě tak naléhavého chceš, profesore?"

"Pár informací."

"Moment, moment, takhle to mezi námi nefunguje, spletl sis posloupnost. Já volám tobě o informace, ty mi je poskytneš, no a já ti pak za ty drby pošlu na tvé konto nějaký ten groš."

"Fajn. Dnes ale potřebuju pomoc já. A vůbec, Jenkinsi, nač ti mám hledat mezi studenty teroristy, když vy tady u nás v Německu všechny odposloucháváte? Máte přece ve Frankfurtu napíchnuté místní světlovody. Své kandidáty na bombometčíky znáš tím pádem daleko dřív nežli já." Baske se nepříjemně zasmál. "Heleď, nic ve zlém, je mi jasné, že chcete slyšet, o čem jedná naše vláda a úřady, ale upřímně; nač je vám sledování civilistů? To tedy nechápu."

"Ale no tak, profesore, dobře víš, že na civily každý kašle. Věc se má tak, že někdy musíš vzít celý balík, abys získal několik dat co hledáš. Nepředstavuješ si doufám při svém vzdělání, že na každé soukromé lince sedí zlý agent NSA v černých brýlích a zapisuje si, když voláš babičce do Dingskirchen, že za ní o víkendu přijedeš."

"Má babička žila v Kölnu, Jenkinsi."

"Haha, moc vtipné. - Můžeme tedy s tebou i nadále počítat, profesore? Nebo tě ta aféra s odposlechy naštvála tak, že v tobě probudila germánská národní hrdost?"

"Vy, Američani, štvete permanentně kdekoho, příteli. Momentálně i své spojence, s vaším šmírováním. Kdekomu ležíte v žaludku, dnes abyste se pomalu báli prodávat papiňáky." Baske se znovu hlasitě uchechtl.

"To nebylo moc etické, profesore," ozvalo se nerudně na druhém konci drátu. "Je ti přece známo, jak tenhle svět funguje. Každý šmíruje každého. Potud je vše OK. Jen o tom nesmí nikdo veřejně mluvit. Chápeš."

"Chápu. - Hehe... ten vám pěkně zavařil, ten váš ukecaný agent!" řekl Baske pobaveně.

"To jo. Jakáž pomoc."

"Mezi námi, Jenkinsi, je to jen ukázka slabosti vaší současné vlády."

"Souhlasím. Za republikánů by tohle nebylo možné. Ale nechme to být. Proč voláš, co po mně vlastně chceš?"

"Proklepnout jednu studentku. Oslovila mou podřízenou ve věci konzultace, což já považuji za

lež. Cítím se povinen prověřit to. Kdybych nechal celou věc plavat a k něčemu došlo, mohla by mi to správná rada později omlátit o hlavu, vždyť to znáš - *vy jste o tom jako šéf ústavu věděl a nic jste nepodnikl??*"

"OK, rozumím. - Její jméno."

"Beatrice Sophie Lascoux. Sophie psáno s pé-há. Příjmení: el-á-es-cé-ó-ú-iks."

"Francouzka?"

"Nemám tušení."

"Ty nemáš v počítači její curriculum??"

"Je z vysoké filmové, ne od nás z Humboldtky. V tom je právě problém."

"Jo tak... a není v tom spíš postel, profesore?"

"Ani náhodou, tím jsem si jistý."

"Dobře, mrknu na ni. Kdyby něco ozvu se."

"Dík, Jenkinsi. - Jo, ještě maličkost; potřebuju, abys mi sehnal štěnici."

"Blázníš, profesore?! Kvůli blbě vysokoškolače?! S tím nepočítej. Leda, že ohrožuje bezpečnost Spojených států."

"Tahle holka na vaše Státy nejspíš z vysoka kašle, Jenkinsi! Asi má zalubem získat přes mou docentku nějakou protekci. Pro známého, bratra, či co já vím pro koho. Zařídít někomu rychle doktorát, nebo tak něco. Víš, jak se to dnes dělá."

"Heled', kvůli opsané diplomce ti nikdo z branže štěnici neopatří. Ani já. Nemůžu. I kdybych stokrát chtěl. Ale poradím ti. Vytoč pevnou linkou své mobilní číslo, spoj hovor a mobil pak odnes na příslušné místo. Nalep ho páskou nejlíp pod stůl, nebo kam to půjde, a přes pevnou linku poslouchej. Nebo si mobil přepni na záznamník. Všechno v místnosti ti sejme."

Baske udeřil pěstí do stolu. "To je ono, Jenkinsi, skvělý nápad! Přesně tohle udělám! A hned!"

"Fajn. Pak mi laskavě nahlaš, cos zjistil, ať z toho taky něco mám. - Jo, pozor ať ten mobil nenajdou, jinak jsi v průšvih. - Měj se, profesore."

"Nápodobně, Jenkinsi. A vzkaz strýčku Samovi, ať si líp hlídá agenty."

"Já mu to vyřídím, spolehni se," zaznělo otráveně z druhého konce drátu.

Docent Eggerová pozdravila nevýrazným gestem ruky profesora Baskeho, který jí přinesl zpět vypůjčený šanon a měl se hned k odchodu. Naklikla pak další internetovou stránku, co jí pod hesly, "Wallisch"+ "Pepe"+ "Poklad" našel před pár minutami vyhledavač, a začetla se do textu. Šlo o novinový článek s názvem *Cestovatel snílek a fantasta*.

V článku mimojiné stálo:

...v závěru života tento známý světoběžník opakovaně prohlašoval, že místo s nevyčísitelně cennými drahokamy nehledal, nýbrž našel. Nikdy se bohužel nevyjádřil k otázkám, kde ono rozsáhlé naleziště leží. Spekuluje se, že šlo o jedno z teritorií původních brazilských kmenů národa Guarani.

Zda jsou Wallischova tvrzení o indiánském pokladu pravdivá, či zda tímto způsobem slavný cestovatel pouze vyvolával zájem médií o svojí osobu, se už asi nikdy nedozvíme...

Eggerová levým tlačítkem myši zavřela prohlížeč. Nepřítomně pohlédla na okno.

Jaké je resumé z přečtených článků?, ptala se sama sebe. Všude se pochybuje, zda si Wallisch historiku o drahokamech nevymyslel. Ovšem, pochybnosti vyznívají s pravděpodobností padesát ku padesáti, odhadovala, a to rozhodně není málo. Proč by vlastně musel lhát? Brazílské území je dostatečně rozsáhlé i bohaté. Nebylo by to přece první naleziště v této zemi. - Padesát na padesát... co s tím?

Vzala vizitku ležící na stole a několikrát ji zamyšleně obrátila mezi prsty. Přečetla si telefonní číslo, co na ní bylo napsané. Pak přiložila k uchu svůj mobil.

"Eggerová," ohlásila se, přičemž si stále nebyla jistá, zda se podobným rozhodnutím nedopouští nějaké fatální chyby. "Kdy?" řekla jednoslovně do telefonu.

"Prvního července," dostalo se jí podobné odpovědi.

"Prvního sedmý - fajn. A... máte plán?"

"Mám konkrétní představu, kde hledat."

"Fajn, tak rezervujte dvě místa, poletím do Ria s vámi." Eggerová přelétla očima svou pracovnu, aniž by tušila, že nahoře na skříni se šanony leží zapnutý mobil, aktivovaný pro záznam zvuku...

3.

"Nemáte oheň?" ozvalo se nečekaně za Baskem, když si na parkovišti odemykal vůz.

"Promiňte, pane, jsem nekuřák," zahučel profesor přes rameno. Pak si uvědomil, že hlas, co ho oslovil, zná. "Jenkins? Co tu provádíš?"

"Jedu náhodou kolem."

"Náhodou, no ovšem. - Zjistils něco?"

"Nic, co by stálo za zmínku, profesore, ta holka z filmové fakulty je víceméně OK."

Baske se kousl do rtu. "Víc mi o ní neřekneš?"

"Nesednem si dovnitř, profesore?"

"Samozřejmě."

Jenkins vytáhl zápisník a otevřený ho položil na palubní desku. "Beatrice Sophie Lascoux, narozena 1990 ve francouzském Strasbourgu, matka Charlotte Lascoux, vlastní otec neuveden, v roce 1990 se Charlotte provdala za Karla von Mühlensdorf a přestěhovala s dcerou do Berlína. V roce 2000 rozvod, 2010 odjela Charlotte k příbuzným do Paříže, kde žije a pracuje dodnes. Její dcera Beatrice Sophie proto často pendluje mezi Německem a Francií. Obě řeči zvládá díky dvojjazyčné výchově dokonale. Podle její facebookové stránky si jako dítě myslela, že němčina a franština jsou jedna jediná řeč."

"Phe...!" povzdechl si Baske a otráveně mávl rukou.

"Přesně tak," zkonstatoval druhý muž chápavě a ihned navázal: "Už v prvním ročníku filmové fakulty začala snaživá Beatrice Sophie psát diplomovou práci, kterou neustále na internetu doplňuje. Jak se zdá, fascinuje ji Brazílie a filmy s ní spojené. Jde zejména o francouzské dílo z roku šedesát čtyři L'Homme de Rio."

"No a co my s tím?" vyjádřil se nevrle Baske, kterého předešlé informace ani trochu nezaujaly.

"Počkej, profesore: před rokem a půl navštívila Beatrice Sophie Lascoux francouzský filmový archiv. Hned po návratu do Německa se přihlásila na intenzivní kurzy portugalského jazyka, a to hned na dva současně. Druhý uvedený kurz vedla rodilá Brazílka, žijící momentálně v Berlíně, při čemž šlo o zvládnutí hovorového jazyka, kterým se mluví v Riu de Janeiru."

Baske se napřimil. "Co, takže ona se portugalsky domluví?!"

Jenkins přisvědčil. "Podle všeho velmi dobře."

"Tak nač potřebuje Eggerovou pro překlad?"

"Dobrá otázka, profesore. Docela to vypadá, že onen překlad bude pouhý... zastírací... manévr, zkrátka legenda."

Baske klepl do volantů. "Teď já: odposlechl jsem Eggerovou. Mobilem. Jaks mi poradil. Když odešla, mobil jsem odnesl. Jako šéf mám klíče od všech místností, tedy i od té její."

"Hm? Říkala něco zajímavého?"

"Někomu volala. Ptala se *kdy*."

"Kdy??"

"Jo. Kdy. - Šlo o první červenec."

"Fajn. A dál?"

"Řekla, ať rezervuje dvě místa. Že poletí do Ria taky."

"Kam že poletí?? Do Ria?! Komu to řekla??"

Baske rozhodil rukama. "Tohle já nevím, nikoho nejmenovala. Jenže na stole u ní ležela vizitka té... Francouzky. I s telefonem."

"Takže volala jí?" zeptal se druhý muž naléhavě.

"Na 99 procent."

"Moc zajímavé... studentka filmu a docentka archeologie... Co asi mají společného, když ne postel, profesore?"

Baske stiskl rty. "To nevím... Obě se domluví portugalsky... Do Ria... Proč zrovna tam...? Francouzský filmový archiv..."

"Že by v něm něco našla, profesore?" nadhodil zneklidňující otázku Jenkins.

"Může být, ale co?"

"Těžko hádat, jasné je, že se v návaznosti začala učit portugalsky."

Baske pootevřel okénko vozu. "Poslyš... o čem je vlastně ten její oblíbený film, co o něm píše diplomku?"

Jenkins vydal neurčitý sykavý zvuk. "Pssss... sehnal jsem si ho. Jde o věc s Belmondem a tou... starší sestrou té... nó... krasavice. Catherine Deneuve. Françoise Dorléac se jmenovala, zabila se pak v autě. Ve filmu šlo o hledání indiánských diamantů. Poklad v brazilském pralese."

Baske na místě řidiče nadskočil. "Drahokamy?! Vážně?!"

"Jo. A co, profesore?"

"Jen to, že když jsem byl v kanceláři u Eggerové, měla na počítači načtenou stránku o Pepe Wallischovi! Zhlédl jsem, že v něm psali o nalezišti drahokamů! Jo, a pak se do telefonu ptala, zda má ten člověk plán."

"Na plán že se ptala?! Opravdu?!" Jenkins vyvalil oči a hlasitě polkl. "Tak je to jasné, profesore! Francouzka objevila v archivu něco, snad starou mapu, zapomenutý zaštrachaný plán! Proto ta cesta do Ria! - Eggerová je přece archeoložka!"

"Ano, Jenkinsi. Teď už to do sebe zapadá."

"Říkals, že poletí prvního července?"

"Ano."

Muž na místě spolujezdce zalistoval v zápisníku. "Prvního sedmý je v pondělí. To znamená být tam o den dva dřív, z čehož vyplývá odletět tuto sobotu nebo neděli."

"Co, ty máš v úmyslu udělat si výlet za moře?"

"A ty ne, profesore? Chceš ty drahé šutry nechat dvěma ženským? Nota bene své podřízené?"

Baske se zatvářil nešťastně. "No... víš, Jenklinsi... tohle je... na mě moc... velký kvalt a já... Ne, to tedy nechci," dodal pak radikálně. "Už kvůli správní radě ne. Musím zjistit, co Eggerová v Brazílii podnikne."

"To je slovo do pranice, profesore! Nasadíme na ni soukromé očko."

"Proč? V CIA na tohle máte přece své lidi, ne?"

"To se vsaď, jenže Rio není mé působiště, tam úřaduje jiné oddělení. Nesmím jim lézt do hledáčku, jinak jsem v maléru, takže pojedu jako normální občan - diplomat na dovolené."

"Když je to tak, Jenkinsi... Seženeš letenky?"

"To se spolehni, člověče. - Dnes je čtvrtek... pozítří, nejpozději popozítří odfrčíme první třídou do Brazílie." Podal Baskemu ruku. "Zatím se měj!"

4.

Docent Eggerová se už poněkolkáté podívala z **okna**. Vpravo od jejího domu zastavil starý rozměrný vůz zelené barvy, nablýskaný, patrně americký cadillac ze šedesátých let, dělající dojem dobře udržovaného veterána. Nikdo z něho nevystoupil.

"6:48... ani ne pětáctyřicet minut do odletu - cesta na letiště Tegel trvá taxíkem zhruba dvacet minut - a ta... dívka s francouzským jménem, Lascoux, tu stále ještě není. Slíbila přijet sem k jejímu

domu na Grüntestraße po půl sedmé. Nedochvilnost je ohavná," říkala si polohlasem Eggerová, "nic hezkého o člověku nevypráví." Vzápětí zvažovala, co všechno zapoměla dát do svého kufru. Let do Brazílie není žádná maličkost, ten člověk nepodniká každý týden, vyžaduje dobrou přípravu...

Eggerová se zastavila uprostřed obývacího pokoje. Pas, peníze i kreditku má už v kabele.

6:50, ukazovaly nástěnné hodiny a stále nic. Asi se měly domluvit jinak. Měla pro Lascoux zajet ona, ne naopak.

Co když si ta bláznivá studentka celou akci s návštěvou Ria rozmyslela? Co bude pak? Všechno je připraveno, letenky zaplacené a...

Docent Eggerová nerozhodně postávala u okna. Právě si chtěla zajít pro mobil, aby se přesvědčila, jak se věci mají, když se vlevo od domu objevil vůz taxislužby, který přijel ze směru od Britzer Straße.

No to je dost!

Z taxíku vystoupila štíhlá světlovláska ve fialovém topu.

Je to ona! Zřejmě její oblíbená barva.

Taxikář dívce pomohl vyndat cestovní kabelu na kolečkách, poté objemnější brašnu z kufru vozu a ona obtěžkána oběma zavazadly zamířila k domovnímu vchodu.

Proč Lascoux probůh vystupuje?! Mají přece obě pokračovat taxíkem na letiště!

Když si dívka ve fialovém Eggerové za oknem povšimla, odložila jedno ze zavazadel, aby jí krátce zamávala. Ze zeleného cadillacu, stojícího šest sedm metrů vpředu, následně vystoupili dva dohněda opálení muži v šedých oblecích. Udělali pár kroků k přicházející dívce, nečekaně ji uchopili za paže a i se zavazadly odvěkli k zaparkovanému vozu.

"Co se děje?? Co to má být?!" Eggerová zůstala několik sekund ztrnule stát. "Bože, oni ji snad... unesli?!" Popadla na stole ležící tašku, v křečovitém zmatku, kdy málem zlomila klíč, uzamkla dveře od domu a vyběhla na ulici.

"Hej!! - Stůj!! - Zastavte, všechno jsem viděla, policie už jede!!" volala marně za mizejícím vozem.

Co teď???

Rozhlédla se. Taxi ještě neodjelo! Tomu se tedy říká štěstí! Rozběhla se k němu.

"Jeďte...! Jeďte...! Za tím...! Za ním!"

"Myslíte toho veterána?"

"Jo, jo, za tím! Nesmíte ho ztratit! Je to životně důležitý!"

"Rozumím, madam. - Stalo se něco? Můžu vám nějak pomoci?"

"Stalo. A nejmíc mi pomůžete, když neztratíte z očí ten zatracený cadillac."

"Ovšem, madam, nebojte se, budu se ho držet jako klíště."

"Dík, přesně tohle já potřebuju."

Muž za volantem se krátce ohlédl po své zákaznici. "Žádnou policii?" zeptal se jako by bez účasti.

"Žádnou."

"Jak si přejete. Ale ta... žena, co ji vezou, s nimi asi nejela moc dobrovolně, že?"

"Ne," odsekla Eggerová.

"Tušil jsem to. Ti řízkové vypadali jako cizinci."

"Jsou z Brazílie," tipovala chmurně Eggerová. Pak se podívala bočním oknem ven. Zdálo se jí, že okolí nepoznává. "Kam asi jedou?"

"Jo!" pousmál se řidič taxi, "to kdybych věděl..."

"Kde to teď vlastně jsme?"

"Na městském okruhu, madam."

"Aha. A směr? Kterým směrem míříme?"

"Momentálně k severovýchodu."

"Co je tam například?"

Taxikář pokrčil rameny. "Tady ve městě? No... třeba **Tegel**."

Eggerová zatleskala rukama. "Letiště! Vždyť je to jasné! Kam jinam by jeli nežli na letiště?!"

"Aha... a můžu se vás zeptat?"

"Ale jo, proč ne, když už jsem vás do toho zatáhla..."

Taxíkář s dotazem chvíli váhal. "Proč tu dívku vlastně... unesli?"

Eggerová pohlédla muži za volantem do tváře. "Našla něco, co asi najít neměla..."

V taxíku se rozhostilo napjaté ticho.

Eggerová nemohla u přepážky popadnout dech. "Prosim vás, přítelkyně odlétá, zapomněla si u mě své věci, tamta dívka ve fialovém, se dvěma kolegy v šedém! - Kde ji najdu?" vyslechla si letištní úřednice. "Tam," mávla rukou příslušným směrem. "Let do Ria de Janeira."

"Do Ria?! Jak to? Tam já přece letím taky?! Mám tu rezervovanou letenku! Na jméno Eggerová Sabine!"

Žena za přepážkou naklepala jméno do počítače. "Ano, souhlasí. Vy ale poletíte druhou třídou. Tamti tři, ti vaši kolegové, sedí v jedničce."

"Aha, díky."

Po odbavení se docent Eggerová vydala hledat příslušné letadlo. Když byla letuškou konečně posazena na své místo, pociťovala, jak moc je z nastalé situace nervózní; jedním z důvodů byl samozřejmě i fakt, že téměř všechny její věci, vyjma dokladů a peněz, zůstaly ležet u ní doma. Poletí tedy do Ria jen tak, bez ničeho, a navíc s naprosto nejasným cílem.

Co když jí únosci i s dívkou po přistání zmizí? Nebude mít sebemenší šanci najít je! Ne, tohle se za žádnou cenu nesmí stát! Musí něco radikálního podniknout! A to nejraději už za letu! Ano, byla chyba nezavolat policii, když jí to před tím taxíkář nabízel. Ona byla tak neprozíravá, že to v roztržitosti odmítla... snad proto, že doufala, že se situace sama od sebe nějak vyřeší.

Nevyřeší. Udělá to ona, teď hned!

"Slečno, jsem docent doktor Eggerová. Musím mluvit s kapitánem, je to naléhavé!"

Letuška se pousmála. "Zůstaňte připoutaná, madam, právě jsme odstartovali. Na rozhovor s posádkou teď není vhodný čas."

Eggerová zadržela mladou ženu uchopením za rukáv. "Slečno! Je to naléhavé! Jde o únos dívky! Sedí se dvěma muži v první třídě!"

"Únos říkáte?! To je ale moc vážná věc!"

"To ano."

"Dobře, počkejte, prosím, hned s kapitánem promluvíme."

Čekání, trvající pouhé tři minuty, se Eggerové zdálo být nekonečné. Cítila, jak se jí potí dlaně, přestože měla ledové ruce, u ní neklamná známka silného rozrušení.

Muž v uniformě kapitána se lehce uklonil. "Mé jméno je Hartmann, řídím tento let. Mluvila jste předtím o únosu, Frau...?"

"Egger."

"Aha. - Takže, Frau Egger?"

"Ano, mluvila. O únosu mé známé. Sedí vpředu, v jedničce."

"Trváte na svém obvinění?"

"Trvám."

"Dobře, následujte mě."

Před průchodem mezi oběma odděleními stáli dvě letušky se stevardem. K nim se připojil kapitán s Eggerovou. Celá společnost se vzápětí vydala do první třídy.

"Tam, to jsou oni."

"Slečno, tahle paní, údajně vaše známá, ohlásila, že vás tito pánové unesli," pronesl pokud možno tiše kapitán. "Můžete nám k tomu něco říct?"

Beatrice Sophie Lascoux se apaticky ohlédla. "Tu paní jsem v životě neviděla, asi si mě s někým

spletla. Nikdo mě neunesl." Hlava jí poklesla.

"Sophie! Co to tu vykládáš?! Sama's mě přece k letu do Ria přemluvila!!" Eggerová uchopila v rozrušení kapitána za uniformu. "Ona je pod drogami! Něčím ji zfetovali! To je přece evidentní!"

Kapitán přikývl. "Jistě, jistě. - Pojd'te, prosím, musíte se vrátit na své místo. Víte, Frau Egger... není mně sice jasné, oč se tu jedná, ale... jsem ochoten udělat ústupek... tedy pokud nebudete činit další... pokud se uklidníte. Tím chci říct, že na celou věc zapomenou, i když bych neměl. Jde o nedorozumění. Nenapišu nic do hlášení ani nezavolám letiště v Riu, aby vás tam vyslechli. Co říkáte? Domluvíme se?" Muž v uniformě se neosobním způsobem pousmál.

Eggerová rezignovaně přikývla. "Ovšemže, kapitáne, díky. Omlouvám se, všechno je v pořádku, šlo o omyl, vyjasním celou věc v Riu sama. Ještě jednou mi promiňte, že jsem vám zkomplikovala vaši nesnadnou práci."

"V pořádku, Frau Egger, nic se nestalo. Přeji vám příjemný zbytek letu."

5.

Štíhlý pětatichtník opřený u východu z letiště Santos Dumont si pravým palcem přihladil černý knír a poté vlasy na pravém spánku. Levačkou sáhl rutinizovaným pohybem do kapsy u košile pro mobilní telefon.

"Tady je letiště," oznámil slušnou angličtinou.

"Tady hotel Arena. Už ty dvě přiletěly, Gonzago?"

"Říkejte mi radši Paulo, jestli můžu prosit."

Jenkins do telefonu vztekle zasyčel. Profesor Baske na něho vyzývavě kývl hlavou, jako by se ptal, co se vlastně stalo.

Jenkins zareagoval nevýrazným zdvižením volné ruky. "Takže, Paulo, jak to u tebe vypadá?"

"Něco neštímuje, panstvo. Přilítla jen jedna, ta blondýna, a to v doprovodu dvou mladších frárů. Zdá se, že ji podpírají. Jako by byla opilá."

Jenkins vyskočil. "Co to vykládáš za blbosti?!"

Muž s černým knírem nahlédl do letištní haly. "Moment," řekl do telefonu. "Teď uvnitř v hale chvátá ta druhá. Aspoň myslím, že je to ona. Mohla by být. Počkejte, mrknu na její fotku v mobilu a porovnáám to. Jen co přijde blíž. Pak se vám ozvu."

"Nezavěšuj, Paulo, ti dva s blondýnou se už vypařili?" vyzvídala Jenkins.

"Ne, trčí tu, stojej všichni u taxi a čekaj. Je to naproti mně, za památníkem Ikara. Vidím je odtud dost blbě."

"Čekají? Hm... dobře. Tak zatím, Paulo! Neztrať je z očí! A ozvi se!"

"Bez obav, Jenkinsi."

Docent Eggerová vyběhla z letištní haly. Zmateně se rozhlédla po okolí. Udělala čelem vzad, pak se po dalším rozhlédnutí znovu otočila zpět. Její zděšený zrak padl na vyššího muže s knírem, co postával v těsné blízkosti východu z letiště. Muž měl na sobě světlou košili s obrysy sochy Krista - světoznámého symbolu města Rio de Janeiro.

"Prosím vás," oslovila ho tuzemským jazykem Eggerová. "Neviděl jste tu... mladou ženu... něco přes dvacet, světlé vlasy... fialový svetr... s doprovodem?"

Muž s knírkem na tazatelku překvapeně pohlédl. "Pardon... nerozuměl jsem vám ani slovo."

Eggerová otázku pomalu zopakovala. Tou, podle jejího názoru, nejlepší portugalským, jaké byla schopna."

"Promiňte, senhora, ale s vaším lisabonským nářečím můžete mít v Riu problémy. Nemluvíte náhodou anglicky?"

"Ale ano, jistě, samozřejmě," přisvědčila.

"Myslím, že ti tři šli před okamžikem kolem mě," odvětil muž s knírem a rukou ukázal směrem k

parku. "Tedy, pokud jsou to ti samí. Postávají támhle vzadu přes park. Za Ikarem."

"Děkuji vám... děkuji vám srdečně... za... za vaši... pomoc!" Eggerová se na neznámého roztržitě pousmála.

Ten, jen co osaměl, opět sáhl po mobilu. "Letiště. To je hotel Arena? - Oukej. - Ta druhá ženská, ta tmavá, ta vaše berlínská docentka, je tu taky, právě jsem s ní mluvil. Dost zmateně tu lítala, hledala tamty tři. Pořád si myslím, že je něco jinak, než mělo původně být."

Eggerová pomalu obešla uzavřený sektor se sochou Ikara; kolmo na silnici za ním parkovala řada žlutých taxi, opatřených vodorovným modrým pruhem. U krajního z nich vpravo stáli dva muži v šedých oblecích; jeden z nich si právě svlékal sako. S nimi tu byla i světlolvasá dívka ve fialovém topu, která se chvílemi čelem opírala o střechu vozu.

Eggerová ve snaze nevzbudit pozornost únosců zamířila zpět k východu z letiště. Obešla zeleň, aby si na druhé straně parkoviště vybrala krajní vůz, do něhož nasedla. "Počkejte okamžik, prosím," řekla jeho řidiči portugalsky.

"Do you speak English, lady?" vyslechla si znovu.

"Ovšemže. - Wait a moment, please. - Jsem vysokoškolská profesorka portugalského, ale nikdo mi tu nerozumí..." posteskla si.

"I'm sorry, lady," odpověděl muž za volantem s nepředstíranou lítostí.

"To máte jedno..." zareagovala Eggerová. "Vidíte vašeho kolegu, co se právě teď rozjel? Jo? Toho na druhé straně parkoviště? - Sledujte ho."

Po Avenida General Justo minul vůz mořský záliv, aby za okamžik najel na Avenida Infante Dom Henrique, po níž zamířil k jihu.

Když po zhruba dvaceti kilometrech stanul, nacházel se v blízkosti hotelu **Rio Othon Palace**.

Eggerová pozorovala vystupující únosce; nijak nespíchali, spíš naopak, a byli naprosto klidní.

"Kde to vůbec jsme?" zeptala se anglicky řidiče. "Je to Copacabana, tyhle pláže vlevo?"

"Ano, říká se tomu tak. Ovšem ulice se jmenuje Avenida Atlântica."

"Mhm, díky..."

Když oba muži s dívkou zmizeli v hotelu, opustila Eggerová vůz taxi a vydala se za nimi. Auto, z něhož ji sledoval soukromý detektiv Paulo Gonzaga, zaznamenat prakticky nemohla, neboť stálo v bezpečné vzdálenosti ve směru k ulici Rua Miguel Lemos...

V recepci hotelu Palace Eggerová chvíli přemýšlela, zda se má znovu blamovat svojí evropskou portugalskou. Recepčního nakonec po špatných zkušenostech oslovila raději anglicky; jistě nebude mluvit lépe nežli ona.

Mluvil velmi dobře. Sděлил jí, že únosci mají rezervovaný pokoj číslo 48 ve čtvrtém poschodí.

Nahoru do pater se vydala pěšky, přestože za ní zřízenec hodnou chvíli volal a posílal ji k výtahu. Ignorovala to; potřebovala čas na rozmyšlenou. Čas, v němž se rozhodne, co ve čtvrtém patře vlastně udělá. Nemůže tam přijít a zůstat jenom tak stát. Ovšem... mohla by zavolat místní policii, příkladně, jenže... co když Lascoux opět prohlásí, že unesena nebyla?

Co kdyby jednoduše vešla do příslušného pokoje a požádala ty tři o vysvětlení? To by udělat šlo. Prostě zaklepat, otevřít a chtít vysvětlení. Jistě, to není špatná alternativa, přestože výsledek vypadá dost nejistě. Hlavně z důvodu, že oni dva muži mohou zareagovat agresivně, v lepším případě zkratovitě. No... co jiného ale podniknout, nějakým způsobem snad situaci zvládne.

Zadýchaná dospěla do čtvrtého patra. Před dveřmi s číslem 48 zůstala na okamžik stát, aby se zkoncentrovala. Následně zaklepal ostře na dveře.

Když se po pár sekundách zevnitř pokoje nic neozvalo, zaklepal ještě jednou a o poznání hlasitěji. Pak opatrně stiskla kliku.

Oba muži stojící ve středu pokoje na ni upřeli překvapené oči.

"Můžete mně laskavě vysvětlit, o jakou hru tu vlastně..." stihla říct dřív, než muž vpravo vytasil pistoli.

"Krucinál!" Eggerová zaslechla syknutí, po němž se do kraje dveří poblíž její hlavy zabodla šipka s červeným koncem. To již prchala po chodbě ke schodišti.

Když v přízemí doslova vlétla do haly, spatřila něco, co jí doslova vyrazilo dech. Z výtahu vystoupili oba únosci se zavazadly v rukou a kvapně hotel opustili. Před vchodem nastoupili do taxi a odjeli.

Tak tohle chápu ze všeho nejmíň, říkala si pro sebe Eggerová, když vycházela ven.

Profesor Baske přešel ke stolu, na němž zpíval mobilní telefon. "Jo, slyším. - Chci říct tady hotel **Arena**, kdo tam?"

"Paulo. - Je tam Jenkins?"

"Ne, na chvíli odešel. Co pro nás máš?"

"Překvápko, profesore. Trojice zalezla do hotelu Palace tady na Copě, je to asi kilák od vás. Fajnový místečko mimochodem. Paní docentka dorazila hned za nimi. Vešla dovnitř a za chvíli, to se podržte, oba frajeři v kvádrech z hotelu jedním slovem zdrhli. I se svejma věcmi. Vaše docentka stačila zahlédnout jen žižnivou čáru za jejich taxíkem. Podle všeho odjeli stejným směrem, jakým sem přifrčeli."

Baske zprávu nekomentoval.

"Tak jo, profesore. Ani já netuším, co se tam uvnitř semlelo. No... to je zatím vše. Informujte Jenkinse. Čau."

"Díky, Paulo, až se kolega vrátí, společně to probereme a pokusíme se v tom... nějak vyznat."

6.

Docent Eggerová postávala na Avenida Atlântica a horečně přemýšlela co dál. Musí se vrátit nahoru do pokoje 48. Co když ti dva Lascoux ublížili?! I po ní jeden z nich přece vystřelil! Dokonce šipku! Dost neobvyklé. Proč to?, kdyby měl zbraň s tlumičem, mohl ji přeci snadno... Leda, že ji zabít nechtěl. Nač ale ta šipka?? Stačilo přece říct *ruce vzhůru* a...

Do čtvrtého patra hotelu Palace vyjela tentokrát výtahem. Na dveře čtyřicetosmičky neklepala, nýbrž je rovnou opatrně otevřela. Šipka v nich stále vězela - zabodnutá přesně ve výšce jejich očí.

Eggerová vešla dovnitř. Vpravo na posteli spatřila dívku ve fialovém topu. Zdálo se, že spí. Nikdo další v pokoji nebyl.

"Beatrice Sophie?! Slyšíte mě?! Co je vám?" Poté, co si Eggerová přisedla na postel, všimla si na očním stolku injekce s tamponem. Vedle injekce se válela krabička s nápisem Valium.

"Tak tohle ti píchli... Hej, Sophie, prober se!" Jemně s ležící zatřásla. "Sophie! Vstávat! Haló!"

"Hmm..." ozvalo se tiše.

"No to je dost!"

"Hm."

"Už mě slyšíš?"

"Joo..." pomalu se na posteli posadila a pohlédla na druhou ženu skelným zrakem. "Kde to jsem...?"

"Ty nevíš??"

Zavrtěla hlavou. "Nemám zdání..."

"V Riu přeci! V Riu de Janeiru."

Nechápavě vzhlédla. "Tak v Riu...! A kde jsem se tu vzala...?"

"Unesli tě. Dva chlapi. V Berlíně. U mého domu. Zdrogovali tě," podívala se zpřímá do jejích kalných hnědých očí. Rukou ukázala na stolek s injekcí. "Poznáváš mě vůbec po těch lecích?"

Zavrtěla hlavou. "Ne... Ale líbíš se mi!" Trochu ožila. "Jsi moc hezká!"

Eggerová se ušklíbala. "Co to tu prosím tě vykládáš?! Jsem Sabina! Docent archeologie z

Humboldtovy univerzity! Požádalaš mě v Berlíně o pomoc!"

Sešpulila rty. "To jsem udělala moc dobře... Jsi pěkná! Tmavý vlasy, oči... a pak ta tvá figura... vypadáš jak indiánka, prostě tě žeru..." Náhle se jí zavěsila na krk a následně pokusila políbit.

Eggerová ji odstrčila. "Co vyvádíš, neblázni?! Co ti to ti chlapi sakra píchli?! Myslela jsem, je valium uklidňuje, a ne tohle!" Vstala a uchopila ležící za paži. "Pojď, vezmu tě dolů na pláž. Potřebuješ čerstvý vzduch. Ten tě probere."

Eggerová zamkla pokoj. Klíč ponechala zvenčí v zámku.

Podářilo se jí dostrkat vrávorající dívku k výtahu a vyjít s ní před hotel. Zde přes její nohu klopýtla a obě dvě se pomalu a elegantně svezly k zemi.

Lascoux se jí při vstávání věšela na krk, a vstát s ní nebylo díky tomu zrovna snadné.

"Can I help you, madam?" ozvalo se náhle.

Eggerová se za hlasem ohlédla. Byl to malý kluk; sotva desetiletý, s balíkem novin v rukou.

"Hm," přikývla.

Společnými silami postavili Lascoux na nohy.

"Danke," řekla Eggerová znaveně.

"Jé, Němka! Myslel jsem, že jste Francouzky! Na Američanky nevypadáte."

"Ještě jednou díky za pomoc. - Opravdu jsme z Německa."

"To jsem poznal. - *Já jsem taky Berlíňan!*" prohlásil kluk topornou němčinou, leč sebevědomě. Eggerová překvapeně vzhlédla. "Odkud to prosím tě máš?" zeptala se portugalsky.

"Přece z novin. Já je nejen prodávám, ale i čtu."

"Aha... Pomohl bys mi s ní ještě dolů na pláž? Koupím si pak od tebe noviny, abys nebyl škodný."

"Teď jsem vám moc nerozumněl, senhora, mluvíte tak... zvláště."

"Jak se jmenuješ?" zeptala se Eggerová pomalu a s pokud možno zřetelnou výslovností.

Chlapec sňal z hlavy baseballovou čepičku, aby mohl tazatelce podat ruku. "Jsem Carlos, senhora. Carlos Ribeiro."

"Těší mě. - Eggerová. - Ale můžeš mi klidně říkat Sabino. - Pomůžeš mi, Carlosi? Na pláž? S ní?"

"Jasně, jen co odložím balík s novinama." Zaběhl do recepce hotelu a obratem byl zpátky.

"Už jsem tu."

Beze spěchu převedli Sophie na druhou stranu ulice, kde začínal černobíle vzorovaná dlažba a za ní písečná pláž.

"Co jí je?"

"Unesli ji, Carlosi, píchli jí injekcí nějaké léky."

"Chlapi z gangu?"

"To já nevím, přiletěli jsme všichni z Berlína."

"A kde teď ti chlapi jsou?"

"Zdrhli."

"Cože?"

"Utekli."

"Aha, už rozumím."

Položili dívku do písku. Carlos se pak nabídl, že přinese v čepici vodu.

Po chvilce oplachování se Sophie konečně posadila.

"Tak voda z Atlantiku ti přece jen pomohla," konstatovala spokojeně Eggerová.

"Trochu. - Páni! To valium je ale dryák! Neměla jsem ho tolik brát. - Kdo je ten kluk, Sabino?"

"Carlos. Pomohl mi s tebou. - Carlosi, tady máš dvacet eur, vracet mi nemusíš. Mám u tebe jedny noviny. Číst snad ještě svedu, když už se tu takřka nedomluvíme."

"Dvacet eur je strašně moc za jedny noviny!"

"To je v pořádku, je to i za tvou pomoc," řekla smířlivě Eggerová, počemž se chlapec opět zatvářil nechápavě.

"Ber, dokud dávaj, kluku," přeložila větu Sophie.

"Jé, ty mluvíš ponašem?" vzhlédl překvapeně Carlos. "Skvělý!"

"No prosím, tak ona se tady domluví?! K čemu tu tedy jsem?! - A ty, Carlosi? Kolik ti vlastně je? Nemáš být spíš ve škole?"

Zavrtěl hlavou. "Na školu nemám čas. Musím se živit, vydělávat na nájem. Až mi bude patnáct, teď je mi skoro devět, tak mě brácha vezme do své firmy. On má firmu, prodává a sežene cokoliv."

"Kde máš rodiče, Carlosi?"

"Odešli. Měli ještě dvě menší děti, než jsem já, všechny by nás neuživili. Tak odešli. Za prací. Práce je tu málo. Spousta lidí je chudých. Proto se taky tolik protestuje teďkon."

"Kdo se o tebe stará, Carlosi, ten bratr?"

"Postarám se o sebe sám. Starší brácha má svou rodinu a pak řídí tu firmu... On ale zaplatil paušál gangu, aby mě nechali prodávat noviny, takže mám od nich pokoj. Sice nevydělám tolik co kluci, který dealují koks, ale zato mám klid. Nikdo z gangu si mě ani nevšimne. Smím prodávat noviny tady na celý Copě před hotelama a taky v jejich halách. Na pláži né, ani v bočních ulicích, abych ostatním kamelotům nebral kšeft."

Eggerová mu položila ruku na rameno. "Poslyš... vždyť ty jsi vlastně dospělý. Při tvém věku... nemáš asi lehký život..."

"Cože to říkala?" zeptal se Carlos druhé ženy.

"Paní docentka říká, že to nemáš snadný, že se asi musíš pěkně ohánět."

Přikývl. "To jo. - Ona je fakt pravý docent?" pohlédl na tmavovlasou ženu s neskrývanou úctou.

"A dvojnásobná doktorka k tomu. Vyučuje na univerzitě."

"Páni...!" smekl čepici Carlos. "To musí bejt bedna!"

"Co to o mně povídal?"

"Že jsi chytrá."

"Aha..." Eggerová se zamyslela. "Poslyš, Sophie, mohla bys mi teď vysvětlit, jak to bylo s tím valiem? Předtím's vykládala, žeš ho neměla tolik brát."

Přikývla. "Heleď, Sabino... nepůjdem si promluvit radši na pokoj?"

"Co když se vrátí tamti dva?"

"Nevrátí. Pokoj je na mé jméno. Všechno ti vysvětlím. Ale až tam, v klidu."

"Dobře." Otočila se na malého prodejce novin. "My se teď vrátíme do hotelu, Carlosi. Měj se a ještě jednou díky."

"Není zač. Kdybyste něco potřebovaly, třeba koupit, nebo tak, najdete mě každý den někde tady na Copě. Bývám tu až do večera."

Soukromý detektiv Paulo Gonzaga zamyšleně pozoroval dvě ženy mířící z pláže k hotelu. Za nimi chvátal malý kluk v baseballové čapce. Paulo ještě chvíli čekal, poté na mobilu zmáčkl hot key s číslem tři.

"Hotel Arena," ozvalo se.

"Tady je pláž před hotelem Palace."

"Novinky?"

"Jo. Blondýnu už dali dokupy. Asistoval u toho nějaký kluk. Zaslech jsem jejich hovor, když šli kolem mě. Kluk, asi deset, bude místní kamelot, profík. Podle všeho se k těm ženským připlét náhodou. Jo, právě teď se vracejí do Palacu. Zůstanu sedět tady ve fast foodu hned naproti a jak se něco šustne, dám vám zprávu. Pokud by obě zůstaly v hotelu, poptám se místního detektiva, co a jak. Je to můj známej Bruno Samori, sloužili jsme spolu svého času u policie. Šlo by možná zařídit, abysme ty dvě odposlouchávali, jestli budete mít zájem. Znamená to ovšem vyšší výdaje. Musím Brunovi něco šoupnout, to je jasné. Čím modernější krám seženem, tím víc bude stát, nejdražší snímaj obraz i zvuk. Nejlevnější by byl mobil se záznamem. Normální štěnice se dá pořídit od sto babek výš. Já osobně nic takového z bezpečnostních důvodů neskladuju, ale můžu do hodiny sehnat, když o to půjde." Paulo se odmlčel.

"No dobře, díky, my se tady o tom s profesorem poradíme. - Hotel Arena končí." Jenkins pohlédl na Baskeho. "Docentka se s blondýnou vrátila do hotelu."

"A co to podle tebe znamená?"

"Nemám tušení," prohlásil Jenkins dutě.

7.

Eggerová si s konsternovaným výrazem prohlížela narkotizační pistoli, ležící na skřínce hned vedle dveří. "Tomu nemůžu uvěřit?! Tak ty tvrdíš, žes to celé zaranžovala?! I celý ten únos?! Nechalas unést sebe samu?!"

Sophie se zatvářila provinile. "Je to tak, Sabino. Chtěla jsem zažít to samé, co proběhlo ve filmu. L'Homme de Rio, pamatuješ, píšu o něm práci. Teda že Agnes unesou a Adrien stíhá únosce až do Ria."

Eggerová zatleskala. "No skvělé! Bravo! Tak to byl jen scénář k filmu?! A já ke všemu hrála roli nějakého Adriena?! Báječné! - A tamti dva? Co po mně stříleli?" Zarazila se. "Počkej?! Odkdy si my dvě tykáme, co?!"

"Promiň... myslela jsem... po tom všem... že na vykání zas až tak nesejde. Tamti dva jsou kluci ze Sao Paula. Studují v Berlíně medínu. Namotovala jsem je do toho a zaplatila jim, aby si půjčili cadillac a zahráli na ganstery. Taky odsud vypadli hned, jak jste se tu ukázala, Sabino, přesně takhle to bylo dohodnutý. A pistolku na uspávání zvířat jsem sehnala přes net. Ve filmu byla taky, ovšem s otrávenými šipkami."

Eggerová se svalila do křesla. "Tohle je na mě moc... Já se ženu do Brazílie, vyděšená, co se s tebou stalo nebo stane a ty...! Poslyš, co kdybych bývala v Berlíně zavolala poldy, he, nebo odjela na policii?! Co by bylo pak?" Obloukem poslala své dioptrické brýle na postel.

Sophie věc kvitovala pousmáním. "I tahle možnost byla v plánu. Taxíkář, co stál u tvýho baráku a pak tě... vás... vezl, by ti předal obálku s informacemi. Policii bychom to na letišti v nejhorsím vysvětlili."

"Paráda!" třepala hlavou Eggerová. "To se ti fakt povedlo! Zápletka jak z hororu! Ke všemu do toho zasvětiš i taxíkáře?! To není možný..."

Sophie neřekla nic, a tak druhá žena pokračovala: "Nejdřív na mě přijdeš s vymyšlenou historkou o pokladu, abys mě nějak přemluvila, a pak...! - Prosím tě, přestaň s tou hrou na vykání! Mám z ní prachpítomý pocit! Nemůžu ti ani pořádně vynadat, když mi vykáš! Mám pak dojem, že jsi někdo, koho právě ve škole zkouším z prvobytně pospolné společnosti!"

"Tak se už nezlob, Sabino! Prosím! Ta historka, jak tomu ty říkáš, o pokladu, je pravdivá!"

"Vážně?! A kdo tomu sakra uvěří?! Já tedy rozhodně ne." Vstala z křesla, přešla k posteli, aby z ní vzala své brýle. "Balím a vracím se do Německa. Ty si dělej, co chceš," prohlásila radikálně, přestože krom tašky sebou žádné jiné věci neměla. "Ještě něco:" s přísným výrazem ve tváři zůstala stát ve středu pokoje. Ruce měla vbok. "Ten chlap na letišti, ten navoněný frajer s knírem, co zevloval u východu jakoby náhodou, ten co mi řekl, že stojíte za Ikarem, ten patřil taky k vám, že jo? Mně byl hned podezřelý."

"O něm nic nevím," dušovala se Sophie, která se mezitím položila na duhou postel. Kdybys nenasedla do taxi a nejela za námi, vrátili bychom se. Nikdo další v tom celém fakt není."

"Ale no tak, nelži mi, teď už to přece nemá cenu! Ten plejboj tam nestál náhodou! Neměj mě za naivku!"

"Přísahám, že jsem v Riu žádného plejboje nenajala, fakt, na mou duši ne! Vždyť na to ani nebyl čas."

Eggerová si přistrčila levou rukou brýle. "Ne? Tím se to celé stává ještě divnější. Já jsem ho totiž před chvílí znovu viděla. Byl u stánku naproti, tady u pláže. Poznala jsem ho bezpečně. Na sto procent ten samý člověk. Černé napomádované vlasy a podobně pěstěný knír."

Sophie vstala. "Vážně? Jsi si jistá? Knír a elegantní účes může mít přece kdekdo."

"To jistě, ale ne tu samou košili s postavou Ježíše."

"Určitě měl tu samou?!"

"Určitě."

"Fííííí...! To ovšem znamená... nemusí samosebou, ale může znamenat, že..."

"Že tebe nebo mě... prostě že nás eventuálně sledují," dopověděla pomalu Eggerová.

Sophie na ni ukázala prstem. "Vidíš? Už tehdy v Berlíně jsem říkala, že po významných vědcích jdou. A tohle je důkaz. Někdo se něco dozvěděl. Dost možná vědí i o pokladu."

Eggerová zavrtěla nekompromisně hlavou. "Blbost!"

"To neříkej, Sabino, jestli's potkala toho samého chlapa na letišti a teďka i tady, tak to rozhodně náhoda nebude."

Eggerová hleděla chvíli zamyšleně z okna. "Stálo by zato vědět, jestli tam ten člověk bude i dál... Jestli ano, tak..." Podívala se na Sophie. "Co ten Wallischův poklad? Ty máš nějakou představu, kde ho najít?"

Světlovláska se na tazatelku mile usmála. "Jak jsem už řekla v Berlíně: vím, kde začít hledat."

"Fajn, tak tedy začneme. Ale nejdřív se na to vyspím. Která je tvá postel?"

"To je fuk, třeba tahle. Takže neodjedeš, Sabino??"

Eggerová se těžce nadechla. "Zatím ne. Nechci se tak snadno vzdát, když už tu jsem. Třeba na historce přece jen něco bude."

Profesor Baske otevřel lednici, aby z ní vytáhl plechovku s logem *Antarctica*. "Normálně pivo nepiju, ale v tomhle horku..." poznamenal anglicky, otevřel plechovku, napil se a odložil ji na lednici. "Máš nějakou představu, co se tam venku děje?" Kývl hlavou směrem k oknu.

Oslovený přešel k lednici, vzal z ní pivo a přičichl k němu. Plechovku pak štitivě vrátil zpět. "Chmelové produkty zásadně nepožívám. Ani americké, ani jiné. - Venku? Myslíš ty protesty? - Ne, já vím, cos myslel. Ty dvě ženské..." Jenkins přešel k oknu a otevřel ho. Dole na Copacabaně panoval čilý ruch, jako by ani nebyla noc. "Abych pravdu řekl, pořád si nejsem zcela jistý, zda nejde jen o nějakou výstřední romantickou dovolenou. Celé je to příliš divné, včetně oněch dvou týpků, co se tak kvapem odporoučeli."

"Na milostnou aféru, znovu ti opakuju, nesázím. Musel bych si přece dávno něčeho všimnout. Docent Eggerovou sleduju od svého příchodu do Weissmannova institutu. Podrobně! A nic. Absolutně žádné mimopracovní vztahy. O tom jsem přesvědčený. Myslím milostného rázu."

"Bydlíš snad u ní doma, že tohle tvrdíš?" zeptal se cynicky muž u okna.

"Netřeba, Jenkinsi, sedím v místnosti hned vedle a nic mi neujde. Každý se nějak prozradí, když s někým žije. Někakou maličkostí. Ona ale ne. Vůbec nic jsem nezaznamenal. Ani nikdo další. Dozvěděl bych se to jako první, protože na Eggerovou kvůli její předčasné docentuře má spousta lidí u nás spadeno. Kdyby mohli, pomluvili by ji. A dobře víš, jak rychle se mezi lidem šíří drby. Viděl jsem toho a toho v kině s tou a tou... Můžeš si být jistý, že během následujícího pracovního dne o tom ví v baráku i ta poslední kancelářská myš. Já, narozdíl od tebe, jsem si jistý, že Eggerová s onou francouzskou blondýnou nic nemá. Prostě, že tu jde jen o ty drahé kameny. Možná, že paní docent na muže částečně zanevřela, co já vím, prý měla dost blbý rozvod, ale hned tohle... zu anderen Ufern? Nee, das glaub ich nicht."

"Proč mluvíš německy, profesore?? Ty jsi ale nacionalista."

"Jo." Profesor Baske se protáhl. Neplodná diskuze s Jenkinsem ho začala nudit. My, Němci, jsme holt nacionalisti, zatímco vy, Američani, pouzít patrioti, že, pomyslel si Baske, ale neřekl to. "No... dnes se už asi nic nestane, však toho bylo až dost," promluvil opět anglicky. "Půjdu do svého pokoje a vyspím se na to. Až Paulo nasadí odposlech, snad se konečně dozvíme, jak se věci mají." Vzal z lednice plechovku s pivem. "Tak boa noite, Jenkinsi, nebo jak se to tu říká..."

Když se docent Eggerová probudila, měla dojem, že se ocitla někde, kde by vůbec neměla být. Vzduch v pokoji se zdál na domov příliš těžký a vlhký. No ano, aby taky ne, vždyť je v Riu!

Jakmile otevřela oči, spatřila svou spolubydlící manipulovat s videokamerou. "To jsi ty.... Co

děláš?" zeptala se jí ospale.

"Čau, Sabino, vspinkaná? Snídani jsem už objednala. - Chystám se točit. Teda točit budeš ty. Až vstaneš."

"Co mám točit? A proč?"

"Mě. Budu tančit..." udělala pár pomalých ladných obrátů. "Chci si odtud odvézt filmík na památku."

"No dobře... když to musí být... ale až se opláchnu, jo. - Heleď, nezapomeň na ten tvůj poklad. Ať s tím hneme. Nejsem tu na dovolené. I když vlastně ano... Ovšem jen na dobu nejnutnější. Víš vůbec, kolik tu stojí pokoj na jedinou noc?" zdůraznila, než za sebou zavřela dveře koupelny.

"Náhodou vím, asi 150 teuro," odpověděla Sophie sama sobě.

Obě stály na balkoně ve čtvrtém poschodí hotelu Rio Othon Palace. Docent Eggerová s videokamerou v ruce.

"Víš, jak spustit záznam?"

"Jo."

"Tak ho spust'."

Druhá žena stíkla tlačítko s červeným bodem. Ozvalo se pípnutí a na LCD displeji vyvstal nápis *rec.*

"Super!" libovala si Sophie. "A teď mě drž v záběru, Sabino, at se děje cokoliv!"

Eggerová mhouřila oči na displej. "Co by se mělo dít?" podivila se.

To, co vzápětí spatřila, ji na prosto konsternovalo. Světlovláška odsunula skleněnou tabuli, přehoupla se přes zábradlí balkonu a po jeho venkovní straně se vydala podél hotelu. Na konci udělala úkrok, aby přešla na balkon sousední.

"Blázníš??!!" vykřikla na ni žena s kamerou.

"Toč, Sabino!! Toč!!" ozývalo se naléhavě.

O kus dál, o patro výš, se objevily čísi dva obličej.

"Nepřestávej točit, Sabino!! Tahle scéna nejde zopakovat!!"

Aniž by sama věděla proč, Eggerová kameru nevypnula; připadala si jako ve zlém snu, když lezoucí dívka za okamžik sklouzla nohama do prázdna a zůstala viset dolů.

Stále ji natáčela. To se už dole před hotelem zastavovali lidé a ukazovali směrem vzhůru. Totéž se dělo v okolních hotelových pokojích. Vzrušené hlasy se ozývaly ze všech možných směrů. Někteří z přítomných zaznamenávali krkolomnou scénu mobilními telefony.

Visící dívka se rozkývala ze strany na stranu a zdálo se, že nohama nemůže najít oporu. Posléze se vyšvihla na okraj balkonu, po něm přešla zpět na úroveň pokoje číslo 48. Když se konečně ocitla v bezpečí, vypnula druhá žena kameru.

"Do pokoje!!!" zasyčela a z očí jí sršely blesky.

"Díky, Sabino, bylo to skvělé! Nikdy na to nezapomenu!" prohlašovala spokojená lezkyně.

"Ty...!!! Já bych tě...!!!" Eggerová nebyla schopna vyjádřit míru svého hněvu. Hodila kameru na postel. Symbolicky se napřáhla. "V životě jsem nikoho nepraštila, ale tebe... ty huso bláznivá.... tebe snad zabiju!!!" Několikrát se zhluboka nadechla. Poté se svezla do křesla. "Tohle... tedy.... já..." Uchopila se za spánky. "Chytla mě strašná migréna... Panebože, já bych tě nejradši...!!!"

"Donesu ti něco z lednice, Sabino. Na hlavu, jo?"

"Ty na mě vůbec nemluv, ženská, nebo...!"

"Tady - pytlík s ledem, vem si ho."

Eggerová natáhla ruku pro podávaný předmět. "Nemáš prášky na bolest hlavy? Silný prášky! Velmi silný!"

"Jo, jasně, hned!"

"Dobře. A až se vzpamatuju... uvidíš ten tanec... Vlastně nic neuvidíš! Okamžitě odjedu!"

Sophie se zatvářila zoufale. "To mi nesmíš udělat, Sabinko! Potřebuju tě tady! Prosím!"

"Nač mě tu potřebuješ, he? Abych tě natáčela při tvých cirkusových číslech?"

"Nejen na to! Hledáme společně poklad!"

"Jo?! Nevšimla jsem si."

"Sabino, počkej, všechno ti vysvětlím! To lezení po hotelu bylo nutný! Chtěla jsem zažít to samý co Belmondo, teda Adrien, ve filmu! Taky lezl po římse. Ten hotel teda už nestojí, na jeho místě postavili nový, celý ze skla, jmenuje se Arena. Tamten byl Trocadero Othon." Vytáhla z cestovní tašky tablet, aby vyhledala příslušnou filmovou scénu.

"L'Homme de Rio... Stále totéž..." posteskla si Eggerová.

"No! Musela jsem! Pochop, Sabino! Prostě jsem musela!"

Eggerová se na ni pátravě zadívala Lesknoucí se hnědé oči, v nich naléhavý výraz. Světle melírované vlasy na ramena, po celé ploše prostříhané. Sportovní typ dívky. Štíhlá, ale ne svalnatá. Ksaku, proč si ji teď tak prohlíží? Jako u zkoušky na univerzitě? Nadzvedla se a odložila sáček s ledem. "Víš, že jsi blázen, Beatrice Sophie?" zaznělo z její strany poměrně smířlivě.

Přikývla. "Vím... A nezlob se už. Prosím! I když ti to mimořádně slušelo... jak ses tak rozparádila... Kdes nechala brýle?"

"Momentálně mám kontaktní čočky. Střídám to. Nechci vypadat jako učitelka."

"Bez obav... nevypadáš."

Eggerová, která se mezitím trochu uklidnila, si přehodila nohu přes nohu. "Vsadím se, že do deseti minut tu bude policie. Jsem zvědavá, co jim řekneš." Prudce vzhlédla. "Vždyť já v tom lítám taky! Takže budou vyslyšet i mě! To ti teda pěkně děkuju!"

"Žádný strach, Sabino, zvládnem to! Uvidíš! Řeknu jim pravdu a bude to!"

"Pravdu...?! To jsem tedy zvědavá..."

8.

Hotelový detektiv Bruno Samori právě ukončil rozhovor v recepčním hotelu Palace. Vyšel ven a luskl na malého kamelota, stojícího poblíž. "Hej, chlapče, dones mi jedno Globo. - Díky. - Jak jde kšeft? - Dobře? - No fajn. - Nene, zbytek si můžeš nechat. - Čau."

Samori se vrátil do hotelu, v jehož foyeru usedl na jedno z křesel. Noviny položil na svá kolena. Z náprsní kapsy saka vylovil mobilní telefon. "Paulo?"

"Jo, Bruno. Zrovna jsem se vzbudil."

"Kde jsi?"

"Nedaleko, spal jsem tady vedle v autě. Něco se děje?"

"Aby ne, kamaráde. To nejlepší jsi právě zaspal."

"Vážně?! Počkej chvíli, vyhrabu se ven a zajdu za tebou."

Jenkins se nevrle podíval na telefonní přístroj. Co otravuje tak brzy, hergot?

Vylezl z postele a zívá. Pak zvedl sluchátko. "No? Hotel Arena, co je?"

"Paulo u aparátu. - Poslouchej: Malér. Francouzka visela hodnou chvíli dolů do ulice z balkonu."

"Jak visela???"

"No za ruce. Ta druhá ji při tom podle všeho natáčela kamerou. Spousta lidí to vidělo. Teď mi volal tamní hotelový detektiv, ředitel Palacu je na bednu a policie se řítí na místo činu, jak Brunovi údajně řekl místní recepčák."

"A sakra...!" zmohl se říct Jenkins.

Dva policisté s čepicemi v rukou, ředitel hotelu Palace, šéfmanažer čtvrtého poschodí a zapisovatelka. Ti všichni právě vstoupili do pokoje číslo 48. Netvářili se ani omluvně ani přívětivě, jejich rysy byly stažené.

"Bom dia," řekl stroze starší z policistů.

"Dobrý den," odvětila Eggerová anglicky a ihned pokračovala. "Ano, jste tady správně. K onomu

politováníhodnému incidentu došlo skutečně tady u nás v pokoji. Dovolte, abych vám vše vysvětlila."

"To uvítáme," řekl nato solidní angličtinou ředitel hotelu.

"Sophie," mávla rukou Eggerová. "Najdi tu filmovou scénu s Belmondem, no jak tam leze po římse."

Přikývla a všichni návštěvníci pokoje měli za okamžik možnost příslušný úryvek spatřit.

"Aha," kývl hlavou starší z policistů. "Znám. Starý film. Velmi známý. A jak to spolu souvisí?"

"Jde o to, že kolegyně," ukázala palcem na Sophie, "studuje filmovou fakultu. Píše o vašem krásném městě diplomovou práci. Chtěla prostě prožít příslušnou scénu na vlastní kůži, aby ji mohla v diplomce autenticky popsat a doplnit filmovým materiálem. Chápu, pánové a dámo, že jde o skutek velmi neobvyklý, ale věřte mi, bylo to z jejího pohledu nevyhnutelné. Chci se vám touto cestou za nás obě omluvit, mrzí nás to a... slibujeme, že se podobný skutek nebude opakovat. Pokud to shledáte nutné, zaplatíme nějakou... částku coby pokutu, anebo nám to připište k hotelovému účtu. Mám sebou zlatou Visa kartu, ráda vše uhradím."

Ředitel hotelu při tomto projevu kýval zasmušile hlavou. "Ano," řekl pak. "Madam... při vši snaze o pochopení, vám musím sdělit, že podobné akce jako ta vaše poškozují dobrou pověst naší firmy. Turisté přijíždějící do Ria pokud najdou v novinách článek o tom, že někdo z hostů u nás visel z okna, leknou se. Dostanou zákonitě strach, že Palace navštěvují... podivní lidé a vyberou si hotel jiný. Logicky. Chápete doufám."

"Je to celé má vina," vmísila se do hovoru Sophie místním žargonem. "Velmi se vám omlouvám."

Ředitel hotelu zdvihl obočí. Podíval se na staršího policistu. Ten udělal významný obličej.

"Jmenuji se Beatrice Sophie Lascoux. Tady má kolegyně, paní docent doktor Eggerová, profesorka z Humboldtovy univerzity v Berlíně, je v celé záležitosti zcela nevinně. Neinformovala jsem ji napřed, nýbrž postavila před hotovou věc. Zachovala jsem se značně nezodpovědně. Ještě jednou se vám všem omlouvám."

Policista pohlédl krátce na ředitele hotelu. Ten chvíli váhal a pak se zhluboka nadechl. "Dobře. Přijímám vaši omluvu. Nebudeme z toho pro tentokrát vyvozovat žádný závěr. Při dalším podobném incidentu byste ovšem musela náš hotel opustit." Ředitel si pomalu promnul ruce.

"V pořádku," prohlásil za okamžik starší policista. "Máme tradičně dobré vztahy s Německem, nebudeme je narušovat kvůli nějaké ehm... umělecké... promiňte mi... lapálii. Tím chci říct, že celou věcí vaši ambasádu předběžně nehodláme zatěžovat. Dáme incident do hlášení jako přestupek, vyřešený domluvou. Takže, dámy, střízte se prosím dalších podobných akcí. Víte... policie má momentálně mnoho vlastních problémů. Všude ve městě jsou nepokoje... kvůli fotbalu, korupci... a nechci vidět, jak dopadne koncem července návštěva papeže. Jsme všichni tudíž velmi nervozní. Při příštím incidentu byste se mohly z naší strany dočkat velkých potíží. To by samosebou částečně záleželo na německém zastupitelství, jak by se s našimi úřady dohodlo. - Tedy, to je vše z naší strany. Přeji hezký den." Policista se mezi dveřmi zastavil. "Mimochodem, nežila jste v Riu, slečno Lascoux? Hovoříte velmi dobře ponašem."

Jakmile delegace opustila pokoj, sesunula se Eggerová do křesla. "Gratuluju... Bereš frenkventanty do kurzu?" řekla na adresu druhé ženy značně cynicky.

"To není možné...!" Profesor Heribert Baske zíral nevěřičně na první stránku odpoledního vydání. Na nepřilíš ostrém snímku tu byla k vidění dívka, visící z balkonu dolů na ulici a druhá žena s videokamerou v ruce. "To se mi snad zdá...?! Co to tam ty ženské prováděly?? Té Eggerové snad přeskočilo."

Jenkins, stojící vedle něho, zavrtěl rovněž nechápavě hlavou. "Jsou... mimo, berou drogy, jinou možnost nevidím. Anebo..." řekl významně, počemž zmlknul.

"Anebo?" zeptal se naléhavě Baske.

"Anebo v tom byl nějaký záměr. Zviditelnit se například."

"Zviditelnit? Proč, prosím tě? Takhle si akorát zadělaly na malér. Vždyť u nich byla policie kvůli

tomu, jak volal náš detektiv."

Jenkins se zatvářil rozpačitě. "Taky mě nenapadá, jaký záměr by v tom mohl být. Ale tys mluvil o své docentce jako o někom, kdo žije od rozvodu sám, chodí spát se slepicemi, a přitom... ona musí mít led v žilách, když natáčí podobné kaskadérské kousky. - Co tam o tom vůbec píšou, profesore?"

"Jenkinsi, cožpak my, nacionalisti, umíme portugalsky? To spíš vy, patrioti. Máte do Brazílie mnohem blíž než my."

Oslovený se zašklebil, počemž si přihladil pěšinku nazrzlých vlasů. "Paulo říkal něco o recesi."

"Recese? A Eggerová?! To nejde dohromady. Zním ji přece." Baske odložil výtisk na stůl.

Druhý muž přešel ke stolu, kde ležící noviny několikrát zamyšleně otočil. "Jakmile vytáhnou paty z hotelu, nainstaluje jim ten... Bruno odposlech. Pak se konečně dozvíme pravdu."

9.

"Zrovna tady chceš začít hledat Wallischův poklad?" Eggerová si s nedůvěrou ve tváři prohlížela podivný válcovitý objekt, stojící pár metrů od moře. Množství jeho oken bylo kryto žaluziemi, z ventilací vycházela pára a kuchyňská vůně.

"Přesně tady, Sabino, na Praça Marechal Âncora. Před lety tu byl starý rybí trh. V každém jeho rohu stál podobný soudek, jako je tenhle. Už za Belmonda tu byl jen jediný. Dnes v něm provozují restauraci **Albamar**. Takže než se pustíme do pokladu, zvu tě na skvělou rybí pochoutku."

Na dlažebních kostkách Rua C Pharoux nedaleko restaurace Albamar parkoval starší zelený opel. Za jeho volantem seděl detektiv Paulo Gonzaga.

"Hotel Arena? Tady nábřeží - rybí trh. Dámy šly na oběd."

"Takže zase nic," ozvalo se z druhého konce otráveně.

"Něco přece. Za prvé: touhle dobou je už štěnice v jejich pokoji. A za druhé: jak vylezly z taxíku, odposlechl jsem celý jejich hovor směrovým mikrákem. Problém je, že nemluví německy. Nerozuměl jsem jim ani slovo. Ale nahrál jsem to. Pošlu vám záznam na mobil v kódovaný empétrojce. Za minutku. Jako heslo vezte celý můj jméno. Jo, do lokálu za nima nemůžu, vaše docentka mě viděla zblízka na letišti, mohla by mě poznat."

"OK, Paulo, dobrá práce, hned nám pošli ten zvuk." Jenkins zavěsil. Otočil se na Baskeho. "Něco máme, profesore. Detektiv zachytil na nábřeží jejich rozhovor."

"No konečně! Jsem zvědav, o čem šla řeč."

"Espaguate Marinara, tak se to jídlo jmenovalo, že? Ale bylo skvělé. A Chateauf du Pape... to jméno mluví samo za sebe, netřeba nic dodávat. Na druhou stranu... takovéto hody se dost prodraží," komentovala albamarský oběd Eggerová.

"Taky tu nebudeme jíst každý den," pousmála se světlovlasá dívka. Otočila se vlevo a úsměv jí zamrzl na tváři.

"Co je?" zeptala se jí druhá žena. Vzápětí se ozvalo startování motoru a od chodníku vyrazil do ulice starší zelený opel.

"Vidělas ho, Sabino?"

"Tu káru? Jasně."

"Seděl v ní černovlasý chlap s knírem. Něco měl v ruce. Něco jako talíř. Jak si všiml, že na něho koukám, ujel."

"Chlap s knírkem?" podivila se Eggerová. "Ty myslíš tamten... z letiště?"

"Jo. A držel nějaký zařízení, parabolu. Myslím, že nás poslouchal."

"Začíná to být dobrodružný." Eggerová si vyklepla kamínek z boty. "Dobře, že zmizel. Aspoň se můžeme nerušeně pustit do hledání."

"Jasně, Sabino. Heleď... až se vrátíme... neměly bysme najít Carlose, aby nám sehnal přes bráchu... bouchačku?"

"Blázníš??"

"Vůbec ne. Může se hodit. Kdo ví, co má ten šmírák zalubem."

Eggerová chvíli mlčela. "Ještě se o tom poradíme."

Detektiv Gonzaga neodjel. Po sto metrech zaparkoval, aby se pěšky vrátil zpět.

"Slyšels to, Jenkinsi??" Baskemu zasvítily oči. Ukázal na přehrávač. "Slyšels to??!! Krucinál!! Vždyť ona řekla *Wallischův poklad!!* Ta zatracená Eggerová řekla *Wallischův poklad!!* Tak přece!! Žádná romance, ale pouhé prachy!!"

"Jo, máme to..." pousmál se Jenkins a vypnul záznam. "Přece jen tu nejsme nadarmo. Vysledujeme je a poklad sbalíme. Do konce života máme vystaráno. Už mám služby pro strýčka Sama beztak pokr. Diplomacie není nic pro lidi s názorem. Jako jsem já. Diplomat žádný názor nemá, a ani mít nesmí. Je to pouhá nemyslicí figura. - To je terno, profesore, co říkáš?!"

"Ano... to by tedy bylo terno..." přisvědčil Heribert Baske zasněně.

"Mám sebou kompas, Sabino," řekla Sophie. "Pamatuješ, co stálo na konci Wallischova dopisu? Na, tady máš jeho jpeg." Podala druhé ženě svůj mobil s příslušným obrázkem.

"*Zkuste starý rybí trh v Riu de Janeiro - JJV, Santo, Engelchen,*" četla Eggerová. "Teď jsme podle všeho na starém rybím trhu, že?"

"Přesně tak. U soudku, který z něho zbyl."

"Mhm... Máš v úmyslu jít jihovýchodním směrem podle kompasu."

"Správně, paní docentko."

Po zhruba sto padesáti metrech, kdy prošly pod nadjezdem magistrály a kolem nástupiště autobusů, se obě ženy zastavily před menším šedou budovou.

"Že by to bylo ono? Tohle zrenovovaný divadýlko?"

Sophie pokrčila rameny. "Musíme doufat..." Zadívala se na ceduli. "Kdepak, žádné divadlo, Sabino, je to *Museu da Imagem e do Som.*"

"Muzeum malířství a hudby? Nebo jak to přeložit? - Tady podle tebe Wallisch ukryl svůj poklad?"

"Zkusme se zeptat uvnitř."

"A na co se chceš ptát?"

"Na něco svatého, santo přece, a na anděla, Engelchen, andělíček. Nějaká souvislost tu musí být."

"Heleď, Beatrice Sophie, a co když tu nejsme dobře? Co když tímhle směrem stálo za dob Wallische ještě něco jiného, co už mezitím zbourali, co potom?"

Dívka zatřepala světlými vlasy. "To se uvidí," řekla stroze a zamířila ke vchodu.

"Fajn, ale uvnitř mluvíš ty, mně tady nikdo nerozumí."

Ředitelka muzea Souzová hleděla na obě německé turistky s neskrývaným zájmem. "Aha... jestli dobře rozumím, váš známý vám poslal kontakt na kohosi, koho nemůžete najít."

"Ano. Známý už bohužel nežije a adresa nebyla jasně napsána, mělo by to být někde poblíž, zřejmě šlo o nějaké svaté místo, kde byl snad anděl. Například kostel, co už nestojí."

Souzová pokrčila rameny. "Žádný kostel v nejbližším okolí pokud vím nestál. Nejsm tu dlouho, jen tři roky, tak vám to přesně neřeknu. Kdy to mělo být?"

"V roce čtyřiašedesát."

"Cože?!"

Sophie přikývla. "Bohužel..."

"V tom pádě vám zřejmě nepomůžu. V tak staré záležitosti... to jistě pochopíte." Zamyslela se. "Kostel, říkáte... hm... ne, tady určitě žádný svatostánek nebyl. Je mi líto."

"Nebo kaple? Modlitebna! Křížek s Ježíšem! Cokoliv svatého! Soška anděla někde tam venku!" naléhala Sophie.

Ředitelka zavrtěla hlavou. "Ne. O ničem takovém nevím."

"To tedy máme smůlu..." poznamenala docent Eggerová.

"Pardon?" zeptala se nechápavě žena za stolem.

"Že máme smůlu," zopakovala Sophie místním žargonem.

"Aha. Ano, ano, moc mě to mrzí, ráda bych vám pomohla. Už proto, že jste zdaleka."

Už už se obě návštěvnice chystaly odejít, když ředitelka Souzová znovu promluvila: "Vzhledem k faktu, že tu jsem zaměstnaná jen krátkou dobu... mohly byste si promluvit s panem Cazarré, on u nás pracuje jako správce objektu. Působí tu dlouhá desetiletí. Třeba vám řekne víc nežli já. Mám ho zavolat?"

"Ano, jistě, prosíme vás o to," přitakávala horlivě Sophie.

"Pane Cazarré, tyto dvě zahraniční turistky hledají v okolí muzea starý kostel, pravděpodobně už zbouraný. Nebo svaté místo, sochu spasitele, či kříž."

Prošedivělý muž se zamyslel. "Na nic takového si nevzpomínám."

Eggerová pokrčila rameny. "Aha..." Postoupila ke dveřím. "Takže mnohokrát děkujeme za vaši snahu."

"Nevzpomínáte si... To je škoda..." vstoupila do její řeči zklamaná Sophie.

"A... vy tedy přesně nevíte, o jaké místo šlo?" zeptal se Cazarré.

Sophie zavrtěla hlavou. "Právěže ne. S jistotou víme jedině; souviselo to se slovem *santo*. A snad i s andělem."

Docent Eggerová vzala za kliku. "Takže my půjdeme."

"*Santo*, říkáte?" zopakoval Cazarré.

"Ano."

"No... víte... v šedesátých letech, to to tady v budově muzeum ještě nebylo, pracovala u nás jedna žena. Pocházela z Evropy, kde měla bratra, byl prý známý cestovatel. Jmenovala se Gerda, příjmením... jako... Walshová, Welshová... či tak nějak podobně. V Riu se provdala. Její příjmení pak znělo *Santo*."

V ředitelčině kanceláři se rozhostilo hrobové ticho. Obě návštěvnice hleděly na starého muže s pootevřenými ústy.

"Panebože..." zašeptala docent Eggerová.

"To snad nemůže být...!" řekla v podobném stylu Beatrice Sophie. "To není možný... Sabino, my to našly!!! My jsme ji našly!!! Díky!!! Díky, pane Cazarré!!! Paní ředitelko!! Ani nevíte, jak jste nám pomohli!! To je ona!! Gerda!! Gerda Wallischová!!! Sestra Pepeho Wallische!!!" Dívka podlehla radostným emocím a starého muže prudce objala. "Díky!!!"

Pobaveně se pousmál a přihladil si oblek. "Rád jsem vám pomohl, dámy."

"Jo, ještě jedna otázka: nevíte, co se s paní Santo stalo?"

Cazarré udělal rukou defenzivní gesto. "To už bohužel nevím. Tuším, že z Ria odešla. Když se ale zeptáte na policii, jistě vám o ní řeknou víc. Zda Gerda Santo ještě žije, je těžké říct, byla mnohem starší nežli já."

"No, tady nábřeží, starý rybí trh. Arena, proč to neberete?"

"Hotel Arena, tak co je?"

"Myslím, že mě prve zmerčily. Musel jsem nasadit větší odstup, takže zvenku nebudou prozatím žádný další zvukový nahrávky."

"Nevadí, stačí to, co bude z hotelového pokoje. - Něco dalšího?"

"Jo. Po obědě navštívily muzeum, co je kousek odtud. Strávily v něm půlhodinu. Vyšly ven

rozjařený jak po silvestrovský noci. Smích, veselí, naprostá spokojenost."

"Áha." Jenkins se otočil na Baskeho. "Zdá se, že jde vše podle plánu. Daří se jim."

Druhý muž neznatelně přikývl.

"Nábřeží? OK. - Díky, Paulo. Sleduj je dál a referuj. - Hotel Arena končí."

"Rozuměl jsem, Jenkinsi. - Nábřeží rovněž končí."

10.

Okrskový policejní velitel kapitán Fabio de Oliveira, vracející se z oběda, odemkl dveře od své kanceláře. Ještě před tím pohlédl na nástěnné hodiny. Ukazovaly 13:32. Přes prosklené kóje spatřil dvě neobvyklé návštěvnice, stojící v předsálí úřadovny, hned za vchodem pro veřejnost. Problémy v tuhle hodinu? Zvláštní. "Co se tu děje, sargento?" křikl na svého podřízeného.

"Dvě Němky, capitão."

"Němky?! Tady u nás?? Co je s nimi?"

"Někoho hledají, capitão."

"Někdo z jejich zájezdu se ztratil?"

"To ne, capitão. Hledají někoho, kdo tu žil před lety."

"Aha, no dobře, tak je přiveď ke mně, sargento. Vyřídím to sám."

"Provedu, capitão."

"Dámy... posad'te se u nás," Fabio de Oliveira ukázal v přátelském gestu na křesla stojící proti jeho stolu.

"Děkujeme, plukovníku," řekla Beatrice Sophie Lascoux.

Muž sedící za stolem se polichoceně zasmál. "Ale ne, ne, mám sice na ramenou tři hvězdy, jenže ne ty zlaté - plukovnické. Jsem pouhý kapitán - velitel okrsku - nikoliv celé policie v Riu."

"Omlouvám se, kapitáne."

"Ale to nemusíte. A už vůbec ne za svou portugalsčinu, slečno..."

"Lascoux."

"Ano. - Prý jste z Německa. Čím to, že tak skvěle mluvíte ponášem? Žijete již delší čas v Riu?"

"Ne, ne. Jen jsem měla dobrou učitelku."

"Podle všeho *velmi* dobrou. - Takže dámy... co pro vás mohu udělat. Kde vůbec v Riu bydlíte?"

"V... ehm... Rio Othon Palace," řekla omluvně Sophie.

De Oliveira pokýval hlavou. "Ach tak..." Okamžitě si vybavil svodku hlášení a zprávu o turistce šplhající stylem Harolda Lloyda po tomto hotelu. Zdalipak to není ona?

Pomalou zabloudiv rukou k počítačové myši, aby příslušné hlášení zobrazil na svém monitoru.

"Mohu znát vaše jména, dámy?"

"Beatrice Sophie Lascoux."

"Sabine Egger."

"Děkuji." Hled'me! Je to ona! To je tedy moc zajímavá náhoda!, pomyslel si de Oliveira. "Seržant mě informoval, že kohosi hledáte..." řekl jako by nic.

"Hledáme, kapitáne. Jistou ženu pocházející z Německa. Jmenuje se Gerda Santo, za svobodna Wallisch. Pracovala na nábřeží u rybiho trhu. Tam, co je dnes muzeum. Později z Ria údajně odešla."

"A vy chcete vědět, kde ji teď najdete?"

"Přesně tak, kapitáne."

"Žádný problém. Pomůžeme vám," prohlásil velkoryse muž v policejní uniformě. "Budu potřebovat vaše pasy, vy vyplníte formulář a zaplatíte malý úřední poplatek. Souhlasíte?"

"Samozřejmě, kapitáne," řekly obě návštěvnice jedním dechem.

"Paní Gerda Santo, ročník 1922, žije od roku 1998 v jednom domě pro seniory v hlavním městě Brazílii. Adresu vám napíšu na lístek," oznámil de Oliveira asi po deseti minutách.

"Mnohokrát děkujeme, kapitáne," řekla Sophie s ulehčením. "Hned teď si zakoupíme letenky. Zítرا paní Santo navštívíme." Ohlédla se po druhé ženě, jako by požadovala její souhlas.

Eggerová přikývla. "Díky, kapitáne," řekla pak.

Fabio de Oliveira vstal, aby otevřel dveře od kanceláře. Galantně oběma návštěvnicím pokynul. "Není zač, dámy. Přeji vám příjemný zbytek dovolené."

Když v kanceláři osaměl, usedl zpět ke stolu. Chvilí přemýšlel, pak zvedl služební telefon. "Seržant? Budeš mě zítra zastupovat, беру si den volna, mám něco naléhavého v hlavním městě."

"Kde vězíš, člověče?" Touto nerudnou větou přivítal profesor Baske svého kolegu. "Kdes byl? Tady se dějí věci!"

"Musel jsem vyřídit něco služebního. - OK, nemusel, volal jsem domů manželce. Což tady z hotelu nejde, chápeš? Chci tohle vyřizovat pokud možno anonymně, nemusí každý trouba vědět, že tu bydlím."

"No jistě."

"Ozval se Paulo?"

"Ozval."

"A?"

"Tak poslouchej - Eggerová s Francouzkou navštívily policejní okrsek."

"Jo?"

"Jo."

"Třeba je předvolali."

"Neopředvolali. Paulův kamarád, hotelový detektiv Bruno, si to ověřil. Přišli tam samy."

"A zjistil ten Bruno proč?"

"Nezjistil, protože seděly celou dobu u samotného velitele."

"Tak u velitele... neříkej, profesore."

"Mhm. A z okrsku odfrčely rovnou na letiště. Zaboobookovaly si dvě letenky do hlavního města. Na zítra."

"None..." Jenkins pokýval nechápavě hlavou. "Odposlechy?"

Baske ukázal na skřínku s reproduktorem. "Už to chodí. Zatím nic moc. Padlo pár slov o nějakém Carlosovi, bylo to špatně slyšet. Obě pak odešly do hotelové restaurace na večeři."

"Spíš, Sabino?" ozvalo se do nočního ticha v pokoji číslo 48.

"Ne..."

"Ty... myslíš, že paní Santo bude o pokladu něco vědět?"

"Nemám představu. Té ženě je přes devadesát, třeba si nevzpomene ani na svého bratra, kdo ví...?"

"Máš pravdu... Jsem tak napnutá, že nemůžu spát."

"Já zas nespím pro to hrozné vedro... Funguje tu vůbec klimatizace?"

"Měla by. - Nezajdem dolů do baru na panáka, když... nespíme? Nebo na pláž? Vykoupat se?"

"Já teda ne."

"Dobře, taky zůstanu. - Nemám pustit telku?"

"Pro mě ne."

"Hm. Tak dobrou..."

"Dobrou."

"Ty, Sabino..."

"Jo?"

"Mmm... jak dlouho jsi rozvedená?"

"Od předloňska."

"Aha a... od té doby pořád... sama?"

"Víceméně. Vlastně jo, pořád."

"A nechybí ti to?"

"Co?"

"No... to, že když se ráno vzbudíš... prostě nechybí ti... někdo?"

"Já nevím... myslím, že zatím ne. Mé manželství bylo prachmizerné. Pro mě i pro něho. Nerada na ty doby vzpomínám. Byl to zkrátka omyl, jak se často říká. - Ale... zatancovat bych si pomalu šla. Snad už dostávám chuť do něčeho jiného nežli do práce. Myslím... do života."

"To je fajn... Tak dobrou, Sabino."

"Dobrou, Beatrice Sophie..."

11.

Jenkins popotáhl z doutníku. "Tak to shrňme: ve městě Brazílii žije jakási paní Santo, co má informace o Wallischově pokladu."

"Strašný zápach. Jsem alergický na tabák," prohlásil profesor Baske a otevřel dokořán okna. Do místnosti začal z Avenida Atlántica proudit vlhký mořský vzduch.

"Tak promiň, dám si to místní havana později." Udusil silný doutník v popelníku.

"Vřelý dík." Baske se u okna zhluboka nadechl. "Jeden by z toho hnusného kouře dostal astmatický záchvat. - Takže dobře: nějaká žena jménem Santo ví o pokladu. Tím pádem za ní nemusíme. Stačí sledovat ty dvě. Když jim Santo něco řekne, půjdou za tím. No a my půjdeme za nimi. Chce to ale opatrnost. Nerad bych se o nález děлил s tvým detektivem a jeho známými."

"Dělení nepadá v úvahu, profesore. Paula odvoláme, zaplatíme mu a... ovšem nesmíme to skončit moc nápadně. On zatím nic neví, nerozumí našťěstí německy."

Ve 23:37, když štěnice v pokoji 48 přestala setrvale přenášet zvuk - neklamná zpráva o tom, že osazenstvo odešlo, nebo že spí - opustil detektiv Paulo Gonzaga svůj vůz, aby zamířil k hotelu Rio Othon Palace. Fakt, že byl kýmsi, kdo mluvil americkou angličtinou, nasazen na dvě německé turistky, mu byl od začátku podezřelý. Nabyl dojmu, že onen Američan může být vládní agent a že v celé věci půjde nejspíš o špionáž. Problém spočívá v neznalosti jazyka. Za normálních okolností nemá šanci dozvědět se, oč v případě vlastně běží. Gonzaga se z tohoto důvodu rozhodl pátrat současně na vlastní pěst. Od svého známého hotelového detektiva Bruna Samoriho získal univerzální klíč ke všem pokojům a teď, vybaven kamerou s nočním viděním, hodlá navštívit pokoj 48 a rozhlédnout se v něm. Ofotit si pasy těch dvou a taky všechny další dokumenty, co by v pokoji mohly být. Jistě, jde o záležitost dost riskantní, ale kdo ví, snad se to nakonec finančně vyplatí...

Gonzaga vyšel do patra pěšky. Nechtěl, aby si někdo všiml, kam přesně míří, čistě pro jistotu. U dveří s číslem 48 se zastavil. Pak se opatrně rozhlédl. Na chodbě panoval naprostý klid. Vyndal z kapsy univerzální klíč, který se pokusil zasunout do zámku. Nešlo to.

Sakra práce! Vždyť na tuhle možnost vůbec nepomyslel! Zadíval se pozorně na klíč; vypadal opotřebovaný, rovněž nesl stopy po neprofesionálních mechanických úpravách.

Co teď??

Gonzaga se nerozhodně otočil k sousedním dveřím. Jediná možnost je vlézt k sousedům do čtyřicetosmičky a pak venkem - po balkoně.

Lehce zaklepal na sousední dveře. Jestli otevřou, zeptá se na nějakou blbost a odejde jako pryč. Nic se nemůže stát.

Zaklepání na dveře s číslem 47 nepřineslo žádnou odezvu. Gonzaga znovu sáhl pro univerzál.

Zas to nejde! Doprčíc, co mu to dal Bruno za nefunkční krám?!

Ani u dalších dveří nepochodil. Odemknout se mu podařilo až ty úplně poslední. Teď aby lezl přes čtyři balkony! To je špatné. Moc špatné. A taky nebezpečné. Má...? Nemá...?

Gonzaga se nakonec rozhodl risknout to. Tiše se vkradl dovnitř a neslyšně za sebou zavřel. Na balkoně odsunul skleněnou desku, přešel ven a sklo poté vrátil zpět. Právě když se chystal k úkroku na balkon sousední, rozsvítilo se v pokoji 45 světlo.

"Cruz credo, oni mě snad slyšeli!!" Gonzaga chtěl zrychlit svůj pohyb, jenže to už kdosi vstoupil na balkon. Žena v pyžamu. Její oči signalizovaly hrůzu.

"Boa tarde... senhora..." vypravil ze sebe Gonzaga stísněně. "Omluvte mě, spletl jsem si pokoj..."

"Aaaa!!! Aaaaaaaa!!! Zloděěj!!!!" Zoufalý křik se rozlehl po celém okolí. Detektiv Gonzaga udělal zbrklý úkrok, sklouzla mu noha a rukou hrábl do prázdna. V letu se pokusil zachytit balkonu ve třetím patře, poté i ve druhém. Nezdařilo se, nicméně oba pokusy zbrzdily jeho pád. Dopadl na úzký travnatý pruh těsně vedle vlajkových stožárů.

"Haló!! Pane!!" Někdo s ním opatrně zatřásl. "Pane!! Co je vám?! Slyšíte nás?!"

Gonzaga otevřel oči a spatřil světla z pouličního osvětlení a na obloze hvězdy. Ležel na zemi před hotelem v travnatém záhonu. "Auuu... to je bolest...!" Vůbec se nemohl pohnout. "Já... asi... tam... spadl zhora..."

"Sanitka je na cestě, pane. Měl jste štěstí. Radši se nehýbejte."

"Díky... díky... " Detektiv Gonzaga zavřel oči. "Pro Deus... to byla ale rána...!"

Jenkins bral schody po třech. Když posléze vpadl do hotelového pokoje, hodil na stůl před druhého muže novinový výtisk. "Ranní vydání. Právě jsem ho koupil. Teď už je jasné, proč se Paulo nehlásí."

"Proč?" zeptal se s nevalným zájmem profesor Baske.

"Leží ve špitále, v noci vypadl z hotelu Palace!"

"Že vypadl z Palacu?? Jak se to mohlo stát?? A co tam vůbec dělal??"

"To nevím, profesore."

"Že by ho vyhodily ty dvě ženské? Paulo říkal, že si ho možná všimly."

"I kdyby, proč chodil v noci do Palacu?"

"Možná za tím známým, Brunem."

"No ano, profesore, ale ten ho určitě nevyhodil."

Baske pokrčil rameny. "V každém případě jsme bez detektiva."

Muž s nazrzlými vlasy mávl rukou. "Nevadí. Počkáme, až se ty dvě vrátí z hlavního města a pak se na ně sami nalepíme. Aspoň nám odpadá starost co s Paulem. Pošleme mu zbytek peněz do špitálu a tím pro nás věc končí."

"Dobrý den. Byl tu dnes ráno Carlos?" zeptala se Eggerová recepčního.

"Byl, madam. Nechal tu pár výtisků, pokud máte zájem..." odpověděl muž dobrou oxfordskou angličtinou.

"Ne, děkuji," mávla rukou.

"Je v nich o tom nočním neštěstí u nás v hotelu."

"O jakém neštěstí?!"

"Jistý muž tu měl nehodu. Spadl ze čtvrtého patra. Zřejmě chtěl krást, ale byl jednou ženou z pětačtyřicítky vyrušen."

"Fakt? Dejte mi ty noviny. To mě opravdu zajímá." Když spatřila záběr na ležícího muže a poté i jeho detailní foto, zasmušila se ještě víc. Rychle zamířila k hotelovému výtahu.

"Koukej, kdo tu v noci slídl!" Eggerová hodila noviny na postel.

"Cože, Sabino?! Muž s knírkem? Je to on? Ten z letiště? On spadl? Odtud ze čtvrtého? To není možný?! Proč sem šplhal??"

"Jak vidíš, v Riu je možný všechno."

"Co tu ale chtěl, Sabino? Myslíš, že byl u nás v pokoji a když se pak vracel...?"

"Jo, přesně tohle si myslím." Eggerová začala systematicky prohlížet pokoj. Nejdříve závěsy a místa u oken. Později stůl. Pak usedla na zem, aby prozkoumala prostor pod oběma postelemi. Když sáhla za ozdobnou toaletku, ucukla. Naznačila druhé ženě, aby mlčela. Znovu vsunula ruku za desku a když ji dala zpět, svírala v ní malý předmět opatřený výsuvnou anténkou. "Pst!" ukázala znovu.

Zašla do koupelny a vrátila se se sklenicí vody. Předmět ležící na stole do ní vhodila. "Tak. Štěnice je utopená." Věta byla provázena spokojeným výrazem ve tváři. "Ten parchant sem vlez, jen co jsme usnuly. Tomu tedy říkám drzost!"

"Z toho vidíš, Sabino, že bouchačku fakt potřebujem. Začíná to houstnout."

Eggerová sešpulila rty do úhledného kolečka. "Jo, nezbyvá mi než souhlasit. Recepční říkal, že tu už Carlos dnes ráno byl, takže ho budeme muset najít."

Beatrice Sophie zaváhala. "Nechala bych to, Sabino, až se vrátíme od paní Santo, do letadla bysme se zbraní tak jako tak nemohly."

Tmavovlasá žena luskla prsty. "Velmi dobře, milý Watsone."

"Tak co?" zeptal se profesor Baske naléhavě.

"Dočista nic," konstatoval Jenkins truchlivě poté, co udeřil do přijímače s reproduktorem. "Ten zatracený krám nevydá ani tón."

"Třeba Eggerová s Francouzskou odešly z hotelu."

"Blbost! Jejich letadlo odlétá za čtyři hodiny, jak včera zjistil Paulo! Jsou pořád doma, jenže štěnice není aktivní. Ani nepípne. Dělal jsem na odposleších už před lety na vojně. U těchhle starších krámů běží vždycky alespoň šum, když už nic jiného, ale tohle zkrátka vůbec nejede, poznám to. Buď došla baterka, o čemž se dá pochybovat, anebo... anebo to ty dvě našly a odnesly z pokoje."

"Že by to našly?" podivil se Baske. "Myslíš náhodou? Proč by to vlastně hledaly?"

"Jestli si přečetly o Paulovi a poznaly ho, mohlo jim všecko dojít. Zvláště, jestli jsou chytré. A to podle všeho budou."

Baske se zamračil. "Víš, že máš pravdu? Já asi uvažuju moc přímo, nebral jsem to až tak... konspiračně. - Co podnikneme?"

Jenkins rozhodila rukama. "Nic, profesore. Odposlech necháme být. Jinak žádná změna."

Uprostřed zahrady seděla stará žena seděla v kolečkovém křesle. Na nose měla neforemně vypadající kostěné brýle, v rukou držela knihu.

"Frau Santo?" zeptala se Beatrice Sophie tiše.

Stará žena se napřímila a odložila knihu na klín. "Wer sind Sie?" odpověděla instinktivně ve své rodné řeči.

"Ick heiße Lascoux und det," ukázala na vedle stojící ženu, "ist Frau Dozent Egger."

Stará žena nevycházela z údivu. "Gott, der Berliner Jargon! Det jiebt es ja nich! Den hab ick jahrelang nich jehört! Brauchense wat von mir?"

"Paní Santo," přidala se k hovoru Eggerová. "Jdeme za vámi v záležitosti vašeho bratra. Objevily jsme nedávno jeho dopis. Šlo v něm o slůvko *Engelchen*."

Stará žena na kolečkovém křesle rozevřela doširoka unavené oči. "Engelchen?! Mein Gott...!!"

"Ano, Engelchen," zopakovala Sophie opatrně.

"Engelchen...! Tak mi říkal můj bratr Pepe..."

"Aha..."

Paní Santo se napřímila. "Tak to jste vy... Přišly jste si pro bratrovu mapu, že?"

"A-ano, přišly," roztržitě přitakala Eggerová.

"Bratr byl trochu podivín. Často mluvil o svém pokladu. Popravdě, já nikdy moc nevěřila, že

něco opravdu našel. Řekl mi, že si mapu brzy někdo vyzvedne, snad cizinec, který se ohlásí slovem Engelchen. Nikdo nepřišel a já na celou věc časem zapoměla. A najednou se objevíte vy - přímo z Berlína! Máte půl století zpoždění, mé dámy." Stará žena se pomalu rozjela. "Pojďte se mnou. Mapu mám v budoáru v jedné z knih. Moc si od ní ale neslibujte. Pokud bratr tehdy opravdu něco našel, bude to nejspíš dávno pryč. Určitě to mezitím objevil i někdo další."

Za pár chvil držela docent Eggerová v rukou starý vybledlý pergamen s mapou a barevnými znaky. "Pokud něco skutečně objevíme, dáme vám vědět. Máte na to přece nárok. Mnohokrát děkujeme, paní Santo."

Stará žena mávla rukou. "Se mnou si nedělejte starosti. Mám tu vše, co k životu potřebuju."

"Máme vaši adresu! Ozvem se vám v každém případě! Nashle!" Sophie na odchodu staré ženě zamávala.

Po deseti minutách vstoupil do budoáru muž s kyticí růží a bomboniérou. "Dobrý den, senhora Santo. Dovolte mi, abych se představil: jmenuji se Fabio de Oliveira, jsem policejním kapitánem v Riu de Janieru. Věnovala byste mi prosím pár minut?"

12.

"Hej, Carlosi!" Sophie povyskočila a zamávala rukou. "Nemohly jsme tě najít!"

"Jé, Němky! Jak se máte, vy dvě? Pěkný šrumec ve vašem hotelu co tu jste!"

Eggerová strčila ramenem do druhé ženy. "On ty noviny vážně čte. Ví všechno."

"Co říkala?" zeptal se Carlos. "Pořád Sabině nerozumím, mluví tak... divně."

"Že všechno víš."

Malý kamelot si posunul čapku do týla. "To lezení po hotelu bylo fakt dobrý!"

"Já nic, to všechno ona," zdůraznila Eggerová.

Carlos přikývl. "A proč mě hledáte? Chcete noviny?"

"Tvé noviny jsme si koupily už ráno v recepci. Teď jde o něco jiného. Ten detektiv, co dnes v noci vypadl z Palacu, vlezl k nám do pokoje. Našly jsme ráno jeho štěnici."

"Štěnici?? Takovou tu... špiónskou? Nejste od CIA, vy dvě??"

"Nejsme. Řekneme ti pravdu a najmeme tě."

"Najmete? Jak najmete?"

"Na práci. Budeme tě potřebovat."

"Na co?"

"Za prvé: tvůj brácha nám musí sehnat zbraň. Máme strach, jdou po nás, chápeš."

"Ale proč po vás jdou??"

"Máme plán k pokladu."

"Vážně?"

"Vážně. Od jednoho starého cestovatele. Taky potřebujeme sehnat někoho, kdo nás k němu dovede. Na místo zvané *Campo de espíritos* - *Geisterfeld* - neboli *Planina duchů*. To musíš zařídit ty, Carlosi, poptáš se po někom. Dostaneš podíl z pokladu a za každý den žold... dejme tomu kilo."

"Tolik? Sto euro za den? Fakt, Sophie?"

"Fakt," slíbila namísto druhé ženy docent Eggerová. "Za každý započatý den stovka pro tebe. Dneškem počínaje. Zavolej kámošům, ať tě na pár dní zastoupí, nebudeš moct prodávat noviny, když pojeděš s námi."

Carlos sňal čapku z hlavy. "Není to sranda, že jo? Neděláte si ze mě srandu? Myslíte to vážně."

"Smrtelně," řekla Sophie. "A na dnes potřebujeme i nocleh. Nejlíp v privátu. V hotelu po včerejšku nespíme, není tam bezpečno."

"Půjdete ke mně, žádný problém, bydlím nahoře na Svaté Martě," řekl Carlos ustaraně. "Ale to až

pak, teď zavolám bráchovi kvůli té pistoli. Jaká by měla být?"

"Pořádné dělo," zasmála se Sophie.

Jenkins, sedící v občerstvení kolmo proti hotelu Palace, na chvíli vstal, aby se protáhl. Znovu usedl, napil se teplé koly, sundal z krku triedr a odložil ho na stůl. Protřel si unavené oči.

Hergot...!

Na práci soukromého detektiva, kterou po zraněném Gonzagovi chtěl převzít, nebyl zvyklý. Namáhala ho. Když se mu v kapsičce rozvibroval mobil, sáhl pro něj.

"No, profesore? - Nového? - Nic, co by bylo? - Jo, jsou v hotelu. Flákaly se po Atlantidě, zašly až na její druhý konec, tam mluvily s tím klukem, tím kamelotem v čapce, pak k nim přijel khaki auták, něco u něho kutili, odfrčel, no a teď jsou už dobrých dvacet minut zpátky na pokoji. - Heleď, profesore, v pět střídání stráží, ano? Ať si to taky užiješ. - OK. - Co chystají? - To netuším. - No dobře, tak nazdar... Profesore, počkej!! Teď vyšly ven!! Mají sebou tašky! Ty ženské jdou pryč! Asi se odhlásili z hotelu! Sakra, musím za nimi! - Co?! - Ne, žádné taxi, jdou pěšky! Je s nimi ten kamelot! - Končím, ozvu se!"

Jenkins vyskočil a po mozaikovém chodníku pronásledoval trojici jdoucí směrem vpravo po druhé straně Avenida Atlântica.

"Uff!" Eggerová se zhluboka nadechla. Položila cestovní kabelu na zem. "Tohle není pro mě. Už jsme určitě ušli pět kilometrů. Měli jsme si vzít dročku," zkonstatovala.

"Už tam brzo budem," chlácholil jí Carlos.

Když odbočili z Rua Marechal Francisco de Moura do ještě užší uličky **Rua Jupira**, otevřela se před nimi scenerie velmi neobvyklá. Malé barevné domky, lemující strmé Morro Dona Marta, byly na sebe nakupeny bez ladu a skladu, dočista jako spadené krabičky od sirek.

"Koukni, Sabino...!" ukázala Sophie. "Tohle se v Berlíně nevidí..."

Druhá žena zavrtěla nechápavě hlavou. "None! Něco podobného jsem neviděla ani v Mexiku. Tady nahoře bydlíš, Carlosi?"

"No jo, a mám co dělat, abych vydělal na nájem, i když je to jen favela, teda místo pro chudý. Občas mi brácha pomáhá. Můj pronajatej bejvák je támhle nahoře, nad tou velkou anténou, terasa má zelený zábradlí, na ní je modrý ručník. To znamená, že nejsem doma. Aby se tam za mnou nikdo zbytečně nedrápal."

"Terasa... zábradlí... panebože, kudy se do té změti vchází...?" procedila Eggerová mezi zuby.

"Tam na druhý straně budou schody. Jo a některý baráčky jsou průchozí. - Hele," ukázal na modrý vůz, stojící na chodníku, "zrovna nás navštívili poldové."

"No fajn," řekla Sophie, když si uvědomila, že u sebe mají nelegálně zakoupenou pistoli s krabicí nábojů ráže 45.

V ten samý moment se u vozu otevřelo jedno z oken. "Hej, Carlosi! Odkdy ty provádíš turisty?"

"Ahoj, Bernardo, zařídil jsem si u sebe hotel."

"Tak to ti gratuluju." Okno se opět zavřelo.

"Jak vidíte, se mnou jste v bezpečí, nic se vám nemůže stát, mě tu každý zná."

Jenkins měl dlouhého únavného pochodování plné zuby. Panebože, kam to ti tři lezou! Periferie! Do takhle hnusné čtvrti by nepáchl ani za deset tisíc! A teď se tu plíží večerem, v obleku a kravatě a je tak strašně nápadný...! Každý místní na něho civí jako na exota. Aby ne!

A teď se mi ty ženské někam ztratily! Výborně!

Znovu si prohlédl ulici. Rua Jupira... hm, to se snadno zapamatuje. Když sem ty ženské vešly, musí zase vyjít ven.

Opřel se ramenem o modrou hranu domu, aby začel se do nápisu nahoře v ulici. *Barberria ze do*

carmo... Holičství, tady? None...? Že by se tu česali? V téhle čtvrti??

Vytáhl z kapsy mobil. "No, profesore, to jsem já. Ztratil jsem je na Rua Jupira. Ten kluk tu asi někde bydlí. Neskutečné místo. Domky tu na sebe leží jako po zemětřesení. - Heleď, dnes už nic nebude, zalezli někam do toho squotu. Ráno si na ně počkáme. Vracím se do Areny. Buď zdrav."

Jenkins se vydal pomalým krokem dolů do zšeřelé, liduprázdné ulice. Na křižovatce s Rua Marchal se téměř srazil s mladíkem, chvátajícím vzhůru do kopce. Hned jak zachytil pohled jeho nepřirozeně lesklých očí, bylo mu vše jasné; narkoman. Mladík ho minul, pak se ale rozmyslel jinak.

"Hej!" ozvalo se za Jenkinsem.

Zůstal stát a otočil se.

"Money?" zeptal se mladík lámaně.

"No money," odpověděl podobně topornou angličtinou.

Mladík vytáhl z kapsy nůž motýlek a zamával s ním. "Money!"

"No."

Jenkins, který při své vojenské službě působil i u zvláštních jednotek, se necítil vyvedený z míry. Díval se do lesklých očí neznámého a když se k němu dostatečně přiblížil, udělal úsporný, bleskurychlý pohyb pravačkou, při němž klouby jeho pěsti zasáhly hřbet ruky držící nůž.

Motýlek odletěl tři metry daleko a zazvonil o dlažbu. Útočnickovi trvalo několik sekund, než si uvědomil, co se vlastně stalo. Jenkins stál naproti němu, jednu ruku v bok a neznatelně se usmíval. "No money."

Mladík sebral konečně nůž a znovu zbrkle zaútočil. Vzápětí inkasoval prudký kop špičkou boty do zápěstí. Zbraň tentokrát skončila pod zaparkovaným vozem.

Jenkins přešel těsně k útočnickovi, který se předkláněl a kroutil bolestí. Z kapsy saka vytáhl dolarovou bankovku a hodil mu ji k nohám. "Tumáš, chlapče. Za víc to nestálo. Najdi si radši nějakou práci. Tohle ti moc nejde." Beze spěchu se otočil a pomalu odešel.

"V síti jsem spala naposledy na stáži v Mexiku..." zívala poránu docent Eggerová. "Kde je vůbec Carlos?"

Sophie ukázala palcem za záda. "Někomu volal a před chvílí odešel. Prý má tip na místního chlápka, co se vyzná v terénu. Snad domorodý indián."

"Aha..." Eggerová seskočila ze sítě. "Jak se ti spalo v Carlosově postýlce?"

"Žádná sláva, Sabino. Trpěla jsem samotou. Nechybělo moc a vlezla jsem k tobě do sítěky."

Ušklíbla se. "To bychom spadly obě na podlahu."

Světlovláska zatřepala hlavou. "Dole, či nahoře... hlavně, že v milé společnosti." Vyzývavě mrkla.

Eggerová uhnula pohledem. Přešla oknu. "Jak mohou v těch krabičkách od sardinek žít...?" divila se. "Vezmu mobil a udělám pár fotek. Vsadím se, že je to tu všechno postavené načerno. A ta změt' drátů! Určitě černé přípojky. Nač platit proud, že, když se dá vedení napíchnout? U nás doma by s nimi rychle zatočili!"

"Foť, Sabinko, hned pak vypadnem, máme spicha s Carlosem na Copě. Za hodinu dvacet! Musíme spadnout dolů k vodě a pak ještě kus cesty k Palacu. Už je půl osmé. Dá se to vůbec stihnout? A před tím musíme něco slupnout!"

"To rozhodně! Něco si cestou koupíme. Tomu, co tu nechal ležet Carlos, při stavu jeho ledničky, kde je větší hic nežli venku, moc nedůvěřuju."

"Tady názorně vidíš, profesore, jak je to v reálu. Že dostatek pohybu není vždy žádoucí," posmíval se Jenkins. "Holt... sportem ku zdraví..."

Baske, který mu při chůzi stačil jen s nejvyšším nasazením, mávl beze slov rukou. Pak se na okamžik zastavil, aby se několikrát zhluboka nadechl. "Panebože, proč ty ženské tak kvaltujou? Měli jsme najmout taxi!"

"S autem nemůžeš sledovat chodce, to doufám uznáš."

"Samozřejmě!" zafuněl Baske vztekle. "Vypadá to, že se vracíte k hotelu."

Druhý muž přikývl. "Ale cestovní tašky nechali nahoře u kamelota. To znamená, že se někam chystají."

"Doufejme..."

"Říkal jsem ti, profesore, jak mě tu včera večer přepadl kluk s kudlou?"

"Neříkal. Jak to dopadlo??"

"Nejspíš jsem mu zlomil ruku."

"Chudák kluk..." konstatoval s lítostí v hlase profesor Baske.

U občerstvení proti hotelu Palace seděl Carlos s menším tmavým mužem. Muž měl na sobě civilní oděv, připomínající seprané montérky. Jeho hlavu s delšími vlasy zdobila čapka s umělými copy a množstvím barevných ptačích per. Před ním na stole leželo oválné chřestidlo.

"Tohle je pan Ng'guňu," řekl Carlos, když vstal. "On je... xamã, tedy šaman. Pochází z indiánského kmene Guaraní. Pan Ng'guňu mluví špatně ponašem a já znám z jeho řeči jen pár slov od indiánských kluků z ulice."

"Aha," pronesla těžce Eggerová. "Dobrý den."

Šaman zamumlal cosi nesrozumitelného.

"Dovede nás na Planinu duchů?" zeptala se věcně Sophie.

Carlos na domorodce chvíli mluvil, při čemž s ním komunikoval i rukama.

"Pan Ng'guňu říká, že mu bude ctí doprovodit vás na místo, jemuž jeho předkové říkali *Campo de espíritos*. Za pouhých 1000 dolarů."

Eggerová se ušklíbla. "Pošli ho k čertu, Carlosi, za tu cenu si to najdem samy. Pojd', Sophie, padáme." Otočila překvapenou dívku za loket.

"Co blbneš, Sabino?! Počkej!" protestovala.

"Klid, neboj, ten změkne! Znáš tyhle týpky z Mexika! Ten sleví, uvidíš!"

Asi po třech krocích začal indiánský šaman zoufale skučet, při čemž použil i chřestidlo. Vzápětí se ozval Carlos: "Hej, Sabino! Xamã Ng'guňu vám místo duchů rád ukáže za dvě stě dolarů plus jídlo!"

"To už je jiná řeč." Eggerová se otočila. Napřáhla svou pravici. "Deal!"

"Co vidíš?" zeptal se Baske. "Půjč mi to taky." Natáhl ruku pro triedr.

"Na, vem si to. Sedí v bufetu s tím klukem a nějakým indiánem. Něco jedí. Ten domorodec vypadá divně."

Baske si přiložil triedr k očím. "Vidím, vidím, indián... Škoda, že nemáme zvuk."

"Obejdeme se bez něj. Náš plán je jednoduchý: půjdeme tam co oni. Není co zkazit."

Eggerová rozložila na stole mapu, získanou od sestry Pepeho Wallische. "Máme sice tohle, ale nákresy nejsou zcela srozumitelné. Výchozí místo k Planině duchů bude tady," zapíchla prst do mapy, "označené jako Mérex. Říká vám to něco?"

Indián hleděl na mapu nepřítomným pohledem. Pak cosi vykládal Carlosovi. Komunikace mezi oběma se zdála být složitá a zdlouhavá.

"Šaman říká, že jméno někdo záměrně pozměnil. Já si to myslím taky. Na severu Ria je místo Xerém. Právě u něj má být Planina duchů."

"Aha, takže Wallisch, autor mapy, jméno jednoduchým způsobem zašifroval; napsal ho pozpátku, dobře, to je možné. Jak daleko to je?"

Carlos opět chvíli tlumočil a chvílemi při tom vstával od stolu. "Šaman říká, že potřebujeme koně anebo auto," prohlásil pak.

"Seženeš auto, Carlosi? Myslím z půjčovny," zeptala se Sophie.

"Z půjčovny? To je na dlouhý lokte. Brnknu bráchovi, ať nám nějaký pošle, ale bude za to něco chtít."

"Zaplatíme."

Carlos zvedl mobil a chvíli hovořil. "Brácha chce za přistavení i auto stovku," ohlásil pak. "Auto můžete nechat stát, kde vás napadne. Je na odpis, odhlášený, jde z ruky do ruky, on si ho vezme někdo další."

"Cože?! Bude ten krám vůbec jezdit?" děsila se Eggerová. "Neskutečné poměry...!"

"Berem ho za stovku," opravila ji Sophie. "Ať je zelený s hvězdičkama! Jako ve filmu!"

Kapitán Fabio de Oliveira měl z policejního vozu poměrně dobrý výhled na Avenida Atlântica. Sledoval bistro proti hotelu Palace už hodnou chvíli. Dvě německé turistky, malý kluk v čapce a indián. Podivná sestava. De Oliveira, který se při návštěvě paní Santo v Brazílii dozvěděl, že si od ní dvě její krajanek odnesly starý plán, ukazující údajnou cestu k nalezišti drahokamů, nemohl tuto informaci coby šéf policejního okrsku opomenout. Co kdyby byla náhodou pravdivá?

Při zkoumání okolí služebním kukátkem narazil na pozoruhodnou skutečnost; poblíž bistra, v němž seděla neobvyklá čtveřice, u řady květináčů s palmami, stáli dva muži v košilích a kravatách. Nevypadali jako místní. Jeden z nich držel v rukou triedr. Zdálo se, že pozoruje nedaleké plážové bistro.

Dámy mají podle všeho společnost, pomyslel si de Oliveira. Pozoruhodné...

13.

Jenkins vyplivl doutník ještě před tím, než oddálil triedr od svých očí. "A sakra, auta! Přijely k nim dvě auta! Profesore! Odjelo jen jedno! Někdo jim přivezl káru! Starý krám! Vypadá jak americký jeep! Dělej, musíme sehnat taxi, fofr, támhle u hotelu stojí něco žlutého! Jestli nám ty ženské ujedou, jsme v háji! Pojd'! Hod' sebou!"

Oba muži v košilích a kravatách zdolali akrobatickým způsobem silně frekventovanou Avenida Atlântica.

Tak, a jdeme na to! Fabio de Oliveira nastartoval služební vůz, aby zamířil za žlutým taxi, které se právě rozjelo.

Stiskl tlačítko na radiostanici, poté vzal do ruky mikrofon. "Tady, kapitán, opakuju, tady kapitán, spouštíme akci. Seržante, sledujte mě přes satelit, vrtulník ať je v pohotovosti! Žádný zásah bez mého výslovného příkazu! - Kapitán končí."

Starý chrastící jeep odbočil z hlavní třídy na Avenina Djalma Ulrich k Lagoa de Freitas. Eggerová, zápolící s volantem a řadící pákou, projevovala obavy, aby je náhodou nestavěla policie, až vůz s ručně namalovanou a pravděpodobně falešnou espézetkou zaznamená. Carlos nad tím mával rukou; když hlavní tah rychle opustí, nic se nejspíš nestane. V Riu se prý dá jezdit s leccíms...

"Očividně..." odpovídala mu, "očividně..."

Silnice poté kopírovala zátoku Rodriga de Freitas, kterou opustila ve směru na tunel, nesoucí jméno známého brazilského inženýra Andrého Rebouçase.

Cesta, kterou vyhledával Carlos podle mobilního telefonu, pokračovala po Avenida Paulo de Frontin poblíž známého stadionu Maracanã, dál kolem letiště Antônia Carlose Jobima přes Avenida

Presidente João Goulard, po široké, nově vyhlízející Rodovia Washington Luiz.

Při sjetí z Rua Bonsucesso ve Vila Bonança vůz řízený Eggerovou několikrát zabloudil, aby přes sídliště Santa Alica, konečně dorazil k cíli, do místa zvaného Xerém.

Zde nastaly další potíže; **Avenida Venância** nebyla průjezdná. Na jejím konci stála brána. Carlos oslovil indiánského šamana, který mu cosi složitě vysvětloval. Sám pak ukázal, že místo je třeba objet.

Osádka jeepu si při otáčení povšimla, jak za nimi rychle odcouvává žlutý vůz taxi.

"Hele, profík, a taky to sežral," poznamenala na jeho adresu Sophie.

Na Estrada Chapéu do Sol začal být indián aktivní a sám vytyčoval rukou s chřestidlem směr.

Silnice přešla v nevyasfaltovanou cestu, domy tu stály neomítnuté, většinou i nedostavěné, k obloze trčela rozměrná síta satelitních parabol a všude kolem bujela svěží tropická vegetace.

Po další chvíli bloudění zavelel šaman stop. Bylo to v blízkosti křižovatky **ulic** Venância a João Aires. Carlos z indiánské řeči vyrozuměl, že dál se bude pokračovat pěšky.

"Jakmile zajdem za roh, auto zmizí," prorokovala s důrazem Eggerová. "Jak se pak odtud dostanem, je mi záhadou..."

"Moc nechybělo a všimli si nás," řekl Baske, když s Jenkinsem opustili vůz taxi. "Panebože, to je ale zapadák! Nejsou tu lidojedi? A vůbec, měli jsme se nějak vybavit na cestu. Copak se dá jen tak chodit brazilským pralesem?"

"Milý příteli, viděls ty někdy skutečný prales?"

"Samosebou! A vypadal přesně takhle!"

"Poslyš, Baske... čeho ty jsi vlastně profesor?"

"Co na tom sejde? Sociologie přece, ale nikomu to neříkej."

"Aha... tušil jsem, že nebudeš od fochu. Tak se neplaš. Ty dvě ženské sebou taky nic nemají."

"Jenže je s nimi indián, co se tu vyzná. Má informace, narozdíl od nás."

Jenkins pohlédl na svůj mobil. "Klid, podle GMT je to jenom předměstí, nejspíš nějaký místní park. Teď půjdeme opatrně za nimi a až přijde čas..." Poklepal na sako, co držel v ruce. "Mám sebou devítku."

Baske se ještě víc zděsil. "Kdes ji ke všem čertům vzal?!"

"Paulo mi ji sehnal, hned po přiletu do Ria. Pro jistotu, člověk nikdy neví. Vidíš, teď se nám bude hodit."

"Bože, ty je chceš oddělat, Jenkinsi!! Tušil jsem to. Co jiného se dá čekat od chlapa ze CIA. Víš co, v tom pádě běž sám. O mně se sice tvrdí, že jsem křivák, což je možná pravda, ale vrah?! To teda nikdy!"

"Profesore, zklidni se. Byl jsem nějaký čas v Deltě, to nepopírám, ale zabít nikoho nechci! Proběhne to bez krve, věř mi."

Baske mávl rukou a zašklebil se. "Mně už je všechno fuk... máš akci na povel... Hlavně ať nepřijdeme o ty drahokamy."

"Bez obav, už teď nám patří."

"Sledujte mou pozici přes satelitní telefon, přesouvám se do terénu. Vrtulník a zásahová jednotka necht' jsou nadosah. Bez mého rozkazu nikdo nic nepodnikne. - Kapitán končí." Fabio de Oliveira si přehodil přes rameno samopal, k pasu si připevnil satelitní telefon a svítilnu s akumulátorem.

"Chtělo by to mačety," mínila po vstupu do zeleného porostu Sophie.

"Snad ani ne," zareagoval Carlos. "Šaman říká, že půjdeme podél potoka. Budou tam vyšlapané cesty."

"Kde, prosím tě?" zeptala se Eggerová, která nic takového neviděla.

Pochod zarostlým terénem podél úzkého toku, střídaný chůzí po jeho kamenitém břehu, byl značně namáhavý. Šaman, kráčející vpředu, se v nepravidelných intervalech zastavoval, třásl mocně chřestidlem, přičemž mumlal nejasné melodické formule.

"Zahání zlé duchy," vysvětlil hned zpočátku Carlos. "Prý je jich tu mnoho."

Cesta se pomalu zvedala vzhůru a byla čím dál namáhavější. Terén se zdál nepřehlednější a hustší než zpočátku. Náladu členům výpravy nepřidal ani romantický pohled na několik vodopádů s jiskřivě bělostnou vodou.

"Právě jsem ztratila signál," řekla malomyslně Sophie, kontrolující zeměpisnou pozici přes mobil. Indián cosi pronesl. "Prý za všechno mohou zlí duchové," tlumočil sdělení Carlos.

"Ještěže to víme..." zvedla obočí Eggerová.

U posledního vodopádu, zhruba po sedmi kilometrech úmorné chůze, udělal náhle indiánský šaman vpravo vbok, aby zabočil do hustého porostu. Po dvou stech metrech prodírání se keři a liánami se před členy výpravy rozevřel nevelký palouk.

"Jsme na místě," oznámil po dohodě se šamanem Carlos. "Dál musíme sami. Pan Ng'guňu se vrací, nevstoupí sem. Planina duchů je zlé místo, propadá se tu zem. Jak říká."

Eggerová rozhodila rukama. "A jak se dostaneme my zpátky??"

"Zpátky k potoku a pak podél něho."

"Vřelý dík!"

Ng'guňu natáhl pravici a znehybněl. Eggerová vylovila z kapsy peněženku. "Tři sta euro. - Carlosi, řekni mu, že je to víc, než chtěl."

"Sabino, žádná cesta dál není, koukni na mapu, jsme už skoro na místě!"

Vrátila peněženku do kapsy. "Jo, vidím, ať klidně odejde, Carlosi, že mu děkujeme."

Indián se sebe vypravil jakousi krátkou a významnou řeč, která měla být zřejmě varováním, uklonil se, počemž se ztratil v porostu.

"Označím místo, kudy odešel," nahlásil praktický Carlos.

"Výborně, udělej to," poplácala ho po rameni Sophie.

Profesor Baske byl se silami u konce. Jeho přestávky v chůzi pronásledování obou žen jenom zdržovaly.

"Jsou pryč. Ztratili jsme je," prohlásil konečně Jenkins a odkopl jeden z mnoha kamenů lemujících koryto potoka. "Sakra práce!"

"Omlouvám se... nezvládnou to..."

"Zvládneš, naber dech, profesore, a pojd'. Půjdem naslepo. Buď je najdeme, nebo se holt vrátíme do vesnice, do té díry jménem Xerém, a počkáme tam. Musí se tamtudy vracet."

Když se před oběma klopytajícími muži zničehonic zjevil indiánský šaman v čelence, ztuhli oba leknutím.

"Eee...! Boa... bom... hallo!" zvolal přátelsky Jenkins.

"Gu-ten Tag," přidal těžce profesor Baske a zachytil se liány, aby neupadl.

Šaman zatřepal chřestidlem, opsal oběma rukama ve vzduchu velký kruh a cosi ze sebe vychrlil. Jeho oči signalizovaly hrůzu a nesouhlas. Ukázal směrem nahoru od potoka a celou proceduru znovu zopakoval.

"Tam nahoře... jsou?" bystře zareagoval Jenkins.

Nebylo zřejmé, zda muž s členkou přisvědčil. V jeho očích byl i nadále strach.

"Tak... dobře... díky, my to tam... omrkneme, když dovolíte." Jenkins se křečovitě pousmál. Kývl hlavou na Baskeho, opírajícího se celou vahou o kmen stromu. "Tudy, profesore!"

Eggerová zkoumala napjatě Wallischovu mapu. "Koukněte na tenhle symbol. Někde tam, hned za

Planinou duchů, má být slunce."

"Že by východ slunce, například?" tipovala Sophie.

"Těžko," oponovala Eggerová. "Co kdyby bylo ráno podmrakem? Musí to být něco jiného. Prohlédáme terén."

"Jdu na to!" zahlaholil Carlos a dal se do poklusu. Uprostřed planiny náhle zapadl až po pás do země.

"Dávej bacha!" křičela na něho Sophie. "Není ti nic?!"

Malý kamelot se vyškrábal z jámy. "Kdepak, v pohodě, jsem OK!"

"Fakt se to tu nějak propadá, ten indián asi nelhal, radši to obejdem," Eggerová ukázala na okraj planiny.

Najít něco v hustém zeleném buši se odpočátku zdálo být nemožné. Trojice opisovala a pomalu rozšiřovala malý oblouk kolem zadní části planiny. Prodírala se trávou, sešlapávala ji, nahlížela do okolí stromů, proplétala se mezi kořeny a liánami.

"Sabino, Sophie, pojd'te sem, rychle!" ozval se po asi půlhodině marného lopocení Carlos. "Něco mám!"

"Co máš?" zeptala se nedočkavě Eggerová.

"Našel jsem kámen, koukal ho ze země jenom kus. Když jsem ho očistil klackem, vylezlo na něm tohle!" Ukázal na hrubě vysekaný symbol kolečka, obklopeného kolem dokola čárkami.

"Slunce...! - Jsi šikovný kluk, já ten šutrák myslím přešla."

"Teď má být směrem k severu další slunce. Jen kousek od prvního." Sophie vzala druhou ženu za loket. "Teď už to musíme najít, vid', že jo?!"

Horečně přikývla. "Jasně! Jsme takhle blízko! Nevzdáme to!!!"

Hledání druhého slunečního symbolu trvalo pouhých pár minut. Asi patnáct metrů od prvního kamene vyčníval ze země další - s ostrou hranou. Když se ho trojice pokusila vyhrabat, zjistila, že nejde o kus ulomené horniny, nýbrž o vrchní část vstupu do malé jeskyně, označené podobným symbolem jako předešlý kámen.

"Druhé slunce...! Bože, lidi, my to asi našli...!" vydechla vzrušeně Sophie.

Odhrabat sypkou hlínu z ústí jeskyně nebylo nijak zvlášť namáhavé. Operaci koplikovaly silné kořeny rostlin, které bylo třeba přetřhat, ale už po dvaceti minutách se Carlos, vybavený vlastním zapalovačem, pokusil nahlédnout dovnitř. Když vylezl ven, byl bledý. "Holky...." rozpažil ruce. "Je to tam taakhle velký... a, a... stěny..." v rozrušení hlasitě polkl, "stěny jsou samý lesklý fialový drahokam...! Je jich... plná jeskyně...! Běžte se kouknout!"

"Čtyřmetrová drůza krystalů, nejmíň," určila diagnózu Eggerová poté, co se vysoukala ven. "Větší jsem neviděla. I když i takové možná existují. Zvlášť tady v Brazílii."

"Jakou to má cenu, Sabino?" zeptala se Sophie.

"Těžko říct, zřejmě velkou, ale... nejsou to rubíny. To tedy ne. Pokud si to Pepe Wallisch myslel, spletl se."

"Jak to odtud dostanem?" zeptal se Carlos.

"Konec diskuzí, panstvo, a ruce nahoru," zvolal Jenkins, který už hodnou chvíli, krytý hustým porostem, pozoroval fascinované trio.

"Co tu chcete?" zeptala se ho nevráživě Sophie.

"Přece to, kvůli čemu tu jste. Poklad. - Je náš!"

"Ne, to není!!" odporovala mu. "Patří nám!! My ho přece našly!! My dvě a Carlos!!!"

"No a teď jsme ho zase našli my. - Hej, kolego, kde jsi?"

Baske se vypoťácel z křoví. Na nohou stál pouhou silou vůle. "Zdravím... paní kolegyně..."

"Profesore?! Vy tady??!! To není možné, kde jste tu...!! Jo tak!! To sledování v Riu, to byla vaše práce?!"

"Moje, promiňte mi. Nechceme vám ublížit, jen získat ty... kameny... Kdybyste dala laskavě ruce nahoru..."

Eggerová namířila pistoli na druhého muže. "Ať jsi kdo jsi, Amíku, zahod' bouchačku, nebo střelím!! Ty kameny vám dobrovolně nevydáme!"

Jenkins uvažoval. Žena co na něho míří, vypadá vystresovaně. Mohla by to zmáčknout. Takže co teď...?"

"Paní kolegyně... já myslím..." začal Baske prosebně.

"Poklad je náš!" trval na svém Jenkins.

"Není! Patří Němkám a mně!" připojil se k hádce lámanou angličtinou Carlos.

Kapitán Fabio de Oliveira vystoupil z úkrytu. "Oukej, tady je policie, konec dohadů, všichni ihned odložte zbraně! Po-ma-lu!" Stál tu rozkročený, samopal v rukou, a skupinu přítomných si prohlížel s velmi nepřátelským výrazem ve tváři.

Když se po jeho výzvě nic nestalo, vypálil krátkou dávku do vzduchu. Jenkins i Eggerová poslušně složili zbraně ke svým nohám.

"V pořádku, to už je lepší," řekl de Oliveira spokojeně a obě zbraně zabavil. "Ani se nebudu ptát, odkud ty bouchačky máte. Musel bych vás nechat zavřít. A tohle," ukázal směrem k jeskyni, "to, co vy nazýváte Wallischovým pokladem, je majetek státu Brazílie, jasné?! Pokud budete moc hodné, vy, paní Eggerová a Lascoux, dostanete jako nálezci malou symbolickou odměnu."

"A my dva nic?" zeptal se Jenkins anglicky.

"Vám dvěma budiž odměnou fakt, že vás nechám odejít," odvětil nevalnou angličtinou de Oliveira.

"Jsem americký státní občan," zdůraznil Jenkins hrdě.

"To je vám v buši na nic," odsekl policista. "Nebo se chcete spojit s vaší ambasadou? Vysvětlit jim, proč tu s ilegálně nabitou zbraní ohrožujete lidi? No prosím. Tady máte satelitní telefon, můžete to udělat hned. - Tak co? Nechcete?"

"Nikoliv, díky, raději ne." Jenkins zvedl obě dlaně v defenzivním gestu.

"Skvělé rozhodnutí, blahopřeji, milý pane. Mimochodem, chcete jít do hotelu pěšky, nebo poletíte s námi vrtulníkem?"

"Vybral bych si tu druhou možnost, veliteli, pokud mohu," prohlásil Jenkins stísněně.

"Ovšem. - Tady vidíte, že ani Brazilci nejsou na vás Američany nijak zvlášť zlí. Máme vás zkrátka rádi." De Oliveira sáhl pro satelitní telefon. "Tady kapitán! Akce! Vrtulník může přistát na malé plošině přímo za mnou. Dávej pozor, je tam měkký terén. - Konec." Položil telefon na zem a zapjal elektrickou svítilnu. "Teď si konečně prohlédnu vaše drahokamy."

"Kapitáne?" ozvala se ještě Eggerová.

"Madam?"

"Chtěla bych... aby onu symbolickou odměnu, až bude stanovena, dostal tady Carlos Ribeiro. Potřebuje ji mnohem víc nežli já."

"Mou část pošlete do hlavního města paní Santo," připojila se Beatrice Sophie.

Fabio de Oliveira formálně zasalutoval. "Hezké gesto, milé dámy. Bude mi ctí zařadit to."

14.

V recepci hotelu Palace seděla za stolem zasmušilá čtveřice lidí spolu s chlapcem v baseballové čapce.

"To byl den, co... ehm?" odkašlal si profesor Baske.

"Zažil jsem lepší," mávl rukou Jenkins a několikrát si přihladil nazrzlou pěšinku.

"Já taky," připojila se Eggerová.

"Je škoda tolika rubínů... co všechno by se za ně dalo koupit...!" zasnila se Sophie.

"Beztak to rubíny nebyly," vysvětlila Eggerová.

"A co tedy???" zeptal se překvapený Baske.

"Vy jste to nepoznal, pane kolego? Díval jste se tam přece taky nakonec."

"Já... ehm... díval. Ale nepoznal jsem to."

"Šlo o velkou drúzu ametystů, obalených vrstvou chalcedonu. Tyto krystalické struktury se často nacházejí v kamenných výdutích. Takže to vlastně nebyla ani žádná jeskyně. Jen velká puklina ve velkém kameni."

"Jaký je rozdíl mezi rubínem a ametystem, paní... docentko?" zeptal se Jenkins.

"Rubín je vlastně korund. Složením oxid hlinitý. Pokud řeknete rubín, má se za to, že bude červený. Modrý rubín je totiž safír. Obecně vzato. A ametyst... ten je složením oxid křemičitý. Tedy chemicky něco zcela odlišného nežli korund."

"Tohle je pro mozek diplomata moc složité..."

"Není: rubín je Al_2O_3 , ametyst SiO_2 . Víc vědět nemusíte."

"Aha, dobře... snad si to zapamatuju. A... cena, paní docentko?" zeptal se ještě Jenkins.

"Za rubíny dostanete mnohem víc než za ametysty."

"Mhm. Dík za vysvětlení."

Eggerová se otočila na svého kolegu. "Už dlouho se vás chci zeptat... čeho vy jste vlastně profesor?"

Baske se zatvářil nešťastně. "Já...? No... víte... paní kolegyně... ehm... jsem sociolog. Původním povoláním."

"Ach tak... já jen... vždyť je to jedno." Vstala od stolu.

"Paní kolegyně, počkejte ještě... Budu asi muset složit funkci po tom všem, doma, v Berlíně, co myslíte?"

"V ústavu? A proč? Kvůli mně snad? Ale ne, profesore, nic neskládejte, vždyť já se tím pokladem taky dala strhnout. A namířila zbraň tady na pana... Jenkinse. Mám snad kvůli tomu dávat výpověď? Ne. - Víte co? Ponechme si naše tajemství pro sebe. Já budu mlčet a vy taky. Platí? Jako by se nic nestalo."

Baskemu se rozsvítily zarudlé, unavené oči.

"Velkorysé, paní kolegyně, díky, díky! Slibuju, že vás už nikdy nebudu sledovat. Ani pro představenstvo Weissmannova ústavu. Od teď jsme my dva spojenci."

"Doprovodíme tě domů, Carlosi," řekla venku před hotelem Sophie. "Vezmem si od tebe věci a vrátíme do hotelu. Štěstí, že náš pokoj ještě nezadali!"

"Nahoru na Martu je to velká dálka, holky. Nechcete radši přespat u mně?"

"Kdepak, musíme ten neúspěch se Sabinou ještě trochu oslavit. Brzy odtud odletíme. A jakápak dálka? Pojedem obě cesty taxíkem, dnes mám chození pěšky až pokrč. Pojď, Carlosi, pojeděš s námi jako pán."

"Zdá se, že začíná poprchat," oznámila Eggerová nelibě. "Ještěže nás to nechytlo v pralese..."

Plánovaná oslava začala v malém karaoke klubu Pop GuimosPub, stojícím v jedné z bočních ulic, vedoucích od moře, v přízemí oranžově omítnutého hostelu **Copa**. Tady si Sophie konečně splnila svůj sen; zazpívat si před publikem v originále a bez hudebního doprovodu tesknou píseň *Chorando sim alves*, kterou znala ze svého oblíbeného filmu Muž z Ria. Její přednes byl natolik procitěný, že sklidila nejprve hrobové ticho, hned nato bouřlivé ovace. Následně přidala starou Mendesovu píseň *Mas que nada*, avšak kvůli vzrůstajícímu zájmu přítomných mužů navrhla brzy poté přemístit se zpět do Palacu, do hotelového baru.

Ale ani tady se Sophie nelíbilo. Měla na mysli něco komorního, intimnějšího. Tamní bar byl plný hostů a hrála zde hlasitá reprodukováná hudba.

"Já nevím, Sabino, tady je to... na nic," říkala, "pojd'me spáchat třetí pokus, je tu moc velký kravál." Eggerové, která si hovor o tanci vysvětlovala zcela jinak nežli druhá žena, disco ráz podniku nevadil; stále opakovala, že má po dvou dlouhých letech zase chuť tancovat. Po razantnějším přemlouvání, doplněným o velkou tequilu se nakonec, nepříliš ráda, nechala

přesvědčit k odchodu.

Cestou okolo barového parketu narazily na vyššího muže v džínsech a širokém sombreru. Na nohou měl kovbojské boty. Angličtinou s přízvukem požádal Eggerovou o tanec.

Sophie se pokusila cosi namítnout, ale marně.

"Počkej na mě, tu chvíli!" říkala paní docentka vesele.

"Jdu na pokoj, Sabino, přijď brzo, domluvíme se co dál," okázale dávala najevo svou nelibost.

"Jo, jo, jasně, Sophie! Hned po téhle písničce!"

Čekání na pokoji číslo 48 se protáhlo. Což se ostatně dalo čekat. Už po půl hodině se Sophie rozhodla jít spát. V žádném případě neměla v úmyslu honit svou spolubydlící z parketu. Domnívala se, že je to pod její úroveň.

Nepříjemné pocity se mísily se vztekem i lítostí. Neuvěřitelné! Po celém tom dobrodružství ji vyměnila za prvního pitomého frajera, co jim zkřížil cestu!

Dobře ti tak, nemélas z baru odcházet. Cos vlastně čekala?, ptala se sama sebe. Že to s ní snad vyjde? To by byla, holčičko, moc velká náhoda...

"To já všechno vím! Holčičko!" odpověděla Sophie svému vnitřnímu hlasu a přetáhla si peřinu přes hlavu.

Ráno po osmé ji probudilo otvírání dveří. Docent Eggerová se vracela po protancované noci. Byla evidentně v dobré náladě, dá se říct rozjařená. "Ahoj!"

"Co žes tak spěchala, Sabino?" řekl Sophie namísto pozdravu.

"Pááni, to byla noc! Celou věčnost jsem podobnou nezažila. Ten hotelový bar není tak špatný!"

"Jen když ses dobře bavila. Ostatně i já. Trčela jsem tu sama celých deset hodin!"

"Já vím, promiň, trochu jsem to přetáhla. Nezlobíš se, doufám?"

"Jestli se co??!!" zasyčela Sophie vztekle. "Nezlobím??!! Tak koukni, Sabinko, já jsem jen obyčejná holka, ale i tak mám svojí čest! Jasný??!! Mě nemůžeš nechat čekat deset hodin jako někoho u zkoušek na vaší fakultě!! Nota bene kvůli takovému... slizkýmu džigolovi!! Byl stejně trapnej jako jeho kovbojský imidž! A ty ses na něho jenom třásla! Styděla bych se na tvým místě!!"

"Co to má být?!" zeptala se ostře Eggerová. "Žárlivá scéna?"

"A co jiného??!!"

"Hm! Chceš mě snad nutit do vztahu... o který nestojím?"

"Chci!! Nutit tě můžu!! Donutit ne."

"Aspoň tohle že uznáš."

"Ne, ne, Sabino, nebuď spokojená s vítězstvím, tím to celé nekončí!! Vlastně jo, končí! Odlétám! Nejbližším letadlem. Zbytek času strávím na letišti. Na lavičce, na umývárně, kdekoli! Nebudu tady s tebou už ani minutu! Hotel zaplatím do pozítří. Pak si to vyjednej. Nebo se nastěhuj do pokoje k tomu... tvému opruzovi!!"

"Nepřeháněj, prosím tě!"

"Já nepřeháním, paní docentko! Proč myslíš, že jsem tě vlekla do Ria, he?! A nabídla ti poklad! Kvůli tvý školometský výslovnosti, který tu nerozumí ani veverka?! Ne, ne, Sabinko, kvůli tomu ne. Spíš kvůli tělu to bylo, vid'?! Což tobě zřejmě vůbec nedošlo!!"

Eggerová mlčela.

"Tak! Mám zbaleno! Padám odtud!"

"Nechceš si to přece jen rozmyslet?" učinila chabý pokus o smír Eggerová.

"Ale jo, paní docentko, rozmyslím! Proč ne?! Pod jednou podmínkou: dlužíš mi protancovanou noc! A taky vše ostatní, co dostal sombrero. Jestli jsi ochotna dluh splatit, zůstanu."

Eggerové se tato nekompromisní podmínka nelíbila. "Nemám ráda, když na mě někdo tlačí," řekla ostře. "Nepotřebuju do ničeho nutit, mám svůj rozum."

"OK, Sabino, takže tvá odpověď je ano, nebo ne?!"

"Ne."

"Dobře." Sophie k ní přešla, uchopila ji za obě tváře a prudce políbila. "Ať z toho taky něco"

mám! - Čau!!" Vzala ze země obě cestovní tašky a práskla dveřmi.

Docent Eggerová vyskočila, aby dveře znovu otevřela. "A nestrkej mi jazyk do pusy!! Laskavě!" vykřikla do prázdné hotelové chodby.

15.

"Paní kolegyně! Jak se vede?" Profesor Baske pílil po chodbě Weissmannova ústavu s napřaženou pravicí. Jeho rozzářený úsměv připadal Eggerové tentokrát kupodivu upřímný. "Máte se?" Mohutně jí zatřásl rukou.

"Díky, profesore, ujde to."

"Kdy jste přiletěla?"

"Předevčírem. Ještě jsem se nestihla aklimatizovat, těch pět hodin zpoždění je znát. A jak se máte vy?"

"Zaplat' pánbu, že tady v Berlíně nemáme prales! Tamten výlet do neznáma jen tak nezapomenu," ztišil hlas. "Platí naše dohoda z Ria, vidíte?"

"Ovšemže platí, samosebou."

"Výborně!" Symbolicky si setřel pot z čela. "Měl jsem starost, abyste si to náhodou nerozmyslela."

"Nepadá v úvahu, profesore, tu možnost pusťte klidně z hlavy."

"Vřelý dík, paní kolegyně. No, víte... šlo mně i o to, aby se tady u nás zbytečně neventiloval fakt, že jsem pouhý sociolog, chápete?"

"Jistě, jistě, já budu mlčet, spolehněte se."

"Pak je vše v pořádku, přeji hezký den, paní kolegyně."

Od návratu z Brazílie se docent Eggerová každé ráno probouzela s představou, že je v Riu. Rozhlížela se s nevolí po svém pokoji, který jí k jejímu překvapení připadal cizí a stejným způsobem vnímala i okolí svého domu. Pod okny tu nejezdí auta přes Copacabanu... nevané tu onen navlhlý mořský vzduch... naproti domu není vidět pláž... A z druhého konce pokoje se na ni neusmívá opálená Sophie...

"Že by mi zrovna Rio mohlo chybět, to bych nikdy nečekala," říkala si pro sebe. "Rio...! Vlastně to bylo báječných pár dní!"

Se soustředěním na práci to nevypadalo o nic lépe. Myšlenky na brazilský výlet se nepřetržitě hlásily i zde.

Co s tím? přemítala Eggerová. Do Ria by se konec konců mohla vrátit. Už při zbytku dovolené v srpnu.

Po tomto zjištění se jí poněkud vylepšila nálada. Připomněla si profesora Baskeho, jak teď chodí kolem její kanceláře - doslova po špičkách.

Pousmála se, když si vzpomněla, jak zničeně její nadřízený u jeskyně s ametysty vypadal. Profesor byl tehdy doslova vyřízený.

Navštívit v srpnu Rio... moc dobrý nápad! Koupit si u Carlose noviny... projít místa ve městě, na které při první cestě nebyl čas... muzeum moderního umění například...

Eggerová moc dobře tušila, kam její úvahy směřují. Do Brazílie ano, avšak ne sama. O to tu v podstatě šlo, i když si to nechtěla připustit. Vzala mobil a položila ho před sebe.

Trvalo přes pět minut, než se odvážila vytočit číslo Beatrice Sophie Lascoux. Poté ho bez váhání vytáčela každou chvíli. Hovor na druhém konci však nikdo nebral, telefon se neustále přepínal na mailbox...

Byl pátek 12. července 2013, půl šesté večer. Eggerová stála na malém náměstí, ležícím proti mostu přes Landwehrkanal. Prohlížela si tu starý, tmavě rudý činžák

Vcelku hezké a klidné místo, hodnotila své okolí. A opravdu, vedle v domě je skutečně lékarna, vpravo pak prodejna piva Kulmbacher. Na domě se nachází nějaká větší vizitka. Právník, či lékař...? Bürknerstraße, hm... v těchhle končinách Berlína ještě nikdy nebyla. Zamířila ke vchodu s číslem 32. - Aha, je to lékařka...

Ve druhém poschodí stiskla nejprv zvonek se jmenovkou *Lascoux*. Když se nic nestalo, použila zvonek druhý, ten se jménem *Zirbner*.

Ve dveřích se ukázala asi šedesátiletá žena v růžových šatech. V její blízkosti stál nevelký cestovní kufřík. "Ano?"

"Paní... Zirbnerová...? Já... jmenuju se Eggerová. Jsem z Humboldtovy univerzity. Zvonila jsem na Sophie, ale neotvírá mi... Nemůžete jí prosím říct, že... tu čekám?"

Starší žena nervózně přikývla. "Ale ano, i když pospíchám. Jsem na odchodu. Sophie je určitě doma. Bude jako obvykle zahrabaná v knihách."

"Já vím, nebere mi ani telefon."

Zirbnerová se zarazila. "Jste z univerzity, říkáte? Počkejte... nebudete vy ta... docentka... co s ní byla... ta žena z Ria??"

Eggerová se pousmála. "Ano, jsem to já..." priznala těžce.

"Tak chvíli počkejte."

"Díky..."

"Co chceš, Sabino?" zeptala se Sophie odtažitě, jen co vyšla ven z bytu.

Eggerová si sedla na schody přímo naproti ní. "Volala jsem ti... Nebralas mi to."

"Neházej to na mě, Sabino. Víš moc dobře, proč jsem to nebrala. Pročs přišla?"

"No... chystám se v srpnu do Ria. Chci vidět celé město, sochu Krista, viadukt, starou tramvajovou trať... Tentokrát bych pobyt zatáhla já. Kompletně!"

"Jo? A co?"

"Nechci jet sama."

"Sabino: své jsem ti řekla. Zaplacením cesty se tvůj dluh nemaže. Promiň, ale nad některé věci se já nedokážu povznést. To mám asi po mámě. Nedokážu, i kdybych chtěla."

"Chápu, Sophie... Je to tak, že... Rio mi chybí víc a víc! Se vším všudy! S pláží, mořem, Carlosem i tebou!"

"Aha." Světlovlasá dívka pozvedla významně obočí.

"Tak mi přece pomoz, Sophie! Vidíš, jak v tom..."

"Vidím. Ale nevěřím ti."

"Sophie! Já své dluhy vždycky platila! Neošidím tě!"

"Nevěřím ti, Sabino."

Eggerová vstala ze schodů. "Přesvědčím tě. Teď hned! Je tu někde v okolí bar s hudbou? Hod' něco na sebe a jdeme!"

"Co?"

"Jdeme, říkám."

"To myslíš vážně?!"

"Jak jsem řekla."

Sophie přešla těsně k ní. "Dobře si to rozmyslete, paní docentko, jsem náročný věřitel, budete muset splatit každický cent!" Otočila se na odcházející ženu v růžových šatech a zamávala jí. "Nashle v neděli, paní Zirbnerová! Zaleju vám kytky!"

"Dostaneš vše, očs přišla," slíbila polohlasem Eggerová.

Červencové slunce se do temného pokoje, vyplněného knihovnamy, skříní, stolkem s počítačem a

postelí nedokázalo přes tmavý divadelní závěs na okně vůbec prodrat. Digitální hodiny na stěně ukazovaly jasným modrým displejem devět hodin dvacet dva minut.

Zvuky přicházející skrz dveře Eggerovou náhle vzbudily. Trochu se lekla. Někdo tam v předsíni musí být... pomyslela si. Kde vůbec jsem...? Aha, už vím...

Podívala se vedle sebe. Na její pravé ruce spokojeně oddychovala Beatrice Sophie Lascoux.

Jemně s ní zatřásla. "Hej! Vzbud' se! Někdo tam je!"

"Co...?"

"Sophie, vstávej! Domáci se vrátila!"

Vyskočila. "Ona je tu, Sabino?! Neblázní?! Fakt?! Jak to, měla přijet až v neděli večer! To je průšvih! Nesmím sem na noc nikoho vodit! Je to ve smlouvě! Jdu za ní, určitě mě odtud vyhodí! Drž mi palce!" V rychlosti na sebe natáhla džínsy a triko.

"Paní Zirbnerová...? Jak se máte...? Čekala jsem vás až zítra...?"

"Dobrytro. - U příbuzných praskla voda. Tak jsem zase tu."

"Aha... no... já... paní domácí... víte... porušila jsem naši smlouvu," přiznala Sophie útrpně.

"Byl tu snad někdo cizí?!" zeptala se Zirbnerová s důrazem. "V mé nepřítomnosti?! To jste mě tedy zklamala!"

"Byl a ještě je. Víte... skončily jsme se Sabinou tady v ulici v jazzovém klubu a já... ona tu má auto, ale nechtěla jsem, aby jela domů pod vlivem, chápete?"

"To chápu, takže jste tu čtyři?? Jak jste se tam vešli?"

"Čtyři? Ne! Jsme tu jen dvě!"

"Dvě?! Jak to?" Zirbnerová nahlédla pootvřenými dveřmi do pokoje. Na posteli seděla neoblečená tmavovlasá žena.

"To je paní docent Eggerová, víte?" vysvětlovala Sophie.

Domáci zalapala po dechu. "Jestli tomu dobře rozumím... To je přece ta žena z Ria! Včera jsem s ní mluvila!"

"Sabina? Jo, je to ona, byla tam se mnou. No... my jsme včera večer trochu slavily... trochu víc a pak... zakotvily u mě..." Pokrčila bezradně rameny.

"Zakotvily jste... aha. Je to to, co si myslím, nebo sepletu?"

"Nepletete se..."

"Dobře, počkejte chvílku." Zirbnerová se za okamžik vrátila. V ruce držela svůj domovní řád. "Čtete, Sophie. Tady."

"...pánské návštěvy po osmnácté hodině nejsou povoleny."

Domáci se spiklenecky pousmála. "Vidíte? Nic jste neporušila. Všechno je v pořádku, žádnou pánskou návštěvu jste přece neměla."

Nad Copacabanu vystupovalo ranní slunce a pomalu ohřívalo vzduch. První nedočkavci z řad turistů přecházeli **Avenida Atlântica**, aby si na písčité pláži vybrali to nejlepší místo. Kluk v baseballové čapce s balíkem novin přepočítával před hotelem Palace právě nabyté reais.

"Hej, chlapče, máš něco v angličtině?" zeptal se ho muž ze dveří hotelu. "V recepci už nic není."

"Mám jedny Washington Post, pane."

"Dej mi je."

Malý kamelot podal muži výtisk s datem 22. srpna 2013 a do kapsy nasypal několik drobných. Když mezi dveřmi hotelu spatřil dvě známé tváře, celý se rozzářil.

"Jé, Němky??!! Kde se tu berete?! Hledáte další poklad?! Myslel jsem, že vás už nikdy neuvidím!! Ahoj, Sabinko! Ahoj, Sophie! To je překvápko...!"

"Čau, Carlosi! Jak jde život?? Dostals slíbenou odměnu??" ptala se jako o překot Sophie.

"Dostal! Díky vám! Představte si: celých deset tisíc reais!"

"Tři tisíce euro," přepočítala hbitě Eggerová. "To není špatné."

"Dyť jo," nafoukl se malý kamelot. "Jsem teď úplný boháč! Mám i lepší bejvák!"

"Už nejsi v těch barevných budkách?"

"Jsem, pořád, ale mám pronajatou jinou, lepší! Ukážu vám ji! Je pořádně velká! Mám v ní i elektriku! Na verandě je talíř, koukám každý večer na telku! Prostě paráda! Moc jste mi pomohly, vy dvě!"

Eggerová se rozhlédla po ulici. "Třeba ještě pomůžeme. Ukážeš nám město, Carlosi? Chceme tě znovu najmout."

"Proč ne? Jen co za sebe seženu náhradu. Počkejte, vy dvě, obvolám kluky."

"Vyřízeno, za pár minut dorazí kámoš," prohlásil za chvíli. "Kam půjdeme hledat poklad tentokrát? Škoda, že to posledně nevyšlo..."

Eggerová přimhouřila oči před vycházejícím sluncem a vdechla vlhý mořský vzduch. "Je to na tobě, Carlosi. Kam nás zavedeš, tam půjdeme. A ještě něco:" Zastínila si oči rukou. "Poklad je někdy docela blízko. Jen si to člověk musí uvědomit."

Sophie na ni krátce pohlédla. Na její opálené tváři se rozhostil spokojený úsměv...

2. část

1.

Berlín, 16. prosinec 2013. Policejní komisař Oliver Feist si se zjevnou nelibostí pročetl hlášení, které se před pár sekundami objevilo na jeho počítačovém monitoru. Neměl rád potíže. Ty, co se objevovaly už po ránu obzvlášť ne.

Napil se chladnoucí kávy; nechutnala mu. Je moc studená! Ne, slabá! Moc sladká. A smrdí z ní suchý mlíko!

Po této diagnóze vstal, otevřel dveře a radikálním gestem pravice přivolal svého asistenta.

"Sedni si." Feist zavřel za podřízeným dveře.

Asistent Martin Drexel se posadil. "Komisaři?"

"Poslyš, Martine..." Feist vstal a vylil zbytek kávy do umývadla. "Z toho automatu na chodbě teče čím dál větší hnus. Všiml sis?"

"Ano, pane. Všiml."

"Takže, Martine..." zahleděl se na monitor, "právě jsem dostal hlášení přes Europol. Z Brazílie k nám přiletí tři chlapi z okruhu organizovaného zločinu. Mafiáni. Dnes přesně v poledne. Tady je seznam jmen: Otávio Gusmão, Saulo Lago a Cabo Rocha."

"V tenhle čas? Těsně před Vánoce?"

"Zrovna teď, bohužel. Jsou to skuteční profíci. Nebo spíš byli. Svého času patřili k nejsilnějšímu gangu v Riu de Janeiru."

"None...? Co můžou chtít u nás v Berlíně, komisaři?"

"Dobrá otázka, Martine, ale odpověď na ni neznám. Takže, až se tu objeví, zjistíte, v jakém hotelu se ubytovali."

"Ano, pane. A... mám je nechat sledovat?"

"Předběžně ne. Omrkneme si je přes hotel. Pokud budou sekat latinu, necháme je být. Jako by byli normální turisté. Žádost o zadržení nepřišla, takže... zatím jsou pro nás de facto čisti."

"I když jinak asi moc nejsou... Komisaři? Vy myslíte, že... tu mají nějakou obchodní schůzku?"

"Dost možná. Momentálně mě nenapadá jiný důvod, proč by se jinak vláčeli takovou dálku až do Berlína. Třeba chtějí navázat spolupráci s někým z evropského podsvětí."

"Na to by bylo lepší Holandsko, myslím."

"Máte pravdu, Martine, jenže oni míří sem, takže udělejte vše, co jsem vám řekl. Můžete jít." Feist stočil pohled na počítačový monitor.

Martin vyskočil ze židle. "Hned se toho ujmu, pane."

Drexel zaklepal na dveře své nadřízeného a rychle vklouzl dovnitř. Než stačil cokoli říct, Feist, který právě telefonoval, ho rychlým gestem ruky umlčel. Asistent se otočil s úmyslem odejít, razantní zaklepaní na stolní desku ho zadrželo.

Otočil se zpět na svého šéfa, který mu zamáváním ruky ukázal, aby zůstal a usedl.

Drexel svého šéfa respektoval. Feist nebyl typ nadřízeného, který dává okázale najevo, že ho každý přichozí vyrušuje.

"Co máte, Martine?" zeptal se po chvíli vcelku vlídně.

Drexel přešel očima papír, který držel v ruce. "Ti Brazilci, pane, přiletěli podle plánu."

"Dobře a dál?"

"Je tu jedna změna, pane. Na letišti se objevili jenom dva z udané trojice. A sice Otávio Gusmão a Cabo Rocha."

"Jenom dva? Jste si jistý, Martine?"

"Ano, pane. V této souvislosti jsem nechal projít seznamy cestujících z předešlých dní. Třetí návštěvník z Ria, Saulo Lago, dorazil do Berlína už včera."

"Dobrá práce, Martine. Našel jste ho?"

"Nebylo to těžké, pane, Lago zakotvil hned u letiště v hotelu **Dorint**."

"A ti dva?"

"Těm se pobyt u nás dost prodraží. Gusmão a Rocha odjeli taxíkem do **Adlonu** na Unter den Linden. Mimochodem, přiletěli v drahých oblecích, v hotelu dávají velké spropitné, chovají se velkopanský. Jak mi sdělila tamní ochranka."

"Hogofogo jsou... no, to u nás není trestné. - Dobře, Martine, pokračujte v práci, dvakrát denně kontaktujte ochranku v obou hotelech, ať víme, co ti tři podnikají. Pokud někdo z nich vyrazí do města, ať nám urychleně brknou."

"Rozumím, pane, zařídím to."

2.

"Nashle, pane vrátný!" Beatrice Sophie Lascoux položila klíče od čítárny na pult.

"Jako obvykle jste poslední, slečno," zasmál se muž v černé uniformě.

"Já vím. To už je můj úděl. Mám tuhle školu tolik ráda. - Tak se mějte a nashle zítra!"

"Nashle, slečno, dobrou noc!"

Beatrice Sophie Lascoux opustila budovu **filmové fakulty** až za tmy. Pohled na mobil ji informoval, že je šest hodin dvacet. "Páni, už je skoro půl sedmý!" Hodin jako máku!

Venku před fakultou si uvědomila, že její horské kolo zůstalo ráno doma, a tak se jí cesta domů nejspíš ještě protáhne. Městskou dopravou jezdí nerada, půjde tudíž pěšky, což zabere nejméně hodinu. Ale co... vždyť nikam nespíchá, přitáhla si zip bundy těsně ke krku. A ani na ni nikdo nečeká... Ani Sabina Eggerová... Ts, ta už vůbec ne! Nějak se to s ní celé pokazilo, přestože to vlastně ani pořádně nezačalo. Jedna jediná noc splácení dluhů... to přece není žádný vztah...

Téměř celou cestu z Potsdamer StraÙe domů na BürknerstraÙe Sophie přemýšlela o Sabině Eggerové. O tom, co by měla podniknout, aby ji definitivně získala. Nic ji nenapadalo.

Martin Drexel vpadl do šéfovy kanceláře bez zaklepání. "Pane! Malér! Všichni tři Brazilci vypadli z hotelů! Tamti dva odložili obleky a vzali si běžný civil - triko a džíny. Před tím několikrát telefonovali. Obsah hovorů neznáme, čísla kam volali, prověřujeme. Jedno už známe: jde o půjčovnu aut."

"Krucinál!" Feist udeřil pěstí do stolu. "Tohle nám ještě chybělo! Takže žádná hotelová schůzka na nejvyšší úrovni, ti chlapi mají v pácu něco úplně jiného. Martine, až budete mít čísla jejich aut,

vyhlaste po nich okamžitě pátrání."

"Ano, pane."

Feist se chytil levačkou za hlavu. "Jestli se něco semele, Martine, jsme v průšvih, dostali jsme přece hlášku a...! Hergott noch mal, tohle se musí stát zrovna nám...!"

"Pane! Já... udělal jsem přece..."

"Uklidněte se, Martine! Nehodlám to na vás házet, nejsem policejní křivák, jde to na mé triko. Vy jste měl své rozkazy a ty jste splnil. Neřekl jsem vám, nasad'te na ty Brazilce sledovačku. Nezdálo se mi to nutný. - OK, sežeňte čísla jejich aut a pak to pátrání. Ať je nestaví, chci jen vědět, kde jsou. Přece nebudou takoví blázni, aby tu udělali... dejme tomu... banku. Celý je to divný. Až zjistíte, kde se pohybují, nechte je sledovat." Podíval se na hodinky. "Šmarjá, to už je tolik hodin?! Měl jsem jít se ženou na večeri! Tak to už nestihnu. Ani domů to nestihnu. Podle všeho se dneska vyspíme tady."

"Ano, pane." Martin srazil paty a kvapně odešel.

Beatrice Sophie Lascoux se konečně přiblížila k mostu přes **Landwehrkanal**. Tuto berlínskou dopravní cestu, spojující čtvrti Kreuzberg, Neukölln, Tiergarten a Charlottenburg, přešla pomalou chůzí a na jejím konci se zastavila. Hezká, asi hodinu trvající procházka od filmové fakulty byla u konce.

Sophie se podívala na mobil. Ukazoval 19:18. Shodila z ramene malý batoh se skripty, tabletem a ostatními nezbytnými věcmi, jako jsou doklady a index, a z jeho hlubin vylovila klíče od domu a bytu. Domáci Zirbnerová bude zřejmě doma, ale co kdyby náhodou ne...?

Udělala jen pár kroků směrem k Bürknerstraße, přičemž se jí zdálo, že v příšeří domu s číslem 32, kde bydlela, někdo stojí. Při chabém osvětlení ulice to ovšem mohlo být i zdání.

Po dalších několika krocích se ukázalo, že ve vchodu opravdu někdo je. Přikrčená postava kohosi, kdo nechce být zvenčí příliš vidět.

Sophie zůstala stát. Ten člověk se chová divně, jako by se před někým schovával. V ten moment přerušilo její úvahy zahvízdání gum. Zvuk přišel zleva a pocházel z vozu, parkujícího předtím někde v blízkosti na nábrežní ulici Maybachufer. Před domem s číslem 32 jeho řidič zastavil; stejně razantně jako se předtím rozjel.

Od východu domu vyrazil úprkem šedý stín. Auto se opět rozjelo a po několika sekundách se Bürknerovou ulicí rozlehlo dvojí zapráskání.

"Bože, oni po něm snad vystřelili...!" zaslechla Sophie samu sebe.

Když se nic dalšího neudálo, zamířila pomalu vpravo do ulice. Auto už bylo pryč a na chodníku nikdo neležel. To měl teda štěstí... pomyslela si Sophie při návratu k domu s číslem 32.

Odemkla si a vešla dovnitř. V přízemí nikdo nestál, a ani nic nenasvědčovalo tomu, že by se zde předtím dělo něco mimořádného.

"Dobrý večer, paní Zirbnerová," pozdravila Sophie svojí domácí, jen co se s ní v předsíni setkala. "Slyšela jste ty rány?"

"Jo, ano, něco jsem zaslechla. Nebyla to motorka? Ti kluci si z nich vyndávají tlumiče a..."

"Kdepak motorka. Bylo to auto a... řekla bych, že po někom stříleli."

"Že by stříleli?! A po kom??"

"To nevím, někdo běžel po ulici a pak jsem zaslechla dvě rány. Nikdo tam ale není, takže ho asi

netrefili..."

"To je dobře," řekla Zirbnerová s ulehčením. "Dnes aby se člověk pomalu bál vyjít na ulici." Pátravě se zadívala na svou podnájemnici. "Jak se máte? Už tu za vámi dlouho nebyla ta... docentka, ta vaše žena z Ria."

"Sabina? Když ona má strašně moc práce, paní domácí. Přednáší, zkouší, pak vědecká činnost, administrativa na fakultě, ve Weissmannovi, teda v ústavu... Ale jinak máte pravdu; Sabina si vzala oddechový čas. Musela dokončit jednu důležitou knížku o Jižní Americe a taky... no... přemýšlet o vztazích."

"O vztahu s vámi?"

"Hlavně o vztahu se mnou. A já... víte... nechci na ni tlačit. Ona to nemá ráda."

"Ale to byste měla! Taková slušná dívka jako vy! Mohla by oblíznout všech deset! - A... jak to její přemýšlení vlastně dopadlo?"

"To kdybych věděla, paní Zirbnerová...!" posteskla si Sophie. "Zatím asi nijak, ale až se to dozvím, budete první, komu to řeknu."

3.

"Já to naprosto chápu, pane návladní! Ne, nebude s tím problém, ať kurýr ten spis přiveze. - Samosebou. Jistě. Posadím k tomu někoho ze svých lidí. Ano! Ano, pane, teď večer, nebo i v noci. Bez obav, my tady budeme! - Sbohem!" Komisař Feist praštil se sluchátkem. "To je přece kolosální byrokrat tenhle chlap!!" ulevil si komisař polohlasem. Poté se několikrát rozhlédl. Vstal a otevřel dveře do úřadovny. "Je tu Drexel??" zvolal velmi hlasitě.

"Není, šéfe," odpověděl mu kdosi. "Odběhl, bude tu prý hned."

"Aha." Feist se zachmuřil. "Našli jste auta těch Brazilců?"

"Zjistili jsme obě dvě čísla, pane. Gusmão s Rochou mají mercedes GL450, Saulo Lago kočíruje peugeot 2008. Vyhlášené pátrání zatím nic nepřineslo. Nikdo je doposud nezahlédl."

"Takže zatím nic... To je blbý. Dělejte na tom dál."

"Ano, pane."

Feist se vrátil do své kanceláře, kde se zhroutil do křesla. Hlavně aby se nic nestalo. Alespoň do doby než se ta hledaná auta objeví, pak už to bude dobrý... Bezmyšlenkovitě mačkal tlačítka zavěšeného telefonu. Kdyby se teď něco semlelo, omlátí mu to ti nahoře o hlavu. *Europol vás varoval a vy jste ty gangstery nenechal sledovat? Jak je to možné??*

Feist se poté pustil do úvah na vánoční téma. Proč zrovna v této době namísto klidu dochází každý rok k těm nejprekérnějším situacím...?

Hergot, proč na ty zatracené chlapy z Ria někoho nenasadil...?!

V berlínské čtvrti Kreuzberg se audi docent Eggerové dostalo na komunikaci B 96, ostatně jako vždy, kdy se vracela z Humboldtovy univerzity domů. Dále pokračovalo přes Tempelhof.

Když stála na křižovatce na červenou, sklopila na okamžik sluneční clonu, aby se na sebe podívala. Její tmavé vlasy jsou už moc dlouhé, bude muset zajít k holiči, pomyslela si. Víc na sebe dbát, paní docentko! Co si studenti pomyslí?! Krátce mrkla na hodiny na palubní desce. Ukazovaly

20:30. Dnes tedy jede obzvlášť pozdě. Práce se poslední dobou nějak moc kumuluje. Na druhou stranu... před Vánoce se to v poslední letech stává nehezku tradicí... No... hlavně že konečně předala do tisku novou knihu, své veledílo, šest set dvacet pět stran...! *Zvyky a obyčeje Mayských kmenů z pohledu dnešní doby*... tak se jmenuje. Nebude z ní žádný bestseller, to jistě ne, ale v odborných kruzích se jistě uplatní. Co se spoluautorství profesora Baskeho týče, to byl z její strany pouze malý dobrý skutek. Naoplátku se od něho dozvěděla, jak o ní představenstvo Weissmannova ústavu smýšlí a jak velkou pozornost vzbudila mezi vedením její údajně předčasná docentura. Tak velkou, že se rozhodli nechat ji de facto sledovat. Zajímavé je, přemítala dále Eggerová, že nikdo tehdy nepodal žalobu. To asi proto, že všichni věděli, že na její habilitaci není dočista nic nepoctivého, žádná protekce, žádné opsané pasáže z internetu. Z toho vyplývá, že se tu nejedná o nic jiného nežli o pouhou závist. Podle těch starých pánů ve vedení ústavu asi není správné, aby někdo v jejím věku, tedy v sedmadvaceti, měl před svým jménem tři akademické tituly. Přestože kvůli tomu obětoval vše možné, příkladně manželství, a musel vyvinout úsilí jen těžko představitelné.

Ve čtvrti Mariendorf audi odbočilo vlevo na Reißbeckstraße.

A teď je Eggerová díky své váhavosti, přemíře činnosti, na nejlepší cestě zničit si soukromý život ještě jednou. Ano, mluví o vztahu, přátelství, či co to vlastně je a bylo, ke studentce Beatrice Sophie Lascoux, jejíž silné milostné city víceméně neopětuje, přestože jí rozhodně není lhostejná.

Měla by s tím urychleně něco dělat! Sophie je v citech člověk velmi stálý, není správné nechat ji...

Eggerová zaparkovala u svého domu na **Grüntenastraße**, odemkla bránu do zahrady, aby zacouvala do vestavěné garáže.

O čem jsem to jenom... jo, už vím, ta věc se Sophie se musí vyřešit!

Když poté uzamkla garáž, vběhl z ulice do zahrady udýchaný, vyděšený muž.

"Okamžitě ven!!" přikázala mu přísně. "Opusťte ihned můj pozemek!!"

Udělal rukou defenzivní gesto, přičemž nemohl popadnout dech. "Jste... Sabine...?" vypravil ze sebe nevalnou angličtinou. "Ta... hledačka pokladu...?"

"Dejme tomu. A vy jste?"

"Saulo... Saulo Lago z Ria... Po... pozdravuje vás... Carlos... Ribeiro..."

Eggerová zkameněla. Pohlédla na muže ve svrchníku. Vypadal jako cizinec.

"Carlos?! Co je s ním?"

"Nic... dal mi vaši adresu... prý jste mu pomohla... teď pomůžu já vám... pak ... musím zmizet... jsou mi v patách..."

"Kdo??"

"Gusmão a Rocha... z Ria... Navštívil jsem vaši... známou... našli mě tam... utekl jsem..."

"Stalo se něco Sophie??"

"Já nevím... dům byl zamčený... Tady máte..." napřáhl k Eggerové ruku s malým podlouhlým předmětem, zalitým ve vosku. "Užijte si to ve zdraví, až ho najdete, nebo to věnujte církvi, jak chcete... Já se do Ria sotva kdy vrátím... ty dva by mě zabili... když ne oni tak gang ur-čitě... Ztratím se jim v Holandsku... už jsem tam byl... mám tam známé... Chtěl jsem jen, aby takový... *poklad* nezůstal v rukou nevěřících grázlů... Sbohem..."

"Počkejte přece!" volala za neznámým Eggerová. Muž jí však mezitím zmizel z dohledu.

Vyběhla ze zahrady a spatřila v dálce mizející vůz. Nikdo další v ulici nebyl.

Podívala se na zavoskovaný předmět ve své pravé ruce - čert ví, co v tom je - pak sáhla do tašky pro mobil.

"Sabina. - Jsi v pořádku, Sophie? Nestalo se ti nic?"

"Ne, proč?"

"Já jen myslela... Nepřihodilo se tam u vás něco? V domě, nebo na ulici, nebo...?"

"Přihodilo, Sabino, jak to víš??"

"Musím s tebou mluvit. Teď hned."

"Zveš mě konečně na rande, Sabinko?" zaznělo trochu uštěpačně.

"Až jindy. - Můžu k tobě přijet?" odpověděla Eggerová naléhavě.

"Samosebou. Nebo víš co? Paní Zirbnerová je doma. Radši přijedu já."

"To ale bude trvat. Už je devět pryč."

"Vezmu si taxi, Sabino, jsem u tebe cobydup."

"Tak dobře."

Za půl hodiny už obě ženy jako uhranuté hleděly na malý zavoskovaný předmět, ležící na stole.

"Takže ten člověk byl tady a tohle ti dal?" zeptala se stísněným hlasem Sophie.

"Jo. Říkal, že se jmenuje Saulo Lago. Že mě prý pozdravuje Carlos. Pak mi dal tuhle věc. Mluvil přítom o pokladu, aby ho nedostali nějakí gangsteři."

Sophie zamyšleně přikyvovala. "O pokladu...? U nás v ulici po něm stříleli. Stála jsem pár metrů od toho. Vůbec mě nenapadlo, že ten člověk přišel za mnou. I když stál v našem domovním vchodu. Teď je mi jasný, že za mnou opravdu šel."

Eggerová zdvihla předmět ze stolu. "Rozbalím to, co říkáš?"

"Tak jo. Jsem napnutá jak strunka, Sabino, ani nedýchám!"

Zavoskovaný balíček skrýval srolovanou **fotografii** dvacet na patnáct centimetrů, chráněnou navíc dvojitou vrstvou tenkého alobalu. Na fotografii bylo možné spatřit kamennou zeď s nevýrazným tmavým graffiti klikyhákem. V jednom jejím místě byl editorem přidělaný malý červený kroužek, specifikující určité místo ve výšce zhruba jednoho metru nad zemí. Na zadní straně fotografie stálo tiskacím písmem jediné slovo: *Ladoa*.

"Ladoa?? Co by to mohlo znamenat, Sabino?! Nic mi to neříká."

"Mně taky ne. Nejspíš nějaký místní název, který by mohl znát jedině Carlos nebo někdo, kdo bydlí v Riu."

"Máš pravdu... A na tom zakroužkovaném místě bude asi něco schovaného, že jo?"

"Asi jo. Heleď... je už pozdě... dnes to nevyřešíme... Měla bys to ofotit mobilem. Pro případ."

"Ovšem! Dobrý nápad, Sabino, hned na to jdu." Beatrice Sophie udělala několik obrázků tajemné fotky. Poté vstala a pročísla si světle melírované vlasy. "Hotovo. - Sabino?"

"Jo?"

"Heleď... už je fakt pozdě... já... no... nevadilo by ti, kdybych tu zůstala na noc?"

Eggerová pohlédla do její opálené tváře. Chvilí bylo ticho. "Ne. Chci říct ano, můžeš tu zůstat, samozřejmě."

"Dík, Sabino, jsi hodná, na revanš, bála jsem se..."

"Ale ne, neboj, tebe přece nepošlu pryč. Brala bys to osobně a asi i právem. Ukážu ti, kde mám pokoj pro hosty."

"Dík... a nechceš... abych zůstala s tebou?" Otázka zazněla velmi nesměle. "Už je to skoro půl roku..."

"Vím, Sophie... dnes opravdu ne, neměj mi to za zlé, musím si nejdřív srovnat věci v hlavě. Jsem už prostě taková, na některá rozhodnutí potřebuju víc času."

"Dobře, paní docentko, když je to tak... žádný problém, jen jsem se zeptala... Nemyslela jsem sex, víš, chtěla jsem... být s tebou, spát třeba vedle tvý postele... chápeš...?"

"Aha... Jenže to by nebylo důstojné, abys spala jako služka na zemi. Leda, že by sis ustlala v mé ložnici na otomanu."

Světlovlásce se rozzářily temné oči. "Velmi ráda! Je to od tebe velkorysý, Sabino, díky! Nezlob se, že se ti tak vnucuju, nemůžu jinak."

Docent Eggerová se lehce pousmála. Mávla nevýrazně rukou. "Já se nezlobím, nech to být. Sama jsem tě do téhle situace vmanévrovala. Slibuju ti, že se pokusím srovnat si věci v té nejkratší možné době. Dělal jsem na nové knížce tak intenzívně, že šlo vše ostatní stranou. Bylo to vůči tobě unfair... Pojd', najdu ti nějaké pyžamo. Koupelna je nahoře v patře. Kdybys měla v noci hlad, lednice v přízemí je plná, zajdi si tam."

4.

Komisař Feist právě pročetl aktuální hlášení, rolující na jeho monitoru, když se mu na stole rozdrnčel služební telefon.

"Slyším. - Jo, rozumím: utopený muž u **Irissee**. - Co, zastřelený je taky?! Tak utopený, nebo zastřelený? - Aha, jezero je zamrzlé. - Jakže?? - Cizinec?? - Brazilský občan?? - Saulo Lago??!! - - Já... chápu, jistě... přijedeme hned..." Feist otevřel dveře od kanceláře. "Drexel!! Ihned ke mně!!"

Asistent za sebou zavřel dveře, vyzván k usednutí tentokrát nebyl.

"Už je to tady, Martine. Právě se našel Saulo Lago. Mrtvý. Někdo ho zastřelil."

"A kruci, šéfe...! Takže ti jeho dva kámoši sem přijeli... zabít ho?"

"Nejspíš. - Našli jste to druhé auto? Těch dvou?"

"Ano, pane. Bylo prázdné, bez osádky."

"Jak jinak. Gusmão s Rochou jsou touhle dobou beztak za horama... Ale i tak sebou musíme hodit, nejdřív pošlete dotaz do okolních zemí, pak shromáždíte údaje o jejich autech, z bezpečnostních kamer, informujte strážníky, ať se poptají v okolí Irissee. Musíme se pokusit zmapovat pohyb aut těch Brazilců. Ale ze všeho nejdřív se my dva podíváme na místo činu."

Docent Eggerová přišla do haly s plným tácem v rukou. "Udělal jsem snídani, jestli chceš."

"Moc ráda, Sabino."

"Jak se ti spalo na otomanu?"

"Fajn. Ale kdybych tě chtěla pozlobit, dodala bych ještě něco podobného jako tehdy u Carlose."

"O tvé samotě?"

"Přesně," zasmála se Sophie. "Ale radši nic nedodávám."

"To jsi hodná, já se totiž nerada po ránu zlobím. - Kávu nebo čaj?"

"Kávu - hořkou - děkuju."

Eggerová položila tác na druhý konec stolu a zapnula televizi, stojící na přepažení kuchyně. "Posluž si marmeládou. Nebo radši sýr?"

"Jestli můžu, Sabino, dala bych si párek s hemenexem."

"Ale ovšem! Smažená vajíčka máš na tácu, naber si, kolik chceš, a párek ti hned ohřeju v mikrovlnce."

"Vřelý dík, paní docentko." Sophie si se spokojeným výrazem nahrnula smažená vejce na talířek.

Zvedla hlavu, přičemž jí do očí padla blikající televizní obrazovka. "Sabino, koukej, co je v telce!"

Eggerová zvedla hlavu od lednice. "Kde? Nemám brýle."

"No tady, vidíš?" ukázala směrem k přijímači. "Píší tam mrtvý brazilský občan u Irissee, přece!!"

"Co...?!"

"Jo! Přesně to tam stálo!"

"Ty myslíš...!"

"Myslím! Po kolika Brazilcích mohli včera večer v Berlíně střílet?"

Eggerová stiskla rty. "Máš pravdu, moh by to být on. Ukazovali jeho fotku? Ne? Škoda. Jestli to byl on... a jestli ho tu v ulici někdo ze sousedů zahlédl... můžu se těšit na policejní návštěvu."

"Sabino!! Hlavně nemluv o té zavoskované fotce! Ten poklad musíme najít my!"

"V Riu, Sophie? Blázníš?"

"Neblázním, Sabino! Máš přes Vánoce volno, ne? Nebo budeš trápit své studenty?"

"Mám volno, samosebou. Proč?"

"Abych neletěla do Ria sama."

"Zas do Brazílie? To by už byla třetí cesta. - Tak jo. Možná. Ještě si to rozmyslím. Ale... ano, asi ano, nejsem proti." Eggerová si nahlas povzddechla. "Čím to je, Beatrice Sophie, že mě vždycky tak snadno přesvědčíš?"

"Jestli za tím nebude neodolatelné kouzlo mé osobnosti, paní docentko, tak už nevím..." V hnědých očích zajiskřilo.

"No možná... kdo ví..." Eggerová se na opálenou, sportovně vyhlížející dívku zkoumavě zadívala.

"Copak, Sabinko, přemýšlíš, zda mě políbit či ne? Usnadním ti to." Přimhouřila oči a vyšpulila provokativně rty. Když druhá žena na výzvu nezareagovala, řekla s klidem. "Takže ne, hmm... nevadí... třeba někdy jindy..."

Bylo přesně sedmnáct hodin, když policejní vůz řízený Martinem Drexelem zaparkoval při ústí Bürknerstraße.

"Zajímavý je, že nám onu střelbu tady v ulici nikdo nenahlásil, přestože o ní strážníci věděli." Komisař Oliver Feist otevřel dveře služebního vozu a vysunul pravou nohu na chodník. V této pozici se otočil na svého kolegu. "Kdybychom na to nepřišli sami..."

"Zřejmě nikoho nenapadlo, pane, že ta dnešní vražda u Irissee, může mít souvislost s nějakou údajnou střelbou u Landwehrkanalu. Bude to patrně tím, že strážníci celou věc brali jako hoax. Zkrátka jako poplašnou zprávu, kterých dostávají tisíc za den. Nějaká paní volala že... znáte to: blablalba, tralala."

"Ovšem, Martine, jenže ta stará paní měla tentokrát bohužel pravdu. Když přihlédneme k faktu, že jiný svědek, byť opilý a xenofobní, zahlédl včera večer tady ve vchodu k dvaatřicítce kohosi, kdo vypadal podezřele pro svou *cizokrajnou vizáž* - tlumočím doslova - začíná se to celé pomalu rýsovat. Bezpečnostní kamery na Sonnenalle natočily vůz se Saulem Lagem kolem sedmé večer."

"Ano, pane. Lago tu nejspíš na někoho či něco čekal, Gusmão s Rochou ho našli a střelbou zahnali na útěk," doplnil komisařovu řeč jeho mladší kolega.

"Přesně tak, Martine. Takže pojd', projdeme všechny partaje ve dvaatřicítce, třeba si někdo něčeho všiml."

Systematické dotazování směrem od nejvyšších pater dolů nepřineslo žádný hmatatelný výsledek. Jakýsi muž snad cosi zaznamenal, snad ránu z ulice, ale zvuk by nemohl nijak blíže určit.

Ve druhém patře zazvonil Martin Drexel na zvonek se jmenovkou *Zirbner*.

"Já nic nekupuju, pánové, ani nechci levnější plyn nebo datové služby," prohlásila radikálně asi šedesátiletá žena, když pootevřela dveře. "Jo, a pojištěná jsem."

Návštěvník jí strčil průkaz před obličej. "Kriminálka Berlín, paní. Komisař Feist, inspektor Drexel. Můžeme na okamžik?"

Zirbnerová sundala řetěz ze dveří. "To je jiná, pánové, pojd'te dál."

"Chceme se vás zeptat, zda jste včera večer neslyšela něco... neobvyklého." Drexel si přejel palcem tvář, aby dal tázané chvilku času na rozmyšlenou. "Víte, paní, například..."

"Slyšela."

"Tak?! A oč šlo?" zeptal se Feist překvapeně.

"Rány z ulice. Myslela jsem, že tam projel nějaký motorkář. Má podnájemnice mi později řekla, že po ulici někdo běžel, že po něm snad z auta stříleli. Neviděla to ale. Jen si všimla cizího člověka ve vchodu domu. Ten pak utekl před tím vozem."

Oba policisté si vyměnili významné pohledy. "Děkujeme, paní... Zirbnerová... velmi jste nám pomohla. Povězte, v kolik hodin to bylo?"

"Krátce před tím, než přišla Sophie, tedy má podnájemnice. Kolem půl osmé."

"A ta Sophie... můžeme s ní mluvit?"

"Zatím není doma. Studuje, bývá na fakultě až do večera."

"O jakou fakultu jde, prosím vás?"

"Počkejte... vzpomenu si... ano: *Die Deutsche Film und Fernsehakademie*."

"Aha. Ještě vás poprosím o celé jméno té vaší podnájemnice," řekl Feist.

"Beatrice Sophie Lascoux. Psáno cé, o, u, iks. Počkejte, napíšu vám její jméno na lístek."

"Díky. - Studentka z Francie?"

"Ne, Němka."

Drexel se lehce uklonil. "Mnohokrát děkujeme, paní Zirbnerová, za vaši pomoc."

"Není zač, pánové. Snad ještě... mohu se na něco zeptat já?"

"Samozřejmě."

"Z toho, že tu jste, nabývám dojmu, že toho člověka snad trefili."

"Ano, bohužel," přisvědčil komisař Feist. "I když ne tady v ulici. Máte internet?"

"Ovšem."

"Tak se podívejte na nějaký zpravodajský server. Tam se dozvíte, kde toho muže... dostali. Sbohem a ještě jednou děkujeme za vaši ochotu."

Oba muži zákona se v přízemí domu střetli s mladou ženou. Měla červenou bundu, fialového kulicha, na zádech batůžek. Byla dohněda opálená, světlé prostráhané vlasy okrášlené melírováním, velké hnědé oči, vypadala sympaticky a sportovně.

"Pardon, nestudujete náhodou filmovou fakultu?" vypálil Feist od boku.

Dívka zbystrila. "Jak to víte?"

Drexel vylovil z kapsy lístek se jménem. "Beatrice Sophie Lascoux?"

"A-ano. Kdo jste vy?"

"Kriminálka Berlín. Komisař Feist, inspektor Drexel. Právě jsme mluvili s vaší bytnou."

"Ach... a o čem, pánové?"

"O včerejším večeru. Vzpomínáte si?"

"No ovšem. Ten muž stál ve vchodu u domu. Pak se z Maybachufer vyřítilo auto. Muž začal utíkat vpravo do ulice. Potom jsem zaslechla dvě rány. Šla jsem se podívat, ale už byli všichni pryč."

"Mhm. Proč jste nezavolala policii?" zeptal se Drexel.

Pokrčila rameny. "A co bych jim řekla, když jsem tu střelbu neviděla? Ještě by se mi vysmáli."

"No dobře. Bylo to kolem půl osmé?"

"V sedm osmnáct. Na mostě jsem koukla na mobil."

"Je to vše, nač si vzpomenete, slečno... ehm... Lascoux?"

"Vše."

"Dobře, díky. Kdyby vás náhodou ještě něco napadlo..."

"Tak to ohlásím, jistě."

"Ještě maličkost: viděla jste tomu muži do tváře? Nebo snad osádce toho vozu?"

"Ne, to ne, byla tma."

"Ovšem. A typ vozu?"

"To náhodou vím, všimla jsem si znaku. Šlo o tmavý mercedes."

"Skvělý postřeh, díky, slečno Lascoux, nashledanou."

5.

Docent Eggerová vypnula interaktivní tabuli a spolu se studenty opustila posluchárnu. Na chodbě přímo proti výtahu si povšimla stojící dívky. Měla na sobě červenou bundu a fialového kulicha. Hleděla zasněně ven z okna. "Halo, Sophie?" zavolala na ni.

Otočila se. "Ahoj, Sabino!" zvedla hlavu a políbila Eggerovou na tvář. "Byla u mě policie," zašeptala jí do ucha.

"Pojď stranou, Sophie. Jsi tu kvůli tomu?"

"No jasně, našli mě dost rychle, už včera večer, a u tebe se určitě taky zanedlouho objeví."

"Hm. - Cos jim řekla?"

"Vůbec nic. Jen o té střelbě v ulici."

"Aha... No... já jim povím, jak mi ten muž vběh do zahrady. Tím to pro mě končí. Ovšem... kdyby náhodou zjistili, že se my dvě známe, půjdou tvrdě po nás, chápeš, Sophie? Brazilec před tvým domem, u mně ten samý na zahradě..."

"To je fakt, Sabino. Nezbývá než se pokusit, aby se o nás dozvěděli co nejmíň. Řekni jim jen to nejnnutnější. To, co mohli vidět tvý sousedi. Prostě do zahrady přiběhl chlap, lekl se a utek."

"Lekl se? To je blbý. Vlítl za mnou, když jsem nacouvala k domu. Viděl mě, nemohl se mě leknout."

"Tak tě třeba prosil, abys ho schovala, že ho někdo honí. Tys ho poslala do pryč, například na policii, a on zase zmizl."

Eggerová se kousla do rtu. "Stejně jim bude divný, že šel zrovna za mnou. Proč ne jinam?"

Dívka ve fialovém kulichu pokrčila rameny. "Prostě to musíme risknout, Sabino. Nebo víš co? Řekni, že se ten chlap ptal anglicky na doktora. Že má třeba zraněný rameno, nebo tak."

Eggerová zakývala pochybovačně hlavou. "Tohle by snad šlo. Já mu nabídla zavolat sanitu, on ji ale nechtěl."

"To je ono, Sabino! To by mohli spolknout! Čau, musím už běžet!" Políbila tmavovlasou ženu na

obě tváře a rychlým krokem zamířila ke schodišti.

"Nepočkáš si na výtah?" volala za ní docent Eggerová.

"Seběhnu dolů po svých, Sabino. Kdyby něco hned se mi ozvi!"

Eggerová zamyšleně postávala přede dveřmi výtahu.

"Jedete nahoru, paní kolegyně?" ozvalo se vedle ní náhle.

"Profesor Baske! Vůbec jsem vás neviděla! Dobrý den, jak se máte? Ano, ano, taky pojedu nahoru."

Baske ukázal galantně do výtahové kabiny. "Až po vás, paní kolegyně."

"Audina. Paní docentka se už blíží, řekl bych," tipoval Martin Drexel. Otočil se na komisaře. "Jdeme na to, šéfe?"

"Jdeme." Oba policisté v civilu vystoupili z vozu.

Audi zastavilo u protějšího chodníku Bürknerstraße a velmi pomalu zacouvalo k bráně.

"Docent Eggerová?"

"Co si přejete?" ozvalo se nepřiliš vstřícně.

"Kriminální policie. Smíme dál?"

"Ovšem. Pojd'te."

Martin Drexel ukázal formálním gestem služební průkaz. "Chceme se vás s komisařem Feistem na něco zeptat."

"Prosím."

"Sousedí od vedle vypověděli, že se ve vaší zahradě včera večer pohyboval cizí člověk."

"Nepohyboval, pánové. On sem za mnou vběhl. Bylo to mezi půl devátou a devátou."

"Jak ten člověk vypadal?"

"Jako cizinec. Mluvil špatně anglicky."

"Co po vás chtěl?"

"Hledal v okolí doktora. Říkal, že má zraněné rameno."

"Aha. A vy?"

"Nabídla jsem mu, že zavolám sanitku, pokud chce. Odmítl to a velmi rychle odtud zmizel. Zaslouchla jsem z ulice startování vozu. Nejspíš tedy odjel."

"Jinak po vás nechtěl nic? Peníze, nocleh, něco schovat?"

"Ne, jinak nic, pánové."

"Dobře a... jak si vysvětlujete, paní docentko Eggerová, že vběhl zrovna k vám?" zeptal se komisař Feist poněkud agresivněji.

"Hm...! Jak... Nijak! Přijela jsem z práce a otevřela zahradu. V ulici bylo jinak vše zavřené. Jel kolem, všiml si toho... Náhoda."

"Náhoda... no dobře, to je zatím vše, nashledanou."

"Haló! Sophie? Už tu byli!"

"Poldové? Vážně, Sabino? Kolik? Jak to šlo?"

"Dva. Komisař a s ním ještě jeden. Jsou nedůvěřiví. Je jim divné, že ten Brazilec přišel zrovna ke

mně. Nevím, zda mi řeči o zraněném rameni spolkli."

"Mhm. To se koneckonců brzy pozná, Sabino. Jestli neuvěří, určitě se vrátí."

"Jo, to teda určitě... Tak se zatím měj!"

"Ty taky."

"Sabino?"

"Sophie?"

"Nemyslíš, že nám odposlouchávají telefony, že nás teď slyší?"

"Teď? Ne! Zatím určitě ne."

"OK, tak čau!"

"Čau, Sophie."

6.

Komisař Feist si roztáčel po stole propisovací tužku. Neměl dobrou náladu. S vraždou Brazilce Laga jeho oddělení nepohnulo ani o milimetr. Pomyslnou třesní na dortu byla zpráva od polské policie, že dva pravděpodobní pachatelé, Gusmão a Rocha, stihli odletět z Varšavy do Tunisu dřív, než mohli být zadrženi. Na jednání s tuniskou stranou Feist vůbec nepomýšlel. Ostatně, bylo by to stejně marné. Ti dva se jistě mezitím znovu přemístili, dost možná, že jsou už doma v Riu. Zbývá tedy poslední krok; krátká výměna zpráv s brazilskou stranou, obsahující zprávu o zločinu, pachatelích či podezřelých, pitevní protokol a dohodu o vydání těla zavražděného. To vše proběhne přes translační odbor.

Feist pevně doufal, a bylo to i pravděpodobné, že v důsledku faktu, že šlo o vyřizování účtů mezi příslušníky organizovaného zločinu ze zahraničí, nebude nikdo v Německu do celé věci šťourat. Koho by zajímal mrtvý kriminálník z Brazílie?

Zatímco komisař celou věc formálně uzavřel, brazilská strana byla kupodivu aktivnější. Policisté z Ria poslali počítačovou sítí německé straně informace o všech třech příslušnících mafie, podílejících se na případu. Feist se díky tomu dozvěděl mimojiné i to, že Gusmão, Rocha a Lago působili v devadesátých letech ve vyděračském gangu ve městě São Paulo, později v Riu de Janeiru. Ještě později se od gangu odtrhli, společně vykrádali muzea po celém světě, přičemž se specializovali na zlaté mince. Všichni tři byli v roce 2012 zatčeni, poté zas propuštěni, neboť se nenašlo nic z jejich kořisti, ani žádné jiné důkazy či peníze. Třetí z uvedených, Saulo Lago, sekal od té doby latinu, což platí doslova, neboť se stal aktivním členem katolické církve.

Loupeže... zlaté mince... katolická církev... zajímavé... Společně kradli a dva z nich pak zabijí třetího... Proč? Feist viděl jen jediný možný důvod: ten třetí, Saulo Lago, zbylé dva okradl. Anebo celý lup jednoduše poukázal na konto Vatikánu, když se dal na víru.

Feist seděl za stolem a uvažoval, proč k vraždě či pomstě došlo v Berlíně a nikoliv v Riu. To, že by Lago dostal zlato či peníze letadlem do Německa, nepovažoval za pravděpodobné. Mohl se chtít v Berlíně schovat. Jenže u koho? Kdo tady má kontakt na Brazílii? Ostatně, Lago podle všeho ani nikomu netelefonoval, s výjimkou půjčovny aut. Mohl tu rovněž někomu předat zprávu, kde se ukradené zlato nachází. Ale proč zrovna tady v Berlíně...?

Feist zvedl telefon. "Martine? Přijďte ke mně."

"Podívejte," řekl za okamžik svému asistentovi. "Ta věc s Brazilci mi nedá spát. Něco tu nehraje. Je třeba získat další informace."

"Co máte konkrétně na mysli, komisaři?" zeptal se Drexel ochotně.

"Zjistěte detaily o docent Eggerové. A o té francouzské filmařce. Ty dvě ženy jsou jediná stopa, kterou máme. Tonoucí se stébla chytá. Třeba vyplave něco napovrch, třeba ne, ale zkusit to musíme. Teprve pak dáme případ k ledu. Mám navíc špatné svědomí. Kdybych dal ty tři sledovat, nemuselo k vraždě vůbec dojít."

"Rozumím, šéfe, ale... případ je přece už ze stolu, nebo není?"

"Oficiálně ano. Neoficiálně ne. Nevyřešili jsme ho. Nikde není psáno, že Laga oddělali zrovna ti dva chlapi z Ria. Chápete?"

"Ano, pane, pochopil jsem. Proklepnu ty dvě ženy."

"Díky, Martine. Postupujte diskrétně. Všechno ihned bez prodlení sem ke mně na stůl." Feist poklepal prsty na stolní desku.

"Provedu, komisaři."

Jakmile asistent odešel, zvedl Feist telefon. "Není tam náhodou Wilma? Není? A nebyla? Hm, doma to taky nebere... Tak díky."

"Máte chvíli, pane?" Drexel strčil do šéfovy kanceláře svou dohola ostříhanou hlavu. "Objevily se nové skutečnosti."

Feist seděl u stolu a nepřítomně si čáral na list papíru.

"Stalo se něco, pane?"

"Nic, Martine. Pohádal jsem se se ženou a ona mi teď nebere telefon. A asi se taky nechává zapírat."

"To je mi líto, pane."

"Mně taky. Buďte rád, že nejste ženatý. Pamatujte si, Martine, práce u policie a manželství, tyhle dvě věci k sobě nejdou."

"Ano, pane."

"Tak co pro mě máte?" Komisař odložil tužku a zmačkal počmáraný papír.

"Narazil jsem na některé skutečnosti v případě těch... tří Brazilců."

"Nač přesně? Jde o ty dvě ženy?"

"Ano, pane. - Docentka Eggerová vyučuje portugalský na Humboldtově univerzitě."

"Hm... a dál?"

"V Brazílii se mluví portugalsky."

"Martine! Ani jako policejní komisař nejsem zcela negramotný, tohle já vím!"

"Beatrice Sophie Lascoux absolvovala kurzy portugalského se zaměřením na Rio de Janeiro."

"Hm... a jinak?"

"Jinak byly společně dvakrát v Brazílii, pane. Letos v červenci a hned nato v srpnu. Bydlely spolu v Riu de Janeiru v jednom hotelovém pokoji v Palacu na Copacabaně."

Komisař Feist vyskočil ze židle. "Co říkáte??!!!"

"Je to ověřená informace, pane. Od policie v Riu jsem získal dva protokoly. Nechal jsem si je u nás přeložit. V prvním se píše, že německá turistka Lascoux šplhala za bílého dne zvenčí po hotelu jako opice. Ve druhém stojí, že Egger s Lascoux kdesi v pralese našly velké množství vzácných nerostů. Odměnu věnovaly na dobročinné účely."

Feist zalapal po dechu. "Že šplhala po hotelu?! Co to tu, člověče, vykládáte! To musí být nějaký omyl!"

"Není, pane. Policie to řešila jako přestupek."

Komisař Feist se zhroutil zpět do křesla. "Počkejte, počkejte... musíte na mě pomalu. Takže za prvé: Lascoux a Eggerová se znají."

"O tom není pochyb, pane."

"To ale vrhá na věc úplně jiné světlo, člověče! Ty dvě ženské navíc mluví portugalsky a opakovaně byly v Brazílii! Dokonce letos! Je to tak?"

"Je, pane."

"Takže nám obě lhaly. A ten zabitý, ten chlap... Saulo Lago, šel konkrétně za nimi."

"To je při tom, co víme, skoro jisté, pane."

"Dobře, Martine. Předvolejte mi je. Obě na stejnou hodinu."

7.

Docent Eggerová spolu se Sophie Beatrice Lascoux seděly s nejistotou ve tvářích naproti policejnímu komisaři, který mlčky hleděl do spisů a pokyvoval hlavou. "Neřekly jste mi všechno, milé dámy. Takže s pravdou ven."

"Co všechno například?" zeptala se Eggerová odtažitě.

"Například, že se vy dvě znáte," ozval se z rohu místnosti inspektor Drexel, pořizující zápis z výslechu.

"K tomu nebyl žádný důvod, a ani jste se na to neptali!" oponovala mu Eggerová.

"Možná," připustil Feist, "jenže podívejte... paní docentko: obě hovoříte plyně portugalsky. Před nedávnem jste spolu opakovaně navštívily Rio. Pak se u domu jedné z vás, tady slečny Lascoux, objeví neznámý Brazilec, který se za hodinu přemístí do vaší ulice. Vážně byste si na mém místě myslela, že jde o náhodu?"

"Asi ne... ale my jsme toho muže opravdu neznaly, a ani nezabily."

"Ze zabití vás nikdo neobviňuje, paní docentko Eggerová. Ovšem, zda jste ho z Ria znaly... je otázka jiná."

"Já ho dokonce ani neviděla," ozvala se Sophie.

"Takže stále tvrdíte, že šlo o náhodu? Při vaší inteligenci?"

Eggerová zvedla na okamžik ruce. "Neřekla jsem vám úplně všechno, komisaři. Nepovažovala jsem to za nutné. Ten muž mi tehdy v rychlosti sdělil, že má mou adresu od Carlose Ribeira. Že Carlos potřebuje peníze, protože se v Riu dostal do konfliktu s gangem."

Byla to sice částečně lež, ale vyzněla vcelku přesvědčivě.

"Kdo je Carlos Ribeira?"

"Ribeiro. - Náš přítel. Devítiletý kamelot. Bydlí ve strašných podmínkách na Santa Martě. V jednom z těch maličkých domků."

"A jak to spolu souvisí?"

"Ten muž mi ještě řekl, že prchá před gangstery, že se schová u známých v Holandsku. Ať Carlosovi pošlu dva tisíce euro na konto jeho bratra."

"Takže vám jen přijel vyřídit vzkaz?"

"Ano, asi ano."

Feist se hlasitě nadechl. Čím dál divnější... "No dobře. Dala jste mu nějaké peníze?"

"Jemu? Ne, nic nechtěl, Carlosovi je mám poukázat," pokračovala ve lhaní Eggerová.

"Aha..." Komisař zavrtěl nechápavě hlavou. "To je vše, paní docentko?"

"Vše."

"Komisaři?" vstoupila do hovoru Beatrice Sophie. "Nemáte fotku toho pana... Laga? Toho zabitého?"

"Ovšemže."

Chvíli si podobenku prohlížela. "Ne, neznám ho. Já jen myslela, jestli to není ten samý chlap, co nás v Riu sledoval, ten detektiv. Ten měl ale husté vlasy, a ne pleš."

"Jaký detektiv?" zeptal se překvapeně inspektor Drexel.

"Ano, jaký?" zopakoval naléhavou otázku komisař Feist.

"Přece ten, co nám dal do pokoje štěnici, odposlech. No a pak spadl ze čtvrtého patra na ulici. Skoro se při tom zabil."

"Odposlech? O čem to tu hovoříte??"

"V Riu nás sledovali, komisaři, hned od našeho příletu." Eggerová náhle dostala nápad, jak situaci zkomplikovat a posílit tím vlastní pozici. "Nejspíš to souviselo s našimi kolegy, vid', Sophie? Oni sice bydleli v jiném hotelu nežli my, ovšem v kontaktu jsme s nimi byly."

"O koho šlo?" zeptal se nedočkavě Feist.

Ztišila hlas. "Doufám, komisaři, že tato informace neopustí vaši kancelář. V Riu s námi byl jistý pan Jenkins z americké ambasády. Je atašém tady u nás v Berlíně. Domnívám se, že působí i jako styčný zpravodajský důstojník. Jednal v Riu de Janeiru s mým šéfem profesorem Baskem, který s ním spolupracuje při výměně informací ohledně extrémistů z řad studentstva. Profesor Baske je ředitelem Weissmannova ústavu při Humboldtově univerzitě, přičemž sbírá tipy na nebezpečné jedince i od dalších rektorů berlínských vysokých škol. Informace pak předává již zmíněnému panu Jenkinsovi. Jde o mezinárodní terorismus v potenciální formě, takže jistě chápete citlivost celé záležitosti."

"Ach ne...!" Feist si zakryl oči rukou a zavrtěl při tom hlavou. "Ještě tohle...!" Otočil se na inspektora. "Ukonči zápis, Martine, a skartuj ho."

"Ale, pane...!"

"Splňte rozkaz, inspektore! Do zpravodajských záležitostí já nehodlám v žádném případě zasahovat. Způsobili bychom tím víc škody než užítku."

"Provedu, komisaři." Drexel zapnul skartovačku a zápis se všemi kopiemi vsunul do jejího otvoru. Do odpadové nádoby vyjely úzké proužky papíru. "A je to."

Eggerová se krátce podívala na Sophie. Ta na ni s obdivem mrkla. Jako by říkala: skvělý tah!

"Milé dámy," začal přátelským tónem komisař Feist, "mám dojem, že jste nám už řekly dost. Celá ta záležitost... je dnešním dnem vyřízená, ukončujeme vyšetřování vraždy Saula Laga. Vy můžete odejít, děkuji vám spolupráci, přeji hezký den."

Když oba policisté v kanceláři osaměli, promluvil opět komisař. "Pamatujte si, Martine: jak se v případě objeví diplomati nebo zpravodajové, dejte od toho ruce pryč. - Počkejte! Nechte mě domluvit! - Víím, jste mladý, máte tudíž tendenci hrát si na Robina Hooda, já nebyl ve vašich letech jiný. Dnes, po dvaceti letech služby, ideály o dokonalé spravedlnosti nezastávám. I vy je ztratíte. Čím dřív, tím líp pro vás. Jinak budete muset od policie odejít. Vííte, Martine, lidé z diplomatických kruhů a zpravodajské služby si dokážou zatraceně nepříjemně stěžovat. A pánové z policejního ředitelství nemají takové stížnosti ani trochu v lásce. Párkrát je pozlobíte a bude z vás psod." "

"Chápu, pane, asi máte pravdu, takže... to celé necháme být...?"

"Tak bych to neformuloval, Martine."

"Ale jak tedy, pane?!"

"Řekl jsem, že *ukončujem vyšetřování*, v tom je rozdíl."

"No jistě, pane, ale... chcete po nich dál jít?"

"Martine, ty dvě ženské nám něco tají, nezdá se vám?"

"Já... nevím, pane."

"A já jsem zas přesvědčený, že je Saulo Lago navštívil z jiného důvodu, než kvůli jednomu bezvýznamnému kamelotovi."

"Z jakého důvodu?"

"Aby jim sdělil něco důležitého. Něco, kvůli čemu riskoval život. A později taky ztratil."

Martin Drexel krčil mlčky rameny. Komisařovy úvahy mu tentokrát připadaly ne zcela jasné. Jde mu o vyřešení případu, nebo o co vlastně?

"Copak? Máte jiný názor?"

"Nejsem si jistý, pane."

"Koukněte, Martine, přijde vám logické, že se ten Lago, co se chtěl skrýt v Holandsku, vlácel se dvěma pistolníky v patách do Berlína kvůli vyřízení jakéhosi pořiderního vzkazu od chudého devítiletého kamelota Carlose? Bane, to mohl Eggerové zavolat telefonem. Ten chlap přijel, aby jí řekl, kam zašil společný lup, který nakradl on, Gusmão a Rocha, před tím, než se obrátil na víru."

"Hm... vyloučit se to nedá, pane. Ale ani dokázat. Mně je hlavně divné to, že se s tím obrátil zrovna na Eggerovou."

"Ovšem, musí se s ní znát, to je přece evidentní. A proč by nemohl? Byla dvakrát v Brazílii. Možná i vícrát, co my víme?" Komisař Feist se poškrábal na neoholené tváři. "Ohlídej ty dvě ženské, Martine, jestli se vypraví v nejbližší budoucnosti do Ria, je vše jasné. Respektive ohlídej všechny letecké linky."

8.

"Našlas něco, Sophie?"

Dívka zavrtěla hlavou. "Ani ň, Sabino. Google Earth pod heslem *Ladoa* v Brazílii nic místopisného nenachází."

Eggerová si dala nohu přes nohu. "Chceš kafe?"

"Ne, díky, už jsem dnes měla turka na fakultě. V kantýně." Zamyšleně si prohlížela fotografii získanou od zavražděného cizince.

Eggerová si přisedla ke stolu. Ustrkla horké kávy. "Ujasněme si fakta: na fotce je nějaká zeď, že jo? Co ti to říká?"

"No... že to nejspíš bude v nějaké ulici."

"Správně, Sophie. A ulice jsou v..."

"Ve městech."

"Správně. Ten zabitý Brazilec byl podle všeho z Ria, když znal Carlose."

"Jo, Sabino, to asi byl."

"Takže nejspíš před sebou máme obrázek nějaké dejaneirské ulice."

"No možná, ale takhle hnusných zdí tam budou stovky."

"Nám stačí jediná. Jde o ulici v Riu, přičemž slovo na zadní straně fotky značí její jméno." Po tomto závěru se Eggerová znovu napila kávy.

"Dobře, Sabino, ale žádná Rua Ladoa v Riu neexistuje."

"Jasně, že ne. Ten člověk to nějak změnil, zpřeházal, zakódoval, nebo z toho udělal jednoduchou přesmyčku. Na druhou stranu to nemůže být nic složitějšího. Lago by si jednoduše spočítal, že si s tím normální člověk neporadí."

Dívka zatřepala melírovanými vlasy. "Logická úvaha, Sabino. Takže je to podle tebe jednoduchý."

"Mhm, nejspíš," přisvědčila druhá žena a dala si nohy na roh stolu. "Víš co, Sophie? Sežeň přes internet seznam všech ulic v Riu. Pak projdeme ty, co začínají písmenem L."

Půlhodinové úsilí nebylo korunováno úspěchem. "Sabino, žádný seznam ulic nemůžu na netu najít. Tyhle věci bývají jen na tištěných mapách pro turisty, tam prostě být musejí."

"Pravda. Tak sežeň obchod s mapami, zajedeme tam."

"OK, jdu na to!"

Tento úkol byl o mnoho snazší než ten předešlý. Hned v prvním online shopu našla Sophie cestovní mapu Ria de Janeira v měřítku 1:12.500 za cenu něco málo přes deset eur. Telefonicky se s obchodem na Hardenbergstraße domluvila a během hodiny si obě ženy odvážely příslušnou mapu k domů.

"Snad se konečně k něčemu dobereme," těšila se Sophie, když plán města Ria de Janeira rozkládala na stole. Otočila ho na druhou stranu. "Tady jsou ty ulice, Sabino! Dívej!"

"Konečně!" Eggerová si nasadila brýle a začala se.

"La, la, la, la..." předcítala hlasitě Sophie. "Lab... to nic, Ladeira do Asc... taky nic, Laf... Sabino! Ani tady žádná Ladoa není!"

"Cos to prve říkala?!"

"Že tu žádná Rua Ladoa není!"

"Ne, to předtím!"

"A co?!"

"Ta ulice přece! Ladeira... Ukaž, kde je!"

"Tady, Sabino: Ladeira do... Ascura."

"Mám to, Sophie! Ladeira do Ascura! Je to jasný! LA-deira DO A-scura! Dohromady LADDOA! Chápeš?!" Vyndala ze stolu tužku, aby příslušnou šifru napsala na kraj městského plánu.

"No jóóó!! Chápu!! Super, Sabino!! To bude ono!! Hned tu ulici projedu na Earthu!"

Výsledek na sebe nenechal dlouho čekat; Sophie na tomto zapadlém místě, nacházejícím se za Vrchem svaté Marty, příslušnou zeď skutečně našla. Dokonce i s vyfotografovaným graffitem.

"Tady je to, Sabino! Našla jsem to! Vlastně's na to přišla ty, že je to zkratka ze jména!"

"To máš fuk," mávla rukou Eggerová. "Stejně to byla týmová práce." Sáhla po svém mobilu, aby otevřela kalendářovou aplikaci. "Dvacátého prosince 2013 je pátek. Druhý den můžeme odletět do Ria."

Sophie přikývla. "Fajn, to je slovo do pranice. Ten poklad tentokrát dostaneme!" Krátce se odmlčela. "Sabino?"

"Ano, Sophie? Jestli tu chceš dnes přespat na gauči, nic proti tomu nemám."

Nevěřicně se zasmála. "Jaks věděla, nač se chci zeptat?"

"To je snadné: Mělas stejně nejistý výraz ve tváři a v očích jako posledně."

Martin Drexel zaklepal a sáhl po klice, kterou zalomcoval.

Zamčeno! Sakra!

Rozhlédl se po služebně. "Kde je šéf?"

"Má poradu vedení, radši tam za ním nechod', byl nasranej," ozval se kdosi z kolektivu.

"Jo, díky za radu."

Drexel sjel páternosterem do přízemí. Otevřel dveře do zasedacího sálu a přehlédl ho očima. První koho identifikoval, byl policejní ředitel. Komisař seděl hned vedle něho. Drexel na něho zamával.

Feist zavrtěl hlavou a několikrát naznačil telefonování. Drexel pochopil. Na chodbě vytočil komisařovo mobilní číslo. Jeho šéf za okamžik vyšel ven. Byl uspěchaný, byl nevrlý. "Co je, Martine?! Rychle!"

"Šéfe, jde o..."

"Rychle jsem řek! Za chvíli mám číst zprávu!"

"Eggerová s Lascoux si koupily letenky do Ria. Na pozítří sobotu 21. prosince 2013."

"Tak přece!" Feist v rychlosti zapřemýšlel. "Víte, co? Zavolejte na letiště a zabojujte mi taky jednu letenku. První třídu."

"Co, do Ria?! Vy tam chcete taky..."

"Slyšel jste dobře. Udělejte to. Já se musím vrátit tam..." ukázal prstem ke dveřím zasedačky. "Pak si promluvíme."

Inspektor Drexel seděl u svého pracovního stolu a uvažoval, zda se jeho šéf nezbláznil. Panebože, co si chce tou cestou do Brazílie dokazovat?! Jak vůbec může chtít sledovat někoho, kdo se v Riu vyzná a navíc i domluví?! Oč mu jde? Chce si snad přivlastnit lup oněch tří Brazilců...?

Když zvedal sluchátko telefonu, Drexel nepřestával vrtět hlavou. "Haló, Tegel? Je to letiště? - Fajn. - Policie Berlín. Potřebuju rezervovat letenku-y do Ria de Janeira na pozítří jedenadvacátého. Prosím první třídu. - Co jste mi nerozuměla? - Aha. Ne jednu, dvě. Ano, dvě letenky. Děkuji. - Na jméno Martin Drexel a Oliver Feist. - Díky, nashle." Zavěsil.

Tak... a teď v tom lítám taky... pomyslel si.

"Ale ovšem, pane první tajemníku, pouhá rutina, vše bude připraveno podle jeho přání. Mezi námi: s tímhle představitelem Ruska mám své dlouholeté zkušenosti. Ne, ne, ne, žádný problém, můžete se spolehnout. Klidně to celé nechte na mně, o vše se postarám. - Ano. Hezký den, pane první tajemníku." Ronald Jenkins položil služební telefon.

Otevřel horní šuple svého stolu, vzal z něj hřebínek a pečlivě si přičísl nazrzlé vlasy. Pak zazvonil na asistentku.

"Přejete si, pane Jenkinsi?"

"Máte to pro mě, Val?"

"Ovšem, pane. Nechala jsem pro vás pořídit seznam všech účastníků plánovaných odletů z Berlína. Jako to dělám každý týden." Podala muži za stolem několik potišťených listů papíru.

"Díky, Val." Jenkins se pohlédl na hodiny. "Běžte už domů, beztak je za chvíli padla."

"Velmi ráda, pane, děkuji."

Jenkins si povolil kravatu a natáhl nohy před sebe. Zahleděl se do papírů. Seznamy cestujících do Ria de Janeiro nebyly vůbec rozsáhlé.

Tady to je!

Jenkins se zastavil u seznamu s datem 21. 12. 2013, ostatní papíry odložil na stůl. Zaujala ho dvojice jmen ve druhé třídě: *S. Egger a S.B. Lascoux*.

Zavrtěl nevěřičně hlavou. Ty dvě určitě na něco přišly. Ve svodce berlínské kriminálky stálo, že se vyšetřuje smrt jistého Brazilce. Ve spisech k případu figurují i obě výše zmíněná jména, co by vyslychané osoby. Navíc, v seznamech cestujících, v první třídě, lze najít oba vyšetřující policisty. Chtějí obě ženy sledovat do Ria? Vrcholně podezřelá skutečnost. Bude třeba prověřit to.

Jenkins vstal, u zrcadla v toaletní místnosti si přitáhl uzel na kravatě, vetřel si do vlasů trochu parfému, v kanceláři si oblékl sako a odešel.

Budovu velvyslanectví neopustil hlavní branou v černém mercedesu, jak to obvykle dělával, nýbrž bočním výjezdem v obyčejném tuzemském voze značky VW.

9.

Beatrice Sophie Lascoux přijela na Grüntenstraße před půl šestou. Tvářila se ustaraně.

"Čau, Sabino, promiň, že jdu neohlášená. Nechtěla jsem ti ani volat."

"Děje se něco??" pátravě se na ni zadívala Eggerová.

"Asi jo, měla jsem divný telefonát, řekli mi, ať tu jsem v půl šestý večer. U tebe."

"A kdo ti to řekl?"

"Nevím, ten chlap se nepředstavil. Myslím, že po nás jdou poldové, Sabino. Kvůli té vraždě. Jo, ještě něco; před tvým barákem sedí někdo ve volkswagenu. Myslím, že tě hlídá."

Eggerová se zamračila. "To mám radost..." Poodkryla záclonu. V příslušném voze už nikdo neseděl. "Ten z toho auta je pryč."

V ten okamžik se ozvalo zazvonění.

"Vy, pane Jenkinsi?! Dlouho jsme se neviděli."

"Ano, paní docentko. Musím s vámi mluvit. - Dobrý den, slečno Lascoux, jak se máte?"

"Jde to."

"Pojďte dál," vyzvala návštěvníka paní domu. "Něco k pití?"

"Ne, díky."

"Oč vám tedy jde?"

"Mám pro vás obchod, paní docentko," prohlásil nazrzlý muž ještě předtím, než rozepnul své perfektně padnoucí sako šedé barvy.

"Jaký?"

"Vy mi povíte, proč letíte do Ria a já vás zbavím policie, co je vám v patách."

"Policie?" zeptala se Sophie.

"No ovšem, slečno. Policisté, co vás vyslychali, letí s vámi. Sedí v první třídě. Realita je taková, že si každý týden pročítám seznamy cestujících do Ria. Mimochodem kvůli vám. Samozřejmě mám k dispozici i policejní svodky, abych byl v obraze. Je to má práce vědět vše, co se v Berlíně šustne. Když je střípků dost, složí se z nich lehce mozaika. Jako v tomto případě."

Eggerová pohlédla na svou přítelkyni. "Vědět, že nás vaše služby sledují, je velmi uklidňující, pane Jenkinsi."

"Jsou to ti dva poldové... Feist a...?" odbočila Sophie.

"Ovšem, Feist s tím mladým inspektorem."

"Tohle není moc dobrá zpráva, pane Jenkinsi. Jak je chcete odradit?"

"To vám povím, až se dohodneme."

Sophie se otočila k Eggerové. Ta stiskla rty. "A dohodneme se vůbec?"

Nazrzlý muž se pousmál. "Posledně jsme se domluvili, proč ne teď? Já vás nepodrazím, nemusíte se bát, nejsem z těch, co chtějí všechno pro sebe. Ovšem... s těmi dvěma se nedohodnete zcela jistě. Není nic horšího než starý polda, co cítí životní šanci získat velké prachy, věřte mi. Všechno vám vezmou ti dva. Nezbude vám ani groš."

"Co všechno?"

"Paní docentko! Mám neomezený přístup k informacím! Víím, kdo vás tady onehdy navštívil! A i to, čím dřív byl! Ten zabitý chlap nakradl celé spousty zlata! A vy teď víte, kam je v Riu schoval. Dejte mi třetinu a já vás těch poldů zbavím. A pak zařídím i to, abyste nález dostaly z Brazílie domů."

"Mhm... A těch poldů? Jak nás jich zbavíte?"

"Až se dohodneme."

"Sophie? Co myslíš?"

Dívka pokrčila rameny. "Asi na to budem muset přistoupit. Ale dáme vám jen čtvrtinu. I přítel Carlos Ribeiro musí dostat svůj díl."

Jenkins zavrtěl hlavou. "Já chci třetinu z celku. Kolik ze zbytku dostane váš Carlos, to už je..." Zvedl dlaně obou rukou v defenzivním gestu.

"No dobře, chápu," nerada souhlasila Eggerová. "Třetina z celku bude vaše."

"Chci to písemně."

"Bez problému. Načrtněte smlouvu a všichni ji pak podepíšem."

Muž v obleku vylovil z náprsní kapsy dva listy papíru. "Mám to připravené."

Za okamžik hleděl na fotografii zdi s malým červeným kroužkem. "Ladoa? Co to má být?"

"Jednoduše zakódovaný název ulice," odvětila Eggerová.

"Rozlouskly jste to?"

"Ano, jistě, známe přesně místo, kde se zeď nachází. Našly jsme ji i přes Google. Pochybujeme ale, že by přímo v ní mohlo cokoli většího být. Museli by zeď složitě rozebírat a pak ji zase skládat, nepřijde mi to pravděpodobné."

"Jistě, takže... za oním zakroužkovaným kamenem bude nějaký další vzkaz."

"Nejspíš."

Jenkins sešpulil na okamžik rty. "Ty dva poldy nechám na letišti zadržet. Stačí jeden anonymní telefonát, že mají v těle kapsle s heroinem, u sebe výbušniny... Necháme je zadržet a prohlédnout, což se protáhne. Dá se to snadno zařídit. Nechte to na mně. Prostě, nestihnou letadlo."

Sobotní ráno. Komisař Feist s inspektorem Drexelem ze zavazadly v rukou chvátali halou letiště Tegel. K jejich velkému překvapení je náhle obstoupila eskorta ozbrojenců spolu s několika uniformovanými zaměstnanci letiště.

"Co se děje?" zeptal se Feist.

"Vaše pasy, prosím," řekl jeden ze zaměstnanců letiště. "Děkuji. - Pojd'te prosím s námi."

"Ale za chvíli to odlétá!" protestoval Drexel a mával rukou neurčitým směrem.

"Následujte nás, prosím," zaznělo opakovaně.

"Jsme oba z berlínské kriminálky!" řekl s důrazem Feist. "Já i tady Drexel!"

"Jste ve službě?"

"Nikoliv, na... dovolené."

"Tudy, prosím."

Ozbrojenci oba muže eskortovali do služebních prostor letiště. Zde postávalo několik osob v civilu. "Pan Feist? Pan Drexel? Dobrý den, jsem velitel zvláštní jednotky ochrany letiště, mé jméno zní Hans Höschl. Obdrželi jsme telefonát, že pašujete drogy. Je mi líto, ale jsme povinni prověřit to."

"Opakuju vám, že my dva pracujeme pro kriminálku Berlín! Oddělení vražd! Jsem policejní komisař! Nebudu přece pašovat nějaké svinstvo!"

"Je mi líto, pane, musím vás požádat o odložení oděvu. Pak vás zrentgenujeme. Takový je předpis."

"Sakra, to bude trvat celou věčnost! Uletí nám letadlo!" Znervóznělý Drexel pochodoval v malém prostoru sem a tam.

Ze skupiny lidí vystoupil vyšší tmavovlasý muž v uniformě. "Jsem inženýr Marcus Siebert, zástupce ředitele letiště. Ze své funkce vám garantuji, pánové, že pokud půjde o planý poplach, nejenže se omluvíme, ale vrátíme vám i peníze za letenky, anebo vystavíme letenky nové na nejbližší další spoj. Pokuste se, prosím, pochopit naši situaci."

"To je nám na nic! Potřebujeme letět tímhle spojem!!" křičel marně na celé kolo Feist a mával přitom rukama.

Jeden z přítomných civilistů se oddělil od skupiny a němčinou s americkým přízvukem tiše oslovil zástupce ředitele. "Musím jít, abych chytil to Rio, dokončete to beze mě."

"Jistě, pane Jenkinsi. Přeji příjemný let. Pošleme vám zprávu na velvyslanectví, jak kontrola dopadla.

Feist si vyměnil pohled se svým kolegou. "Slyšels to jméno? Vzpomínáš? Mluvila o něm Eggerová."

"Jo, vzpomínám, *pan Jenkins z americké ambasády...*!" odvětil Drexel tiše.

"Takže celý tenhle cirkus je mi už jasný. Narafičili to na nás. Ty dvě ženský kryje strýček Sam a to je pro nás moc zlý, Martine. Takže jdeme od toho, dokud je čas, co říkáš? Měli jsme dobrou snahu, jenže proč skončit v Riu na skládce odpadků s prostřelenou hlavou? To radši budu žít až do penze ze svýho mizernýho policejního platu, nemám pravdu?" Feist se poté otočil na zástupce ředitele Sieberta. "Haló, pane inženýre, až nás zrentgenujete, vrátíte nám peníze. Rozmysleli jsme si to, do Brazílie nepoletíme."

10.

Po poněkud opožděném přeletu do Ria navrhl Ronald Jenkins ubytovat se v malém hotelu [Mirasol](#) na Rua Rodolfo Dantas, ležícím mimo hlavní třídu, který není tolik na očích. Poté prohlásil, že se hledání, ať už půjde o cokoliv, nezúčastní, neboť zůstane v hotelovém pokoji. Jako bezpečnostní pojistku požadoval po obou ženách ponechat cestovní pasy u něj.

Jenkinsova pasivita, signalizující jeho snahu do ničeho se tentokrát nezaplést, byla vcelku překvapivá. Eggerová po dohodě s Lascoux nakonec s jeho, byť neobvyklou, podmínkou souhlasila. Pasy ponechaly v hotelu a samy se rozjely taxíkem po Copacabaně hledat přítele Carllose

Ribeiru.

Akce skončila krachem poté, co si Eggerová uvědomila, že je neděle, tedy den, kdy Carlos zřejmě noviny vůbec neprodává, a nebude tedy s největší pravděpodobností korzovat mezi hotely a plážemi.

Když taxikáři poté nahlásily další cíl jízdy - ulici Rua Jupira, zneklidněl. Očividně se mu ulevilo až poté, co obě ženy na příslušném místě jeho vůz opustily.

Sophie, předvídající těžkosti, dostala zajímavý dobrý nápad. V obchůdku vlevo při ústí ulice Jupira koupila krabici piv. S touto zátěží na rameni postoupila pak se svojí kolegyní nahoru k domům, kde seděla u stolku skupina mužů, u nichž nebylo jasné, zda tu bydlí, nakupují, odpočívají, či vlastní některý z obchůdků. Jedno bylo ale jisté; na obě vetřelkyně hleděli s krajní nedůvěrou.

"Čau, kuci," oslovila je Sophie pouličním dialektem. "Jak to de? - Sme řádový sestry z kláštera Bomzo a každej den tu budem dobrovolně roznášet pivko. Zdarma. Teda neska rozhodně. Dá si někdo?"

Než se stačili oslovení vzpamatovat, stála před každým z nich plechovka. "Nazdraví našich babiček, chlapi, hoďte to pivo za košili! - Jo, eště mi povězte, kde najdem kámoše Carlose, toho preka, kamelota, deme za nim."

"Běž vpravo po schodech a jak to pude skrz barák vlevo," ukázal jeden z mužů.

"Dík, kuci! Až se budem vracet, má u mě každej z vás eště jedno!"

"Jsi fakt dobrá, Sophie!" zkonstatovala při stoupání do schodů Eggerová. "Máš můj respekt i obdiv. Tohle je přesně věc, co já nedokážu. Být tak úžasně bezprostřední... Co bych za to dala...! A ten tvůj slovník...!"

"Tvůj obdiv mě hřeje i dojíká, Sabinko, jestli tohle není láska..." mrkla na ni dvojsmyslně dívka a ihned inkasovala lehké plácnutí přes zadek.

"Kdykoliv možno zopakovat!" okomentovala akci Sophie. "Hele," ukázala pak, "tady to de vlevo."

Bez zaklepání vstoupily do domku. Na koberci na zemi tu seděli muž a žena středního věku.

"Čauky!" pozdravila je Sophie. "Dáte si?" položila na zem plechovky.

Muž se ženou na sebe zděšeně pohlédl.

"Jen si vemte, my neska slavíme, je to tudíž zahubičku. Vlastně tady hledáme kámo Carlose. Někde tu prej má bejt. Onehdy nám řek, že změnil salón."

Muž, který se konečně vzpamatoval, otevřel plechovku s pivem, napil se a ukázal na druhý východ. "Jó. Tudy běžte. Bydlí vedle."

Gusmão s Rochou postávali opření u schodiště v ulici **Jupira** a dívali se nahoru. "Za nima nemůžem," řekl první z nich.

"Netřeba, počkáme, však oni nás k těm doláčům dovedou. Zatracenej vocas Lago! Ten nám to pěkně zavařil! Už jsme dávno mohli bejt v Americe! Kdyby Laga nezblbnul tamten pastor...!"

"Kašli na věc," mávl rukou Gusmão. "Máme to pod palcem. Důležitý je, že vobě přilítly, a že nejspíš vědí, kam ten trouba zašil prachy za naše zlatý mince."

Malá kamelot Carlos Ribeiro, sledující televizní zprávy, vyskočil překvapením z postele. "Sabino?! Sophie?! Jé, vy jste v Riu?! Co se stalo?!"

"Byl za námi tvůj známý, pan Saulo Lago."

"Aha! Dal jsem mu vaše adresy, hledal někoho spolehlivého daleko v cizině, kdo by ho schoval. Šli po něm jeho partáci."

"Dostali ho v Berlíně, Carlosi, je mi to líto."

"Saulo je mrtvý??"

"Bohužel. Chceš s námi pátrat po jeho pokladu?" zeptala se Eggerová.

"No jasně! On vám něco prozradil?!" nevycházel z údivu chlapec.

"Prozradil, těsně před tím, než ho zabili, a tentokrát to vypadá na tutovku!"

"Páni... to je jak ve filmu! Počkejte chvíli, holky, jen na sebe něco hodím!"

"Znáš ulici Ladeira do Ascura, Carlosi?" zeptala se Sophie, prohlížející si okolí oknem.

"No jó, leží na druhý straně tohohle kopce. Jestli máte auto, bude to nejkratší tunelem."

"Auto nemáme, ale objednáme taxi."

Trojice nejela na udané místo přímo, vůz taxislužby opustila poblíž katedrály São Judas Tadeu na **Rua Cosme Velho**. Zbytek trasy s poměrně nepříjemným stoupáním po úzké, téměř liduprázdné **Ladeira do Ascura** bylo třeba zdolat po svých.

Tmavý seat, sledující taxi už od Copacabany, rovněž zaparkoval. Vystoupili z něho dva muži, kteří se pomalým krokem a pokud možno nenápadně vydali za osádkou taxíku.

Po necelých dvou kilometrech únavného stoupání se před trojicí konečně objevila příslušná **zed'** s nenápadným graffiti. Sophie ji zkontrolovala podle fotky ve svém mobilu.

"Jsme na místě," ohlásila. Pak ukázala asi o deset metrů vzhůru. "Vidíte ten koš na muří noze! Ten teda nemá chybu! A támhle je nějaký vjezd. Takže Carlos hlídá dole, Sabina nahoře, kdyby něco tak hvízdnete, já vyndám příslušný kámen ze zdi a mrknu za něj."

Malý otvor po kameni skrýval dutinu, obsahující úzký pruh papíru, zatavený v průhledné umělé hmotě. Nic dalšího se zde nenacházelo, na nic dalšího zde nebylo místo. Sophie vrátila kámen zpět a pouzdro zasunula do kapsy. "Hotovo!" křikla na ostatní.

"Co tam bylo?" ptala se Eggerová, jen co ke kolegyni přiběhla.

"Papír zatavený v igelitu, hele, něco na něm je! *Edos, 7767, 183*," přečetla nahlas. "Zas nějaká zkratka a u ní dvě čísla!"

"Řešení necháme na doma, pojd'te!"

Gusmão s Rochou seděli na betonovém **bloku** pod schody, poblíž Ladeira do Ascura 135.

"Jestli to budou mít, bouchačku do ruky, a hned na ně vlítnem."

"Jasně. Ale co když budou mít? Myslíš kufr?" zeptal se Rocha.

"Náš kufr, v kerym původně ležely prachy. Nebo pytel. Prostě něco většího, byl to přece balík! Tolik prachů nedáš do kapes!"

Když kolem obou sedících mužů přešlo nic netušící trio, nenápadně si je prohlédli.

"Nemaj to, do hajzlu prkennýho!" syčel otráveně Rocha. "Nenesou nic, zrovna jako dyž šli nahoru! Je to v kélú!"

"To vidim! Třeba budou dole v ulici eště hledat!"

"Pochybuj, kde by tady co hledali?!" řekl Rocha malomyslně. "A vůbec, kdoví, co jim Lago nakecal!"

"Hele, brácho, ty dvě se sem nepustily jenom tak! A proč by sebou tahaly toho kluka? Lízt do takový prdele! Šli by na Redentor jako turistky, nebo kamkoliv jinam. Co máš tady v ulici, he? Prdlačku! Věř mi, kámo, ty to hledaj! A až to najdou, prásk!, skočíme po nich! Nač spěchat? Příště to vyjde. Poď, musíme se jich držet. Dávej bacha, ať nás nezblejsknou."

Cestou domů do hotelu se Sophie v taxíku neustále nervózně otáčela.

"Co pořád máš?" ptala jí Eggerová.

"Je to blbý, Sabino, nalepil se na nás nějaký seat. Jel za náma už cestou sem, řekla bych. Měla jsem to za náhodu."

"Já ho taky viděl. Menší a tmavej. U kostela z něj vylezli dva chlápci."

"Je pořád ještě za námi, Sabino," hlásila Sophie.

"Nech ho plavat, vylezeme až před hotelem, tam si na nás netroufnout."

"Nezavezly byste mě nejdřív domů?" zeptal se opatrně Carlos.

"Půjdeš s námi. Jestli nás sledujou tamti dva, co v Berlíně odkráglovali Laga, nemusel bys dobře skončit. V hotelu dostaneš vlastní pokoj, Carlosi, budeš bydlet jako pán."

"Hotel je moc drahý!"

"Nedělej si starosti, my to lácnem," smála se Sophie. "A zítra se pustíme do dalšího hledání. Teda, když vyřešíme ten kód. Tebe tu budem potřebovat, zítra vynech prodej novin, jo?"

"OK, jako vždycky, když jdeme po pokladu. Však on to za mě někdo vezme. - Páni...! Já a bydlet v hotelu...! Vy, Němky, dokážete jednoho překvapit!"

11.

Večer, když už byla venku tma, si Eggerová se Sophie nevyšly z bezpečnostních důvodů na pláž, jak původně plánovaly, nýbrž usedly ke stolu, aby vyluštily další šifru zastřeleného Saula Laga. Ještě předtím zaplatily slíbený pokoj, dokonce na té samé chodbě, kde bydlely, přičemž Carlose v recepci oslovovaly "pane Ribeiro". Informovaly o stavu věcí Rona Jenkinse, který vzal informace na vědomí, ale opět vyloučil možnost, že by sám jakkoliv angažoval. Bylo jasné, že ho interesuje pouze konečný výsledek.

"Takže projdeme seznam ulic. Ať ten tajemný *Edos* rozlousknem," Eggerová položila na stůl cestovní plán Ria, zakoupený v Berlíně.

Sophie se začetla do seznamu ulic. "Takže to bude začínat na é, nebo ed."

Jela prstem dolů po seznamu. "Hele, Sabinko, co říkáš tomuhle? Estrada do Sumaré?! Mrkni na to. E-strada DO S-umaré. Jedno písmeno, dvě, a zas jedno. Dohromady Edos."

Eggerová s brýlemi na nose přikyvovala. "Hm, to sedí. Jako jediný. Musí to být ono. Jsi šikovná!"

"Takže ulici máme a teď ta dvě čísla. 7767 a 183? Napadá tě něco?"

Zavrtěla hlavou. "Ani ň. O zeměpisné souřadnice nejde."

"A co číslo domu plus popisný číslo?"

"Ty myslíš, Sophie, že tu mají popisná čísla?"

"Nemám zdání."

"Heleď, vem tablet, projedeme tu ulici na Earthu. Ten ukazuje i čísla domů."

"OK, Sabino. - Počkej, nejdřív dám do Googlu to nižší číslo, jestli ho spolkně. - Jó!! Estrada do Sumaré 183 tu je!"

"Ukaž!"

"Koukni. Jenže... na ní nic není, vyjma vegetace. Kde tu začít hledat? To je přece úplně beznadějný. Moh to zahrabat kamkoliv. I s detektorem kovu by trvalo půl roku něco tam najít! A to ještě není jistý, jestli tam vůbec něco je."

"Třeba bude klíčem to druhé číslo," dohadovala se Eggerová.

"No jo, klíčem, ale v jakém smyslu? Odečíst je, sečíst? 7767, co to vlastně je? Metry, milimetry...? Odkud a kam?? Pravá nebo levá část vozovky? Nahoru, nebo do hloubky??"

"Milimetry bych vyloučila. Logické by bylo například 7 a půl metru, nebo palců. Mě ta tři desetinná místa matou. Je to nesmyslně přesné."

"S tím souhlasím, takže míra to nejspíš nebude, Sabino. Co teda?"

"Nevím. Dávám ti zapravdu, takhle to fakt nejde, musíme vymyslet něco racionálního a současně jednoduchého. Lépe řečeno přijít na správné řešení. Ta sto osmdesát trojka jako číslo ulice nepasuje. Jednomu ale věřím; ta dvě čísla přesně specifikují skrýš."

"Asi máš pravdu, Sabino... Já jsem ale s nápady v koncích... Co dál?"

Eggerová stiskla hlasitě zuby. "Musíme postupovat systematicky. Zítra tu ulici projdeme, prohlédneme si ji zblízka. Třeba nás přitom něco napadne. Nebo si něčeho všimnem."

"Sabino?"

"No?"

"Obávám se, že to nebude vůbec snadný. Ta Estrada vede totiž nedaleko od sochy Krista."

"Radši mi to neříkej! Kopce, ty já miluju..."

"OK." Sophie vstala a udělala několik kroků k oknu. "Sabino?"

"No?"

"Původně jsem plánovala romantickou večerní procházku pro nás dvě... ale když za námi slídilo to auto... Radši to vypustíme, ne?"

Eggerová se na ni podívala přes brýle. Ty si pak posunula níž. "Radši jo, beztak nejsem bůhví jak romanticky naladěná. Což jsem ostatně málokdy."

"Panáka si dáš, Sabino?"

"Ráda."

Objednala telefonem dvě banánové daiquiri.

"Víš, že jsem tohle ještě nikdy nepila?" přiznala Eggerová.

"Já, jo, v Paříži." Sophie si přisedla ke stolu. "Smím si dát své sexy nožky na tvůj klín, Sabinko?"

"Co??"

"Nožky, položit."

"Na mě??"

"Hm!"

"No... proč ne..."

"Dík. Je to velmi důvěrné."

"Máš ten dojem?" Eggerová usrkla ze sklenky. "Na tohle bych si brzo zvykla."

"Na mé nohy?"

"Na daiquiri."

"Aha. - Sabinko?"

"Mhm?"

"Až si pak lehnu... co bys řekla, kdybych se chtěla... trošku přitulit? A ohrát."

"Heled'...!"

"Ne! Myslím fakt jen přitulit. Víš, že po nocích trpím samotou," mrkla spiklenecky pravým okem.

"Poslyš..."

"Ne! Nemáš mě vůbec ráda, Sabino!"

"Křivdíš mi, Sophie. Zapomnělas na tu noc v Berlíně? U tvé domácí?"

"Já vím, ale k tomu jsem tě dohnala."

"Ne tak úplně. Víš, nikdy jsem k jiné ženě necítila to, co cítím k tobě. Potřebuju jenom víc času, abych to zpracovala. Když něco rychle začne, může to vzít rychlý konec. Jako mé manželství. Podruhé už bych to nechtěla zažít. Zvlášť ne s tebou."

"Mmm... a to přitulení potom, Sabinko?" zapředla a pošimrala ji palcem u nohy na předloktí.

"Uvidím. Rozmyslím si to." Eggerová zvedla hlavu a chvíli si prohlížela strop. "No... pokud ti jde opravdu jen o tohle... řekla bych... že s tím nebude problém." Vzala druhou ženu za palec u nohy a lehce za něj zatahala.

12.

Pátrání po neznámé dvojici čísel 7767 a 183 začalo na druhý den v nehezkém periferním místě Ria, na **křižovatce**, na níž Praça Doutor Del Vecchio přechází v Estrada do Sumaré, poblíž budovy semináře, opatřené velkou číslicí 41. Žádná stopa po tisících, či stovkách z Lagoova textu.

Úzká ulička se klikatila směrem vzhůru a známky civilizace v podobě pár lidí, vraků aut, smetiště s odpadky, či podivných domků, připomínajících garáže, bylo možné spatřit pouze v jejím začátku. Později se změnila v komunikaci zcela opuštěnou, opatřenou ostrými krkolomnými zákrutami s občasným výhledem na město.

Trojice, zpočátku hlasitě diskutující na téma dvou Lagových čísel, postupem doby zmalomyslněla a pomalý únavný pochod vzhůru se pak odehrával téměř mlčky. Nikdo už nevěřil tomu, že by se v tomto odlehlém koutě města mohlo objevit nějaké stavení, opatřené čtyřmístným číslem.

Asi po hodině dospěla cesta k místu, kde absence bujné vegetace odkrývá pěkné panorama na město. V kopcích při levé ruce stojí stožáry s vysokým napětím, vpravo zakrývá rozhled další vysoký kopec.

"Mám toho lezení plný zuby..." prohlásila těžce Eggerová a usedla na nízkou zídku, mající na silnici funkci svodidel.

"Pořád si říkám, jestli jsme se nesecky v ulici. Jestli to není nějaká jiná," polemizovala Sophie.

"Jiná tam nebyla, vždyť víš. Muselo by to být něco *úplně* jiného."

"A proč ne? Kdoví, co Lago v Riu všechno znal! Co když je to zkratka kostela například?"

"Co já vím... Odpočinem si a dojdeme až nahoru. Pak se uvidí."

"Holky...!" Carlos stál na místě jako opařený, s ukazovákem namířeným kamsi do výhledu. "Vidíte to co já?!"

Sophie zaostřila zrak. "Já dole nevidím vůbec nic. Jen matně baráky."

Eggerová vstala. "Kde co máš?"

"Tady přece, Sabino...!" vydechl Carlos a ukázal na sloup elektrického vedení. "To žlutý...! Ta čtyři čísla přece...!"

Eggerová se plácla rukou do čela. "To není možný...! 7767...! Vždyť to je ono...! Pojd' sem, Carlosi, ať ti dám pusu! Jsi šikovný kluk, nebýt tebe..."

"Super postřeh, Carlosi, díky!! - To menší číslo je jiné, 188, musí to být jiný sloup, ať už nahoru či dolů!" Rozběhla se z kopce, aby přečetla cifry na sousedním sloupu. "Je to strašně vyšisovaný, zkusím další!" Seběhla po silnici ještě o něco níž. "Sem, sem, dolů!!"

Během pár minut stáli před sloupem, jehož cifry souhlasily s instrukcemi zavražděného Laga.

"7767 a 183...! Tady to je... Jsme tu..." řekla tiše Beatrice Sophie.

"Jo... to tedy jsme..." Eggerová se v rozrušení zakousla do kloubů levé ruky.

"Co teď?" položil důležitou otázku Carlos.

"Vykopeme to!" odvětila bez pochyb Sophie. "Bude to někde poblíž."

Zakleklí kolem sloupu na zem, aby prozkoumali jeho nejbližší okolí. Asi čtvrt metru za ním, těsně za kamennou obrubou, nahmatali pod trávou citelně měkčí půdu. "Tady budem hrabat! No jo, ale čím? Máte někdo něco?" ptala se Sophie.

"Náradí jsme žádné nevzali, chyba," řekla Eggerová. "S kopáním nikdo z nás nepočítal."

"Mám kapesní nůž!" oznámil Carlos. "Zkusím to s ním."

Všichni tři se pravidelně střídali při odstraňování zeminy. Po patnáctiminutovém snažení se v otvoru za sloupem objevil silný igelit, který byl zřejmou součástí něčeho dalšího. Zakrátko bylo možné nahmátnout plochý předmět. Šlo o boční stranu běžného kufříku se dvěma číselnými zámky. Kufřík chránil silný igelitový pytel, převázaný šňůrou na prádlo.

"Mám to otevřít?" zeptal se tiše Carlos.

"Jasně, rozřízni špagát a vyndej to ven."

"Je tam blbá kombinace, co teď?" zalomcovala bezvysledně zámky Sophie.

"Nastav stejná čísla, co jsou na sloupu."

"Těch je ale o cifru víc, 7767 a 183, přebývá trojka."

Carlos nastavil na levé straně kufříku 776 a zámek se následně otevřel. 718 však na pravém zámku nefungovalo. "Furt nic."

"Dej tam 381, čísla z druhého konce," poradila mu Eggerová.

"Paráda, uhodlas, Sabino! Chytrá!"

Po otevření kufříku zůstali všichni beze slov zírat na jeho obsah. Byl plný balíčků stodolarových bankovek.

"Bože... holky...! Kolik to tady vlastně... máme...?!"

Eggerová vytáhla jeden balíček a prolisovala ho. "Řekla bych, že tohle je deset tisíc dolarů. Dohromady... asi pět set tisíc."

Sophie si otřela čelo. "Tedy... to už stálo za to... A chudáka Laga kvůli tomu..."

"Radši bychom to měli dostat co nejdřív do hotelu. Abychom to eventuálně neodskákali i my," navrhla prakticky Eggerová.

"Dobrý nápad," připojil se Carlos, otřel nůž o svou botu a zavřený vrátil zpět do kapsy.

Za zatáčkou o několik desítek metrů směrem dolů z kopce stál zaparkovaný vůz. Poblíž něho seděli na betonové zídce dva muži v rozhalenkách.

"Hele, náký lidi!" ozval se Carlos a zakýváním kufříku ukázal vpřed.

"Že by?" připojila se Sophie. "Neotočíme to?"

"Na to je pozdě. Nasednou do auta a dojedou nás. I kdyby jsme se přetrhli." Otočila se na

chlapce. "Nemůžou to být lidi z gangu?"

Zavrtěl hlavou. "Ee, ty by měli stejný trika se znakem."

"Ale můžou to být tamti, co v Berlíně oddělali Laga," polemizovala Sophie. "Pak máme na krku problém."

"Ať tak, či tak, projdem kolem těch dvou jako by nic. Třeba si nás nevšimnou."

Předpoklad se bohužel nepotvrdil. Razantní nepřátelské *hej!* zastavilo trojici ihned, jak se ke dvěma sedícím přiblížila.

"Čau, chlapi, voč de?" obrátila se na ně místním dialektem Sophie. "Máte poruchu?"

"Přide na to," řekl jeden z mužů a vstal.

"Na co?" zeptala se nebojácně Eggerová.

"Mluvíš jako cizinka."

"To se ti zdá, kámo. A žádný tykání, jo," ukázala prstem Sophie, "husy sme spolu nepásli!"

"Mluvíš moc dobře ponašem, holka, jako bys byla vocad'. Ale nejsi."

"Sem vocad'! My všichni sme vocad'!"

"Hej, kámo," ozvala se znovu Eggerová. "Jak to, že jste jen dva, he?"

"Právě!" připojila se Sophie. "Nenechali ste třetího v Berlíně, e? Studenýho?! Nemenoval se náhodou Saulo Lago?!"

Teď vstal i druhý z mužů. "Moožná," protáhl. "Vobral nás a nechtěl nám říct, kam ty dináry zašil."

"To vám pěkně děkujem!" rozčilovala se naoko Sophie. "Chlupatý to málem přišli nám!"

"Smůla, holka..." pokrčil rameny vyšší z mužů. "A už dost keců! Teď navalte, co jste našli, a můžete zmizet!"

"Nic takovýho!" vykřikla Eggerová předstoupila před Carlose. "Měl bys něco vědět, hochu, je tu s náma americkéj diplomat! Jestli se nám něco stane nebo jestli nedostane prachy, můžete si voba vykopat hrob! Pošlou na vás zvláštní komando a tomu nezdrhnete!"

"Kecáš!"

"Nekecá, kámo!" zavrtěla zvednutou rukou Sophie. "Kdo myslíš, že to celý zorganizoval? My tři snad, he?!"

"Ten chlap čeká dole v hotelu! Ona nelže!" přispěl k diskuzi Carlos.

"Jak se jmenuješ, chlapče?" zeptal se ho vyšší z obou mužů.

"Carlos Ribeiro, pane."

"A já jsem Otávio Gusmão. Ten vedle se menuje Cabo Rocha. Sme voba profíci a ty, ty se drž radši stranou, jo? Ve vlastním zájmu." Otočil se na obě ženy. "Navalte prachy!!!"

"Nic vám nedáme!!!" vzkřikla rezolutně Eggerová. "Prachy sou naše!!!"

"Hovnajs, vaše, ženská!! My nakradli zlato!! My ho prodali!! Nám patří prachy!!!" Gusmão otevřel zadní dveře a v jeho ruce se objevila izraelská automatická pistole Uzi. Druhou zbraň hodil svému kolegovi. "Už mi ty dvě vopice serou!! Tak co bude?! Máme vás všechny vodkrouhnout?!" Ozvalo se dvojí natažení závěru.

Carlos se shýbl k zemi, aby pak pomalu předstoupil s kufříkem vpřed. Napřáhl s ním paži a když stál od Gusmãa sotva na metr, hodil mu do očí druhou rukou písek, který předtím sebral ze země.

Postižený si instinktivně zakryl oči, mezitím co chlapec doslova přeletěl nízkou zídku a i s kufříkem zmizel v terénu. "Tudy!! Za mnou!!" stačil ještě vykřiknout.

Kopec byl velmi strmý, zarostlý hustou, takřka neprůchodnou vegetací, kterou bylo velmi obtížné prodat se. Stálo to krev, pot, bolestivé pády a škrábance. Uprchlíkům bylo jasné, že jakmile se znovu ukážou na silnici, budou oběma ozbrojenými muži rychle dopadeni.

"K zemi! Čekaj dole!" zavelela Eggerová.

Zalehli tedy na zem ve vzdálenosti asi tři metrů od silnice, ve velmi nepohodlné pozici hlavou z kopce dolů.

Náhly útěk Gusmãa s Rochou moc nezaskočil. Nasedli jednoduše do vozu a sjeli o zatačku níž. Byli si takřka jistí, že se tu uprchlé trio dřív či později musí objevit. To, že by neschůdným terénem kopírovalo silnici směrem dolů, bylo skoro nemožné.

Oba muži zaparkovali vůz a pomalým krokem se zbraněmi v ruce obcházeli krajnici.

"Už by tu měli sakra bejt," lamentoval Rocha. "K čertu s tím malým parchantem. Strašně nerad střílím na děti."

"Heleď, dyby se do toho ten šmejď nemontoval, nikdo by si ho nevšim. Takle nás nasral a má holt pech. Eště mám jeho blbýho písku plnou držku!"

"Říkám, že už tu měli dávno bejt, kurva! Jestli nám zdrhnou...!"

"Prdlajs, nesejčkuj! Zašili se tu. Musíme to prolízt!"

"To tohodle zelenýho bordelu nejdu!" prohlásil Rocha radikálně. "Sou tam hadi a kdoví co eště! Nechci chytit barberio! Víš, co jich tu je!"

"OK, projdu silnici vo kus níž a uvidíme."

Asi po deseti metrech se zastavil. Zaujala ho neobvyklá barva mezi zelenými rostlinami. Fialový může být třeba květ, tohle ale květ nebyl.

"Hej, pocem!" křikl Gusmão na kolegu.

"Zahlídl nás!" zašeptala důrazně Eggerová. "Rychle! Plazte se zpátky! Pomalu! - Dost! K zemi! Už ani hnout! Koukaj oba sem!"

"Kohopak to tu máme v křoví...?" zeptal se nahlas a posměšně Gusmão.

"Vidím je," navázal na jeho řeč Rocha.

"Takže... než napočítám do pěti hodíte sem prachy. Jestli ne, budu střílet!!" křičel směrem do terénu. "Jedna!"

Rocha se napětím kousal do rtů.

"Dvě! - - - Tři!"

"Ty buzerantky se rači nechaj zabít, doprdele...! Todle já nepochopim!" Rocha zavrtěl hlavou a následně se celý rozkýval. Za pár vteřin ztratil nervy a hystericky zaječel: "Navalte tooo, hergoot!! Do hajzluuu!! Neserte nááás, krááavy zjebanýýý!!"

"Štiry...!" pokračoval ve zlověstném počítání Gusmão. Poté udělal krátkou pauzu. "Pět!! Pět!! Kurva svině, pěččēt!!! Teď ste nás nasrali!!!" Začal zběsile střílet do zeleného porostu a jeho kolega se k němu za okamžik přidal.

Eggerová se Sophie a Carlosem leželi přilepení k zemi. Střely jim hvízdaly nad hlavou. Carlos s obličejem vmáčknutým do hlíny se potichu modlil.

Asi po deseti sekundách palba ustala. Následovaly dvě krátké dávky, které jako by k původní střelbě ani nepatřily. Pak zavládlo ticho.

Eggerová zvedla hlavu. "Ležej na silnici... Ti dva tam leží a nehejbaj se! Oni se snad navzájem zabili!"

"To je finta!" mínil Carlos. "Až vylezem, našijou to do nás!"

"Nemyslím," ozvala se Sophie, "maj na košilích krev."

Trio opatrně opustilo úkryt.

Scenérie na silnici byla překvapivá. Na zemi tu leželi oba útočníci, zasaženi několika střelami. Rocha se vůbec nehýbal, Gusmão byl při vědomí. "Máte prachy...? Našli ste je vůbec...?" vypravil ze sebe sípavě.

"Jo," odvětila Sophie. "Co se tu stalo?"

"Nevím... to bude gang... vemte prachy... a zdrhejte do auta...! Musíte pryč... jinak... ste mrtví...!"

Fofr...! Dělej...! Naložte i nás...!" Několikrát se chrčivě nadechl. "Hej, ty... vem si naše zbraně... Sáhní mi na lejtko... pod kalhotu... malá bouchačka..."

"Dík," řekla Eggerová, celá zmatená z nenadálého zvratu a podala malý revolver Carlosovi. "Na! Rychle k autu!"

Jen co se k zaparkovanému vozu přiblížili asi na tři metry, ozvala se z okolního porostu silná kanonáda ze samopalů. Z auta se kouřilo, sklo z bočních oken odlétávalo na metry daleko, během pár vteřin byly prostrílené i gummy. Eggerová vypálila dávku naslepo do husté zeleně a to samé udělala i Sophie. Střelba z neznáma však zesílila natolik, že už nemělo cenu opětovat ji. Kulky navíc začaly vysekávat díry v zemi nebezpečně blízko. Trio zalehlo na silnici, nikdo se nepokusil ani pohnout. Za okamžik vystoupilo z porostu několik ozbrojených mužů. Na sobě měli černá trika se znakem a písmeny M-S. První z nich držel krom zbraně vysílačku, do níž křikl několik slov.

"To je gang...!" zašeptal s posvátnou hrůzou v hlase Carlos, nechal revolver i kufr s penězi na zemi a s rukama nad hlavou vstal. "Udělejte to samý co já, jinak nás zabijou. A řekněte, že jste cizinky, snad to pomůže..."

Eggerová se Sabinou odložily zbraně.

"Proč jste stříleli?! Zachránili jsme vám život!" zeptal se ostře muž s vysílačkou.

"My nezačli!" odpověděla mu podobným tónem Sophie. "Bránili jsme se! Pálili jste ze zálohy! Nebylo jasné po kom!"

"Kdo jste?"

"Sophie, a vy?"

"Ricardo. Odkud máte zbraně?!"

"Od těch dvou, přece!" houkla na muže Eggerová, když ukázala na dva ležící muže.

"Mluvíte jako Evropanka."

"Jsme obě německé turistky. Bydlíme dole v hotelu."

"Turistky?"

"Jo, a čeká tam na nás chlap od CIA. Myslím, že nás už postrádá."

Ricardo se rozesmál. "Aha... Dobrý pokus, ale dost naivní."

"Žádný pokus, ověřte si to. Jenkins čeká na peníze, co máme v kufru. Patřily Saulovi Lagovi, ten nám je dal. Než ho tamti dva, co tu leží, odto."

"Lago je mrtvý?!"

"Je," kývla Eggerová. "Zabili ho před pár dny v Berlíně. U nás v Německu."

"Kolik je těch peněz?"

"Asi půl milionu doláčů," odvětila Sophie.

"Nějak málo."

"Lago dal možná zbytek církvi."

"Jo, říkalo se, že se chtěl stát na starý kolena knězem..." Ricardo se poškrábal za uchem. Zdálo se, že přemýšlí.

"Nejsme vaši nepřátelé, pane," řekla mu Sophie.

"Jste cizinky, v tom je problém. Na tohle já nestačím. Věc musí rozhodnout vrchní velitel. Zavolám mu."

Krátce telefonoval a poté prohlásil: "Velitel vás chce vidět. Nasedněte do támhle té dodávky. Dozadu! - Počkejte ještě! Jak se jmenuje váš hotel?"

"Mirasol, pane," řekl Carlos.

"Aha. - Ty jsi místní, kluku, co?"

"Jsem bratr Alberta Ribiera, pane."

"Toho obchodníka?"

"Toho, pane. On vám zaplatil paušál, abych směl na Copě prodávat noviny."

"Alberto je OK," prohlásil Ricardo, "znám ho, dodává nám všechno možný." Obrátil se na jednoho z mužů. "Ty, pojď sem, brnkni někomu do města. Zjisti, jestli v... Mirasolu bydlí chlap jménem Jenkins, a co je zač, jasný?"

"Jasný!"

Zdola ze silnice přijel malý nákladní mikrobus a za ním osobní auto. Jejich osádky byly oblečené do stejných trik černé barvy, na nichž dominovala písmena M-S.

"Hej, Ricardo?! Proč tu ještě trčíte? Čekáte na poldy?!"

"Tady velím já, takže klídek, brácho, a čekej! - Hej ty, sem ke mně!" ukázal na řidiče osobního auta, "vem svý chlapy a odklid'te tamty dva. Odklidit znamená odvézt pryč! Ne hodit do křoví! Taky zařid', ať odtáhnou jejich vrak, okay?!"

"Okay!"

13.

Cesta v nákladním prostoru dodávky trvala asi půl hodiny a probíhala víceméně mlčky. Vůz poté chvíli stál, jakoby čekal na otevření brány, aby následně přešel zvýšený schod. Posádka nabyla dojmu, že se ocitla v uzavřené oblasti, například v zahradě rodinného domu. Tomu odpovídal i fakt, že vůz znatelně zpomalil a také více manévroval, jeho řidič se evidentně vyhýbal překážkám.

Když dodávka stanula, nacházela se v nevelké pozemní garáži. Všem třem zajatcům nasadili ozbrojenci neprůhledné kukly, aby je pak provedli podzemím, skrz několik obytných domů a sklepem posledního z nich. Chodba se zde zmenšila natolik, že dál museli postupovat v předklonu. Když jim byly kukly sňaty, spatřili malou prostorou, vyhloubenou pod zemí. Stěnami provizorně vyztuženými prkny, trámy a kusy stromů prosvítal oranžový jíl. Vzduch zde byl vlhký, světlo obstarávalo několik rozvěšených žárovek, napájených autobaterií.

U malého stolku tu na nízké židličce těsně nad zemí seděl asi třicetiletý muž v černém triku. "Dobrý den," řekl slušnou evropskou angličtinou. "Nech nás, Luizi," mávl na osobního strážce, který hned nato odešel.

"To je pan Montes-Salazaro," řekl tiše Carlos. Pak ukázal vedle sebe. "Paní docent doktor Eggerová a vedle ní Sophie Lascoux. Obě z Berlína. - Já se jmenuji Carlos Ribeiro."

"Díky za představení. Odkud mě znáš?"

"Vás zná přece v Riu každý, pane. Jste vrchní šéf gangu."

Zvedl obočí a polichocně se zasmál. "Máte šikovného průvodce, dámy. Takže vy dvě jste z Německa?"

"Ano, ale můžeme mluvit portugalsky. Angličtina nám upřímně řečeno příliš nesvědčí, i když ji zvládáme."

"Dobře. Zajímavé. - Vy jste...? Přeslechl jsem vaše francouzské jméno."

"Beatrice Sophie Lascoux."

"Jak ze Tří mušketýrů... Na to, že jste cizinka, mluvíte skvěle ponašem, slečno Lascoux, blahopřeji vám." S obtížemi si přehodil nohu přes nohu. "Nehmen Sie doch Platz - sedněte si," ukázal na hromadu dek, ležící na zemi. "Další židle bohužel nemám."

Všichni tři usedli do tureckého sedu na zaprášené deky.

"Učil jsem se německy na univerzitě, ale ne tolik, abych se s vámi vaší mateřštinou nestyděl

mluvit. - Dámy... nemějte mě prosím za primitiva. Studium jsem sice nedokončil... nicméně k tomu moc nechybělo. Měl jsem odlišné politické názory na... řekněme současný kapitalismus a... studia nedobrovolně zanechal."

"Kvůli politice jste se stal šéfem novodobých Cangaceiros?"

Muž přísně vzhledl, zřejmě v domnění, že jde o hloupý žert.

"To byla lichotka!" dodala rychle Eggerová.

"Ach tak... Důvodů bylo víc. - Ale k věci: dostali jste se do konfliktu s mými muži, proč?"

"Zavinili to tamti dva mrtví, pane, napadli nás. Když začala střelba, nebylo jasné, kdo je kdo," vykládal Carlos přesvědčivě. "Jakmile se vaši chlapi objevili, složili jsme zbraně. Nejsme nepřátelé!"

"Ovšem, ovšem... A váš Američan?"

Eggerová rozhodila rukama. "Jenkins po nás chce třetinu z Lagových peněz. Nemáme na výběr. On peníze dostane ze země, my ne."

"V diplomatickém zavazadle."

"Přesně tak."

"A ty řeči o CIA?"

"Jsou pravdivé, přísahám."

Šéf gangu s ustaranou tváří přikyvoval. "Čmuchal z Ameriky... hm... ten nám tu chyběl... Kde jste vlastně poznali tamty tři? Laga, Rochu a Gusmãa?"

"Lago byl za mnou v Berlíně a než ho ti ostatní zabili, daroval mi zbytek peněz. Řekl mi, kde je v Riu najdu. Mou adresu měl od Carlose. Dělíme se s ním, na něm nám zvlášť sejde, chceme, aby žil líp nežli dosud."

"Má přece bratra a ten rozhodně není chudý."

"Ano, to není, bohužel. Přesto ho nechal bydlet ve favele, a kdybychom ho finančně nepodpořili třemi tisíci euro, dodnes by doma neměl vodu ani elektriku."

"Mhm. - Proč vás vlastně Carlos tolik zajímá? Proč mu pomáháte? Zrovna vy, dobře situované Evropanky?"

Eggerová pokrčila rameny. "Nehrajam si na spasitelky, nemyslete. Prostě... máme možnost pomoci mu. Je to dobrý kluk a je ho škoda. Není správné, že musí žít na Santa Martě, v tak nedůstojném prostředí."

"Žije jich tam mnoho."

"Ano, ale všem my pomoci nemůžeme, jen jednomu," zdůraznila Sophie. "Myslíme, že dát peníze konkrétnímu jednotlivci je lepší, než je anonymně strkat do nějaké nadace a nemít přehled, u koho vlastně skončily."

Muž za stolem zamyšleně přikývl. "Kolik zbylo po Lagovi?"

"Odhadem půl milionu dolarů," řekla Eggerová. "Podle všeho dal větší část peněz katolíkům."

"To je možné. Saulo Lago byl v jádru dobrý chlap. Škoda, že se přidal k tamtům dvěma. - Půl milionu... je pro mě pakatel. Prodávám kokain, dámy, ve velkém. Dělám jen velké kšefty. Velké kšefty znamenají velké riziko. - Půl milionu... co já s tím?!" ušklíbl se. "Kolik z toho dostane váš Carlos?"

"Jenkins chce třetinu z celku. Z toho, co zbude, dostane Carlos taky třetinu."

"No dobře. Ovšem... víte, že vás nemůžu nechat odejít bez zaplacení poplatku. Existují jistá pravidla, která musím dodržovat i já."

"S tím my počítáme. Nehodláme vaše pravidla narušovat." Eggerová vstala, otevřela kufř s dolary a podala ho šéfovi gangu. Pohlédla mu zpřímá do očí. "Chci vás požádat... abyste dal Carlosovi šanci. Aby se jako dospělý... nemusel schovávat pod zemí."

"Jako já?"

"Ano, pane, jako vy. - Já... jsem v zásadě proti prodeji drog, víte, jenže u nás v Evropě máme jiné podmínky. Evropská chudoba se s tou vaší nedá vůbec srovnat. Chápu, že to různí lidé řeší různě. Třeba po svém."

Muž za stolem sešpulil rty a pohlédl na hodinky. "Už jsem tu příliš dlouho, není to bezpečné." Sáhł pro bankovky. "Padesát tisíc pro mě a mé muže. Na doutníky. Zbytek je váš." Sklapł kuffík a vrátil ho Eggerové.

"Díky, pane... přejeme vám pokud možno šťastné Vánoce." Eggerová napřáhla pravici. "Budeme na setkání s Cangaços rádi vzpomínat."

"Obrigado. - Feliz Natal. - E aí." Montes-Salazaro se pokusil o přátelský výraz. "Nechám vás odvézt." Odsunul prkno, sloužící jako dveře. "Hej, Luiz! Zavezeš naše hosty do hotelu. Ručíš mi za ně i za jejich věci hlavou! - Nenene, nech jim odkryté oči, nejsou to naši nepřátelé."

Slunce už dávno zašlo; nastala doba, kdy je pláž na Copacabaně osvětlena pouze planoucími hotelovými okny a v toto roční období i září vánočních dekorací.

"Asi bychom tu tak pozdě neměly být," obávala se Eggerová.

"To máš jedno." Sophie se opřela o její záda. "Na prosinec je hezky teplo, co, u nás doma teď určitě sněží. A tady pořád jen poprchá. - Prší tu často, vid', Carlosi."

"Hodně často."

"Carlosi?"

"Jo?"

"Slib nám, že se o ty peníze nenecháš připravit. Nikým, ať už je to kdokoliv."

"Slibuju, Sabino, na mou duši. Žádný strach, vyznám se tu, vím, co mám dělat."

"Dobře. A taky nám slib, že až budeš moct, přiletíš za námi do Berlína. Letenku ti zaplatíme."

"Docela určitě, Sophie, strašně rád! Koupím si pořadnej mobil, ten chytřej, co nosej dospělí, a ozvu se vám mailem! Brzo! Jste nejlepší kámoši, co jsem kdy měl! Nikdo na světě by mi nedal ani tisícinu toho co vy! Ste lepší než vlastní ségry!"

"Dík. Hlavně si nenech ty peníze vzít." Sophie zvedla ruce nad hlavu. "Pojď tleskat, Sabino."

"Jak tleskat?"

"Přece rukama. Dej je nahoru a tleskej s nima o mý."

Druhá žena zavrtěla s úsměvem hlavou. "Ty máš ale nápady..." Zvedla ruce, po čemž se ozvalo několikrát zatleskání. "Takhle?"

"Přesně tak, Sabinko."

"A tomuhle ty říkáš romantické posezení za soumraku na pláži??"

"Je tu s námi Carlos, tak jsem nasadila náhradní program za mrouskání. Vzájemný potlesk nad hlavami."

"Mluvil někdo o mrouskání? Řeč šla o romantice."

"Aha... A zádička na zádička to je dost romantický, Sabino?"

"Jasně. To jediný."

"Nemám vypadnout, holky?" zeptal se náhle Carlos. "Abych vám tu nezacláněl."

"Ani nápad, kámo! Jen hezky zůstaň! My to s tou romantikou už nějak zvládneme. A ty přece taky, nebo ne?"

"No jasně, Sophie. - Víte, holky, když jsem vás tehdy v létě prvně viděl, myslel jsem, že jste Francouzky, co sem přilítly za chlapama. Nevěřily byste, kolik ženských z ciziny sem kvůli tomu

jezdí! V hotelových barech se vždycky najde nějaký ten frajer, co nejní drahý. Pozdějc mi došlo, no... jste furt spolu, co... a... že vy dvě... že asi patříte tak nák... k sobě. Nebo se pletu, Sophie?"

Zavrtěla rukou na znamení nesouhlasu. "Já odmítám vypovídat bez svého právního zástupce."

"Jsi chytrý kluk, Carlosi," řekla smířlivě Eggerová.

"Ani né, Sabinko. Heleď... vy dvě dokážete vždycky člověka překvapit. Když ne obřima darama, tak třeba tím, že máte ráno zvalenou jen jednu postel."

"Hele, vidíš ho?! Filuta, co? Neušlo mu to!" řekla s obdivem Eggerová. "Víš, Carlosi... Sophinka se vždycky v noci cítí osamělá. To se pak chce tulit a ohřívát..." Pokrčila rameny. "Co s ní můžu dělat?"

Všichni tři se hlasitě rozesmáli.

"To já chápu," řekl oslovený mezi smíchem. "A ty jako její nejlepší kámoška nemáš srdce odmítnout to."

"Přesně tak."

Sophie si odsedla stranou, svá chodidla položila druhé ženě na klín.

"Vidíš, Carlosi? Takhle to vždycky začíná..."

14.

Berlín, Grüntenstraße, 26. prosinec 2013, šest hodin večer. Komisař Feist, oblečený do společenských šatů a svrchníku, stiskl zvonek se jménem *Egger*. Bzučák mu po chvíli otevřel dveře na zahradu, kterou prošel až ke dveřím rodinného domu. Lehce na ně zaklepal.

"Komisaři? Dobrý večer. Co vás k nám přivádí?"

"Už zpátky z Ria, paní docentko?"

"Jste tu služebně?"

"Kdepak!" ohradil se policista. "Čistě soukromě!"

"Přiletěly jsme včera. - Proč jste vlastně přišel?"

Feist napřáhl ruku. "Cítím z vašeho domu vůni Vánoc, paní docentko. Chci vám především popřát jejich šťastné prožití."

"To jste hodný, komisaři, díky. Totéž přeji já vám. - Chtěl jste ještě něco?" zeptala se paní domu, když policista neodcházel.

"Vlastně ano. Byl jsem zvědavý, jak ta... záležitost v Riu dopadla. Nás zadrželi na letišti a..."

"Já vím. Jeden anonymní telefonát. Jsem o té akci informována. Jak to dopadlo...? Vlastně dobře, sice nás Gusmão s Rochou málem zabili, ale jinak... vše OK."

"A peníze??"

"Ty jsme našli. Jo, ještě něco by vás mohlo zajímat: Gusmão s Rochou jsou mrtví. Oddělal je gang, a to přímo před námi."

"Vážně...? A kolik to hodilo?" vyzvídál dychtivě komisař.

"Čistě neoficiálně, mimo jakýkoli protokol, informace jen pro vás: sto papírů pro každého. V dolarech."

"Sakra, to je pěkný vánoční dárek! Hodil by se!"

"To ano. Hlavně našemu příteli Carlosovi. Snad bude konečně moci začít žít jako člověk."

"Takže zčásti přece jen dobročinnost, paní docentko?"

"Samozřejmě, komisaři. Jinak by to celé ztratilo smysl."

"Ovšem, chápu. - Víte, paní docentko Eggerová... já... myslel jsem... napadlo mě... že bych vás dnes pozval na večeři a při té příležitosti bychom si promluvili... jako přátelé... Prožívám právě vleklou manželskou krizi a vy... jste přece rozvedená, pokud vím..."

"Pardon?"

"No... chápejte: zvu vás na večeři, čistě nezávazně."

"Jenže... já už na večer něco mám, víte?" Eggerová se otočila. "Můžeš na moment?" křikla směrem do domu.

Sophie, oděná do lehkého domácího oblečení, vzápětí přišla. "Komisaři? Dobrý večer! Jak se máte?"

"Dobrý večer, slečno Lasc..."

"Lascoux."

"Ano, Lascoux, už vím. Co vy tady??"

Dívka sešpulila rty a vzala druhou ženu kolem pasu. Pak jí krátce položila hlavu na rameno. Následně pohlédla na Feista. Zvedla při tom významně obočí. Když komisař situaci stále nechápal, dotkla se několikrát svými rty krku druhé ženy. "Už je vám jasné, proč tu jsem?"

Feist si zakryl na okamžik oči rukou. "Ach, ano...! Jistě... promiňte. Dvacet let u kriminálky a pořád mám dlouhé vedení. Nezlobte se, tahle alternativa mě opravdu vůbec nenapadla. Ještě jednou se omlouvám, už jsem na odchodu. Hezký zbytek Vánoc, dámy, a až příště pojedete *do Ria*, vemte sebou prosím namísto Jenkinse mě. Znáte přece policejní platy..."

Eggerová zavřela dveře. "Je očividně zklamaný," konstatovala.

"Především je ženatý, takže by na večeři měl zvát svojí ženu a ne tebe."

"Nech ho plavat, nešla bych s ním na večeři ani za milion." Eggerová vzala dívku za ruku. "Co budeme dělat?"

"No... sednem si do obývacího pokoje, Sabino, já pustím telku a pak si budem prohlížet vánoční dárky, co jsme si přivezly z Ria, chceš?"

"Moc ráda, Sophie."

"Sabinko?"

"Hmm?"

"Až si sednem... smím si položit nožky na tvůj klín?"

Eggerová se na dívku shovívavě usmála. "A kam jinam by sis je chtěla dát?"

Komisař Feist se v zahradě po pár krocích zastavil, aby si ohrnul límec svrchníku. Foukal nepříjemně studený vítr, který mu navával vločky mokrého sněhu za krk. Feistův sen o příjemně stráveném večeru se rozplynul a s ním se pomalu ztrácela i vánoční vůně, linoucí se z rodinného domu do zahrady...

3. část

Weissmannův archeologický institut v Berlíně, úterý 18. 2. 2014

Když se někde něco proslýchá, nemívá to často daleko k pravdě. Profesor Heribert Baske, který si tento fakt dobře uvědomoval, přecházel nervózně po chodbě Weissmannova archeologického institutu sem a tam. Necítil se ani trochu dobře; zprávy kolující mezi zaměstnanci se právě dnes donesly i k němu. To, že by měl být na příštím zasedání rady odvolán z funkce ředitele, se ale nezdálo být logické, neboť do konce řádného volebního období zbývá ještě jeden rok. Baske nabýval dojmu, že si někoho z rady něčím zneprátelil. Ovšem čím?? Šlo snad o archeoložku docent Eggerovou, na níž nenašel nic, co by mohlo ukazovat na předpokládaný protekcionismus, či dokonce páčání trestných činů, souvisejících s úplatky? Realita byla naprosto opačná; po událostech v Riu se Baske s Eggerovou spřátelil; přičemž mu ona nabídla spoluautorství u tří odborných publikací. Lépe řečeno možnost napsat k nim rozsáhlejší úvod. Nešlo jen o to; Baske zde působil i ve funkci korektora a odborného poradce z oboru sociologie. Koneckonců právě z tohoto úhlu lze ke staré mayské kultuře mnoho říct.

Možná, že ti z představenstva, kteří se za Baskeho při volbě před dvěma lety postavili, automaticky počítali s tím, že docent Eggerovou profesně zlikviduje, a když se ukázalo, že s ní začal víceméně spolupracovat, stal se rovněž osobou na odstřel.

Co teď?, zvažoval Baske, opustit funkci ředitele se mu ani trochu nechce. A nejde jenom o vysoký plat, který mu představenstvo vyměřilo. Co s tím vším podniknout, když jeho chleboďárci dospěli k názoru, že je jim málo věrný...? Další otázka, co se naskýtá, je, zda vůbec existuje reálná šance, nepříznivou situaci zvrátit. Bohužel o jeho odchodu z postu ředitele mluví ve Weissmannově archeologickém ústavu už i uklízečky, a to je velmi zneklidňující, respektive špatné, nač si to zastírat?

Baske přemýšlel, jakou roli v celé věci může hrát samotná docent Eggerová. Tím, když ji před nedávnem jmenoval svým zástupcem, stala se automaticky i členkou představenstva Weissmannova ústavu při Humboldtově univerzitě. Že by byla tak ambiciózní a intrikovala proti němu? Ne, to nepadá v úvahu, dospěl k názoru Baske, vždy se k němu chovala otevřeně. Zvlášť po tehdejších incidentu v Riu. Panebože, to byla blamáž! Jak se jen mohl nechat strhnout tak nesmyslnou myšlenkou něco zcizit, či někoho okrást?

Baske přestal pochodovat a opřel se dlaní o zeď. Pohlédl sice z okna, ale díky zamyšlení informace zvenku prakticky nevnímal. Jestli nic nepodnikne, přijde o ředitelský post. Co má ale vlastně podniknout? Obrátit se na přátele. Ovšem na jaké? Vyjma docent Eggerové si v ústavu nikoho k tělu nepustil. Tak tedy Eggerová... Dobře, alespoň se ukáže její skutečná tvář.

A co atašé Ron Jenkins? Dá se vůbec označit za přítele někdo, kdo je de facto jeho řídicí orgán? Nebo jak to pojmenovat. Někdo, pro koho sbírá informace o radikálech na většině berlínských vysokých škol? Jenkins v minulosti rozhodně jeho přítelem nebyl. Ovšem – opět – po událostech v Riu de Janeiru se i tento status změnil. Na druhou stranu, kontaktovat Jenkinse osobně za účelem intervence v představenstvu... ne, to asi nepůjde. Navíc, Baske se nikdy nepovažoval za člověka zvládajícího diplomacii. Ostatně ji ve vedoucích funkcích v podstatě nikdy nepotřeboval. Ovšem, jeho zástupkyně tento dar má, mohla by tudíž Ronalda Jenkinse oslovit.

Baske se otočil zády k oknu s pohledem upřeným na dveře s vizitkou Doc.Dr.Dr. Sabine Egger s úmyslem zaklepat na ně. Pak si to ale rozmyslel; vrátil se do své kanceláře, z baru vzal nenačatou láhev grappy, kterou vložil do své aktovky. Teprve takto vybaven se vypravil ke své zástupkyni.

"Profesore?! Dobrý den! Můžu pro vás něco udělat?" Docent Eggerová vstala, aby ukázala na druhé křeslo. "Posaďte se přece."

Baske dopadl na křeslo s vážným výrazem ve tváři. Na svá kolena položil aktovku. V jeho ruce se zakrátko nato objevila láhev grappy. "Máte něco na nalití, paní kolegyně?" zeptal se stísněným hlasem.

"Ale ovšem, profesore."

Baske láhev odzátkoval a naplnil obě sklenky až po okraj. "Na vaše zdraví, paní docentko!" Symbolicky pozvedl sklenku a jedním douškem ji vyprázdnil. "Proč jsem vlastně tady... Možná, že jste už zaslechla fámy o mně a..."

Eggerová pootočila sklo s alkoholem mezi prsty. "Ano, profesore, bohužel. Dokonce za mnou byla jistá malá... delegace ve snaze přimět mě k tomu, abych vás na příštím zasedání představenstva nepodpořila. Argumentovali vším možným; v první řadě faktem, že jste sociolog, který do vedení archeologického institutu vlastně nepatří. Když jsem se s nimi neztotožnila, přišli s názorem, že jsem v představenstvu příliš krátce, a tak dál, no a nakonec začali víceméně vyhrožovat skandalizací mého soukromí, které by z jistého úhlu pohledu mohlo být špatným příkladem pro studenty a rovněž na můj další kariérní vývoj, pokud bych se stavěla za vás. Neopomněli se zmínit o tom, že jednou z vašich povinností bylo sledování mé působnosti ve Weissmannově ústavu. Což stavěli do roviny s donašečstvím. – Řekla jsem jim, že si své mínění nechám pro sebe, že budu na zasedání představenstva hlasovat podle svého nejlepšího svědomí."

Baske, napjatě sledující svou zástupkyni, zamyšleně přikyvoval. "Kdo v té delegaci vlastně byl?"

"Dva úředníci z druhého patra; doktorka Jablonski, šéfka plánovacího odboru, a její osobní asistent Hans... Meiwald, myslím. Je mi známo, že právě doktorka Jablonski udržuje nadstandardně dobré vztahy se současným předsedou představenstva Weissmannova ústavu doktorem Sonnenfeldem."

Muž dolévající sklenky přisvědčil. "Vím o tom. Proslýchá se, že jsou dokonce příbuzní. Vliv na něho v každém případě mít bude. Možná z jeho jednání vycítila, že jsem částečně ztratil podporu představenstva a ráda by této situace využila. Byl by to velký profesní i finanční skok z plánovacího oddělení na ředitelský post."

"To jistě," připustila Eggerová. "Ale ještě tam doktorka Jablonski není."

"Pevně doufám, že ani nebude," pronesl Baske těžce. "Přestože si svou pozici nejsem ani trochu jistý. V této souvislosti bych vás ještě o něco prosil, paní kolegyně."

"Poslouchám, profesore."

"Jde o to... napadlo mě... kdyby někdo na zasedání představenstva pronesl projev na mou podporu, tak by možná..."

"Já to tedy rozhodně udělám. Počítám s tím, profesore."

"Děkuju, paní kolegyně... budu rád, ale přizval bych ještě někoho dalšího."

"Koho?"

"Ronalda Jenkinse z americké ambasády. Jenže já ho osobně o nic žádat nechci, pochopte. Nebylo by to z mé strany taktické."

"Chápu. Mám ho pozvat já?"

"Budu vám neskonalě vděčný, paní docentko."

"Dobře, žádný problém. Dáte mi na něho kontakt?" Podala svému nadřízenému mobil.

Baske příslušné číslo namačkal, poté vytočil a ihned telefon zavěsil. "Máte ho v paměti." Nalil si třetí sklenku grappy, vypil ji a vstal. Napřáhl k sedící ženě pravici. "Předem děkuju za vaši pomoc. Jsem rád, že se z nás v Riu stali spojenci, Sabino. Všechno špatné je, jak vidno, k něčemu dobré. Nashledanou." Nedopitá láhev zůstala stát na stole.

Eggerová rovněž vstala. "Nashledanou, profesore, budu vás informovat o situaci. A hlavu vzhůru, zvládneme to."

"Díky," pousmál se odcházející muž, ale moc vesele při tom nepůsobil.

Inženýr Uwe Pick seděl u krajního stolku před **Andy's Diner & Bar** na Potsdamer Platz, usrkával kávu a nervózně se rozhlížel. Chvilími se díval na své hodinky značky Rolex, přičemž usilovně přemýšlel o telefonátu neznámé ženy, která ho ráno požádala o schůzku právě v této kavárně. Uwe Pick probíral všechny možné eventuality, ale na nic, co by vybočilo z každodennosti, nepřišel. Jeho myšlenky zabíhaly i do minulosti ve snaze vybavit si, zda se neudálo něco významného či neobvyklého, co by mohlo souviset s příslušným tajemným telefonátem. Opět bezvýsledně. Žádná dopravní nehoda, žádný konflikt v zaměstnání, vyhrožování žalobou, žádná stopařka s následným sexem v motelu. V nedávné minulosti se prostě nic důležitého nestalo.

Uwe Pick se opět zadíval na zápěstí. Vždyť ta neznámá tu měla už pět minut být! Přijde vůbec? Nešlo snad o nějaký hloupý vtip jeho spoluzaměstnanců? Měl sem vůbec chodit...?

Náhle ucítil z levé strany závan parfému. Pootočil hlavu tím směrem. Vedle něj stála vyšší blondýna v tmavých slunečních brýlích a drahém kostýmu. Pomalu vstal. "To jste vy?" zeptal se.

Nasadila slabý, naučený úsměv. "Pokud jste inženýr Pick, pak jsem to já."

"Ano, jsem, posaďte se, prosím. Budete něco pít?"

Udělala zamítavé gesto rukou. "Ne. Potřebuji s vámi mluvit."

"Dobře. – Můžete se mi nejdřív představit?"

"Proč ne? Jsem doktor Bettina Jablonski z Weissmannova archeologického ústavu. – Už vám svítá, pane inženýre?"

Pick opatrně přikývl. "Snad ano. Z toho, co jste mi řekla, soudím, že se jedná o mou bývalou ženu. Musím vás ale zklamat, jsme už dva roky rozvedeni, nežijeme spolu, a ani se nijak nestýkáme, nevím tedy, zda vám mohu být jakkoli prospěšný, paní doktorko. Dokonce si ani netelefonujeme."

Pohlédla na něho přes sluneční brýle. "Nejde ani tak o mě, pane inženýre. Prospěšný byste měl být, nebo lépe řečeno mohl být, pouze vaší bývalé. Pokud vám to ovšem není natolik proti srsti, že..." Doplnila řeč nevýrazným, ale poněkud afektovaným gestem pravé ruky.

Uwe Pick si krátce prohlédl sbírku jejích prstenů. Zdálo se mu, že je jich zbytečně moc. "Jak mohu podle vás pomoci své bývalé ženě?"

Opět nepatrný, strojený úsměv. "Poradit jí, které věci dělat a kterým se radši vyhnout. Víte, pane inženýre..." dramatická pauza, "vaše žena se od jisté doby chová... zvláště."

"Zvláště? Co tím myslíte?"

"Navštěvuje například Brazílii za pochybnými účely, o nichž není nikdo přesně informován. Stýká se s lidmi z diplomatických kruhů, s nimiž není profesně nijak svázána."

"Nevím přesně, kam tímhle míříte, paní doktorko."

"Vaši ženu v nedávné minulosti navštívila policie. Podle všeho byla zapletena do vraždy cizího státního příslušníka – gangstera - samozřejmě Brazilce."

Uwe Pick se napřimil. "Opravdu??"

"No ano. Navíc, co se práce týče... docent Eggerová vehementně podporuje ředitele ústavu"

Baskeho, který je de facto odepsaný. Za tohoto stavu by jeho pád mohl v konečném důsledku způsobit i to, že bude po zvolení nového ředitele, či ředitelky sama muset..." udělala významnou pauzu, "kvůli falešné loajalitě, za níž budou nejspíš úplatky, hledat nové zaměstnání."

Uwe Pick přikyvoval. "Velmi pozorně vás poslouchám, paní doktoro, a chci se vás na něco zeptat. Proč vlastně máte takovou starost o mou bývalou ženu?"

"Správná otázka. Protože potřebuju její podporu. Potřebuju, aby se docent Eggerová při odvolání ředitele Baskeho, ale také při nové volbě dvacátého února, postavila veřejně za mě. Na oplátku jí já nebudu činit žádné potíže při jejím... řekněme dalším... profesním růstu ve Weissmannově institutu. Mohla by dokonce zůstat na postu zástupce ředitele, pokud se novým podmínkám přizpůsobí."

"Chápu, chcete kandidovat na ředitelku. Takže... bych podle vás měl docent Eggerovou navštívit a... dát jí několik užitečných rad, nemýlím-li se?"

"Formuloval jste to naprosto přesně, pane inženýre. Víte... pokud by i nadále podporovala profesora Baskeho, který mimochodem není vůbec žádný odborník, nýbrž pouhý zběhlý sociolog, dosazený do funkce bůhví kým, mohlo by se stát, že by se někteří lidé začali všimnout i jejich... netradičních milostných afér a sepsat kupříkladu petici, že vztah vysokoškolské kantorky se studentkou narušuje morálku na celé Humboldtově univerzitě. Chápete?"

Uwe Pick chvíli mlčel. "To myslíte vážně?! Má žena má být lesbička?! Tohle vy tvrdíte?! Je to vůbec ověřená informace?? Nejde jen o nějakou pomluvu ve stylu, jedna paní povídala??"

Žena ve slunečních brýlích se vítězoslavně zasmála. "Ale ovšem že to je pravda! Už o tom ví celý Weissmannův ústav. Jde o jistou třiadvacetiletou studentku z filmové fakulty tady v ulici. Je údajně poloviční Francouzka."

Uwe Pick zavrtěl nechápavě hlavou. "Tohle je pro mě naprosto nepochopitelné. Jsem v šoku. Pokud jsem se Sabinou žil, nikdy se takhle neprojevila."

"Jestli to nebude tím, že s ní už nežijete, pane inženýre. Ale co není, může zas být, nemyslíte? Někdy stačí jen trocha snahy. Pozvete ji třeba do Ria. Dřív než to znovu udělá ta... holka."

Uwe Pick stiskl rty. "Nebudu vám lhát; zamotala jste mi pěkně hlavu, paní doktoro."

"V to pevně doufám, pane inženýre." Jablonski vstala, aby podala sedícímu muži ruku. "Přemýšlejte o celé věci a udělejte, co budete považovat za nutné. Věřím, že se rozhodnete správně. V zájmu své ženy a... v zájmu naší věhlasné Humboldtovy univerzity."

Konsternovaný Uwe Pick zůstal ještě několik minut v kavárně. Dospěl k názoru, že svou bývalou ženu musí urychleně navštívit.

Beatrice Sophie Lascoux se objevila na **Grüntensteinstraße** po šesté hodině večer. Jízda od filmové akademie na horském kole k domu docentky Eggerové jí v průměru trvala pětadvacet až pětatřicet minut, podle hustoty dopravy.

Horské kolo odstavila nedaleko garáže, dvakrát se krátce dotkla zvonku na znamení, že je to ona, a dveře se vzápětí otevřely. "Ahoj, zlato, jsi tu dnes brzo," konstatovala spokojeně Eggerová.

Sophie zvedla hlavu, aby ji lehce políbila na tvář. "Ahoj, Sabinko. Máš se?"

"Fajn."

"To ráda slyším." Otevřela batoh, který sundala ze zad. "Koupila jsem dvě hotovky: kung-pao a smažený sýr."

"Prima, dík! Hodím to do lednice. – Poslyš, zlato, jsi tu teď dost často... nechceš přece jen vlastní klíč od domu? Nebo se sem nastěhovat?"

Zatřepala světlým melírem. "No... vlastně proč ne, Sabinko, díky, jsi hodná, že mi to nabízíš, klíč

si vezmu, ale nastalo se k tobě zatím nastěhovat nechci. Přestala bych tě brzo bavit. Jsem dost nesnesitelná, hlavně po ránu." Usmála se a pohladila tmavovlasou ženu po rameni. Když se ode dveří ozval zvonek, řekla: "Zůstaň, Sabino, zaběhnu tam."

Za dveřmi stál asi čtyřicetiletý muž v zimníku. Mezi šedou vlající šálou, co měl na krku, prosvítala tmavě červená kravata a bílý límeček košile. Jeho obličej vyzařoval napjetí.

"Jéžiš, už zas policie...?" zkonstatovala Sophie namísto pozdravu. "Vypověděly jsme přece, že Saula Laga oddělali jeho bývalí kumpáni Gusmão s Rochou. Řekli nám to v Riu! A oni sami jsou už taky mrtví! Zabili je před našima očima kluci z Montesova gangu! Komisař Feist z oddělení vražd byl o všem podrobně informován."

"Jmenuju se Pick," řekl muž za dveřmi s nezájmem o předešlé sdělení.

"Aha. Já jsem Lascoux." Otočila se do domu. "Sabino, pojď sem! Je tu polda!" zavolala.

"Vy jste ta Francouzka, že..." pronesl návštěvník s nevolí v hlase.

"Tohle označení mi nevadí, přestože jsem od narození Němka. Ovšem váš tón... ten nezní moc přátelsky, inspektore. – Co vlastně po nás chcete? Měla jsem za to, že jste Lagův případ uzavřeli."

"To bude nějaký omyl, slečno...?"

"Lascoux."

"Aha."

"Takže neuzavřeli, inspektore?"

V ten moment ke dveřím dorazila majitelka domu. "Co tu děláš, Uwe?!" zeptala se velmi chladně.

"Ahoj, Sabino. Můžeme si promluvit mezi čtyřma očima?"

Dotázaná neodpověděla. Otočila se ke své přítelkyni. "Tohle je můj bývalý manžel inženýr Pick."

"Neříkej? A co tu dělá?"

"Na to se ho chci právě zeptat. Takže? Pročs přišel? Dohodli jsme se přece, že se nebudeme stýkat."

Návštěvník rozhodil rukama. "Kdyby to nebylo důležité, nechodil bych."

"Mohls mi zavolat."

"Můžu s tebou mluvit o samotě?"

"Ani náhodou!" vypálila od boku Sophie. "Nemáme mezi sebou žádné tajnosti!"

Ušklíbl se. "Možná nemáte, ale doma tu nejste! Já byl – celé tři roky!" Pohlédl na svou bývalou ženu. "Můžu dál?"

"Ne," odsekla Eggerová. "Neohlásil ses, vyřídíme to tady."

"Budu v obýváku, Sabino. Kdyby něco, zavolej." Sophie se na návštěvníka ušklíbla a odešla.

Muž v zimníku se opřel rukou o futro. "To je ona? Ta, co s ní...?"

"Žiju? Jo, je to ona. Žádná jiná tu není."

Zavrtěl hlavou. "Co se to s tebou, prosím tě, stalo, že...? Kdyby to byl jakýkoli chlap, ten nejpitomější, nejchudší na světě, chápal bych to, ale ženská...??"

"Nehodlám s tebou probírat své soukromí, Uwe. Jestli's přišel jenom proto, můžeš zas klidně jít."

"Zatracená zima..." Otočil si plandající šálu kolem krku. "Byla za mnou doktorka Jablonski od vás."

"Ach tak...! Tebe už taky navštívila... Máš mě přemluvit, že? Kvůli Baskemu."

"Přesně tak. Prý až bude zvolena ředitelkou, všechno ti vynahradí. V opačném případě se tě chce zbavit. Nejspíš přes tu tvou novou... no tu... blondýnu, co tu máš. Že prý nejsi dobrý příklad jako kantorka-lesba, když randíš se studentkou."

"Fuj, to je ale sprostý od té ženské tohle ti vykládat!" ulevila si Eggerová. "Heleď, Uwe... Jablonski je naprostý nýmand. Šéf plánování. Žádný vědec, jen zkrachovalý cvokař, a jako řídicí pracovník taky úplná nula! Jen holt poštvála současného předsedu představenstva proti současnému řediteli, proto se cítí tak silná v kramflecích. Ujišťuju tě, že ona se ředitelkou Weissmannova ústavu nikdy nestane. Nemá šanci! My to totiž nepřipustíme! Ani profesor Baske, ani já! Myslím, že nás ta dáma s polským jménem silně podceňuje."

Návštěvník chvíli mlčel. "Dobře, když myslíš... Vyřídil jsem ti jen její vzkaz..."

"Dík, že ses obtěžoval, Uwe. Sbohem. Přibouchni za sebou, prosím, dveře," řekla Eggerová na odchodu, aniž by na svého bývalého muže pohlédla.

"Ohřála jsem k večeři smažený sýr..." řekla nejistě Beatrice Sophie Lascoux, jen co se paní domu vrátila.

"Díky, jsi hodná."

"Co chtěl?" Opět nejistý pohled.

"Varovat mě. Jistá doktorka Jablonski od nás z ústavu hodlá převzít ředitelský post. Přitom vyhrožuje ostatním, když ji eventuálně nepodpoř... Uwe, co tady chceš??!" Eggerová odhodila příbor do talíře, až to hlasitě zazvonilo, a vstala.

Zastavil se ve dveřích vedoucích do haly. "Promiň, že jsem se vrátil, napadlo mě, jestli bys se mnou někdy někam nešla... Nebo neletěla... třeba do Brazílie..."

"Ty ses nevrátil, tys sem vlezl!! Přes můj zákaz, nezvala jsem tě dál!! Okamžitě odejdi, Uwe!! Ale okamžitě!!" Eggerová k němu rázným krokem přešla a vzala ho za rukáv.

"Není třeba," prohlásil defenzívně a upravil si šálu. "Půjdu sám... Promiň..."

Odvedla ho až k domovním dveřím, které za ním hlasitě přibouchla. Pak uzamkla bezpečnostní zámek a zahákla i příslušný řetěz.

"Taková drzost!" řekla s nepochopením, když opětovně usedla ke stolu. "Představ si, že mu vadí, že tu jsi! Prý kdyby to byl jakýkoli chlap, je vše OK. Můj bývalý je zřejmě ještě horší, než jsem si myslela."

"Chtěl s tebou letět do Brazílie! Jak na to vůbec přišel?! Dík, žes ho poslala pryč, Sabino. Vypadá na potíže. Myslím, že se ještě vrátí. Znam tyhle typy z fakulty; odpálkuješ ho a druhý den přijde zas."

"Žádný strach, Sophie, já s ním prostě nebudu jednat. O ničem. A o tobě už vůbec ne."

"Co on vlastně dělá?"

"Stavební inženýr."

"Měla jsem ho za poldu," usklíbla se Sophie, "vypadá tak. - Řekla bych, Sabino, podle toho jak jednal, že lituje, že se s tebou rozvedl."

Eggerová napíchla kus smaženého sýra na vidličku a máchla jí neurčitým směrem. Pak pokrčila rameny. "Nevím. - A ani mě to nezajímá. - Jeho problém."

Prodavač novin Carlos Ribeiro, který se právě vrátil domů ze svého stánku, v rychlosti přepočítával peníze. Dnešní zisk nebyl nijak zvláštní, na druhou stranu mnohem vyšší než v nedávných dobách, kdy ještě prodával noviny před hotely na Avenida Atlântica. Finanční injekce získaná z daru, či lépe řečeno lupu mrtvého Saula Laga, způsobila to, že si Carlos Ribeiro s pomocí staršího bratra Alberta mohl koupit vlastní skromný byt a pronajmout novinový stánek v těsné blízkosti Copacabany. Byl tím pádem dokonale zajištěný, přestože licence i ostatní dokumenty úřady vystavily na bratrovo jméno, což při Carlosově školním věku nebylo ani jinak možné.

Zbylé peníze investoval Carlos Ribeiro do bratrovy firmy, z jejíhož profitu dostával každý měsíc podíl v hotovosti. Tyto peníze by samy o sobě vystačily na nenáročný živobytí, na jaké byl Carlos od útlého věku zvyklý, on ale nebyl jedním z lidí toužících po nicnedělání. Proto si pořídil stánek, v němž namísto školní docházky provozoval to, co dělal už několik let, prodával noviny, časopisy, k nimž přibýly i tabákové výrobky.

Carlos uložil denní tržbu do malé kožené tašky. Tu zasunul hluboko pod postel. Když sáhl po dálkovém ovladači, aby pustil večerní televizní zprávy, zaslechl velmi tiché zaklepání na dveře. Odhodil dálkový ovladač na postel.

"Kdo je tam?" zeptal se polohlasem.

Zaklepání se opakovalo. Tentokrát už bylo dobře slyšitelné.

"Kdo je to?" zeptal se Carlos netrpělivě. "Ozvěte se, nebo neotevřu."

"Nejsem nepřítel!" zaznělo naléhavě zpoza dveří. "Otevři, prosím, Carlosi, potřebuju tvou pomoc."

Chvilí přemýšlel, poté odemkl.

Do místnosti vklouzl muž v černých brýlích s čepicí naraženou do očí. Obojí sňal z hlavy, po čemž se zhroutil na židli. "Ahoj, Carlosi... dlouho jsme se neviděli..." pronesl těžce.

"Dobrý bože...!" malý kamelot se pokřižoval, "pan Montes-Salazaro... šéf gangu...! Kde jste se tu probůh vzal?! Jak bych vám zrovna já mohl pomoci?!!!"

Weissmannův archeologický institut v Berlíně, čtvrtek 20. 2. 2014

Zasedací sál Weissmannova ústavu se za hlasitého šepotu zaplnil. Všichni z devatenácti přítomných s napjetím očekávali, jak bude probíhat dnešní mimořádné zasedání představenstva, svolané na popud dvou jeho členů doktorky Jablonski a jejího asistenta Meiwalda. Už fakt, že předseda rady doktor inženýr Sonnenfeld přistoupil na žádost svolání této schůze, byl pro jeho řadové členy překvapením. Řádná schůze představenstva se konala pravidelně každý čtvrt rok a následná měla přijít na řadu až v polovině března, tedy zhruba za měsíc.

MUDr. Bettina Jablonski, sedící zleva vedle předsedy, povstala s pohledem upřeným na papír ve své ruce. "Dámy a pánové, vítám vás na dneš..."

"Moment, *paní kolegyně!*" ozval se silným hlasem současný ředitel ústavu profesor Baske. "Jste mimo pořadí! Tuto schůzi zahajuje, stejně jako tu předešlou, tady paní docent Eggerová!" Ukázal palcem vedle sebe.

"To se mýlíte, *pane řediteli*, podle programu, co mám, otevírám schůzi já!"

Baske se ušklíbl. Zvedl list papíru ležící před ním na stole. "V tom případě máte špatný program, paní doktorko. My všichni vlastníme ten aktuální, který jsem včera večer všem členům představenstva osobně přivezl domů a který mimochodem odsouhlasil a podepsal i váš strýc, současný předseda představenstva tady pan doktor Sonnenfeld! Pakliže vám to včera nestihl sdělit, máte holt smůlu. - Schůzi dle schváleného programu teď otevře můj zástupce docent Eggerová."

Doktorka Jablonski něco zuřivě zasyčela předsedovi do ucha. Ten lehce pokrčil rameny. "Je mi líto, Bettino..." bylo možné zaslechnout z jeho úst.

Asistent Hans Meiwald vyskočil ze židle. "Navrhuji, aby byl dnešní program rozšířen o hlasování o důvěře..."

Baske muže gestem ruky umlčel. "Pomalů, pomalů, pane asistente! Vy teď nemáte co navrhopat, schůze ještě nebyla otevřena, takže se prosím posad'te a nedělejte potíže. Prominu vám to jenom proto, že jste tady nový."

"Docent Eggerová je členem představenstva kratší dobu než já!"

"Jenže ona je můj *zástupce!* V tom je snad rozdíl! Má tři akademické tituly! Kolik jich máte vy, pane kolego Meiwalde?! – Prosím kolegyni Eggerovou."

"Dámy a pánové, dobrý den," začala oslovená poté, co vstala. "Vítám vás na dnešním zasedání a prohlašuji ho za zahájené. Jednotlivé body programu máte před sebou. Je mi osobně líto, že jsme se museli sejít mimo řádný termín, nicméně v budoucnu se pokusíme tuto věc vykompenzovat."

"Schůze byla svolána na žádost mou a mého asistenta. Podle současných stanov k tomu stačí pouzí dva členové!" ozvala se Jablonski nevraživě.

"Formálně ano, paní kolegyně. Vyjadřuji nad tím pouze lítost. Jde totiž evidentně o zbytečnou akci a tím i o plýtvání drahocenným časem nás všech."

Asistent Meiwald povstal. "Žádám, aby byl program schůze doplněn o hlasování o setrvání současného ředitele ve funkci a případně i o zvolení jeho nástupce." Opět usedl.

"Přerušil jste mě, pane kolego, ještě jsem neskončila, to ale nevádí."

"Nesnažte se to zamluvit, paní docentko!" přidala se k útoku MUDr. Jablonski.

Eggerová pohlédla na předsedu představenstva. "Ráda bych dokončila řeč. Pak se k vašemu návrhu vrátím."

"Vraťte se k němu hned!"

"Ne!! A nepřerušujte mě už, nebo dám hlasovat o odložení schůze pro nedisciplinovanost přítomných!" V sále se konečně rozhostilo ticho. "Díky za pochopení. – Chtěla jsem dodat, že zvažujeme navýšení počtu hlasů, nutných ke svolání mimořádné schůze. Abychom se vyhnuli podobným ztrátám času jako v případě dneška."

"Pokud by šlo o tři hlasy, přidal bych se k těm dvěma," ozval se jeden z mladších přítomných a ukázal na Hanse Meiwalda.

"Vaše věc, pane Tauber," odsekla na poznámku řečnice. "Teď k žádosti o rozšíření dnešního programu. Než dáme o této věci hlasovat, dovolte mi, abych pronesla pár slov doplněných o dokumenty zaslané naším institutem na adresu statistického úřadu." Obešla zasedací stůl, aby před každého člena představenstva položila svazek papírů kancelářského formátu. "Poslední dobou zaznívají v našem institutu ojedinělé kritické hlasy na adresu současného ředitele. V dokumentech, co máte před sebou, naleznete statistické údaje o finanční prosperitě Weissmannova ústavu, o jeho bilancích, vývojích platů zaměstnanců, atd., ve srovnání se stavem za bývalého ředitele prof. Schröttera. Jak můžete vidět, mezitím co jsme dříve byli neustále více či méně v mínusu, který jsme vyrovnávali z dotací, dnes, za ředitele Baskeho, nejenže stouply platy zaměstnanců, ale bilance je bezvýhradně plusová. Všechny dotace jdou tím pádem využít jako investice." Ukázala rukou s papírem směrem k doktorce Jablonski. "Nechcete tento fakt okomentovat, paní kolegyně?"

Oslovená neznatelně zavrtěla hlavou.

Docent Eggerová beze slov pohlédla na předsedu představenstva. Ten zavrtěl hlavou a uhnul pohledem.

"Červená tužka," ozval se do ticha asistent Meiwald.

"Pozor na slova, pane kolego, vaše tvrzení je žalovatelné! Předložila jsem vám oficiální dokumenty, které šly ven! Jsou i na internetu! Není technicky možné, aby šlo o padělky!"

Oslovený pokrčil rameny, ale dalšího komentáře se zdržel.

"Ptám se vás," promluvila do pléna Eggerová, "z jakého důvodu a především kvůli čím ambicím bychom měli měnit současného ředitele??"

"Nechceme tu mluvit o důvodech," kontrovala Jablonski, "chceme o tom prostě a jednoduše hlasovat."

"Dobře, chápu, chcete vyměnit ředitele bezdůvodně. Dobrého ředitele. A tím profesor Baske z pohledu na výše uvedené bezesporu je. Domníváte se, paní kolegyně, že vy povedete tento institut lépe nežli on?"

"Ano."

"To se snadno řekne, ale čím nás chcete přesvědčit? Kde máte nějaké sebemenší záruky, že budete ještě lepší??"

"To je hra se slůvky, paní docentko!"

"Ne, není, paní vedoucí plánovacího odboru! Vy nemáte o řízení tak velké organizace ani zdání!! A zrovna tak málo víte o archeologii!! Dokonce bych řekla, že jste coby bývalý psychiatr naprostý archeologický analfabet!" Z pléna zazněl tichý smích několika přítomných. "Jak chcete řídit náš ústav?! Jak si vůbec můžete dovolit chtít vyhodit ze sedla tak zkušeného řídicího pracovníka, jakým je Heribert Baske?!"

Jablonski vstala. "Pan Baske je sociolog, když může on, proč ne já??"

"Protože já - a mé znalosti doufám nezpochybňujete - jsem jeho zástupce! Odborné věci, pokud si není jistý, konzultuje se mnou. S kým je budete konzultovat vy? S vaším asistentem Meiwaldem?! Ano?! To jsem tedy opravdu zvědavá, jak se vy dva poperete s odbornými problémy tohoto institutu!"

Z pléna zazněl hlasitější smích.

Jablonski chtěla něco dodat, Eggerová ji však radikálním gestem umlčela. "Konec neplodné diskuze, budeme pokračovat! Na dnešní shromáždění byl pozván někdo, kdo promluví o současném řediteli z poněkud jiného úhlu nežli já. Je to náš přítel, pan atašé Ronald Jenkins." Eggerová vzala do ruky mobilní telefon. Za pár chvil se ve dveřích zasedačky objevil nazrzlý muž v tmavém luxusním obleku. Baske s Eggerovou povstali, aby mu vyšli v ústrety.

"Přeji vám všem dobrý den, přátelé," promluvil Jenkins stylem rutinovaného řečníka. "Spolupráce v rezortu školství americké strany s vaší německou má obecně dlouholetou tradici. Jsem rád, že právě zde, na půdě Weissmannova ústavu, který je víceméně neoddelitelnou součástí světoznámé Humboldtovy univerzity, má tato spolupráce takového představitele, jakým je váš současný ředitel. Není na mně, abych pana profesora Baskeho, přestože znám jeho skvělou pověst, hodnotil po stránce odborné, to už jistě učinila přítelkyně Eggerová. Já, jakožto zástupce velvyslanectví, vnímám v tomto kontextu více složku politickou. K té vám mohu říci, že kdyby všechny naše mezinárodní kontakty fungovaly tak jako současná spolupráce s Weissmannovým archeologickým ústavem, neměla by naše diplomacie vůbec žádné starosti. – Mám na mysli i věci méně příjemné, věci související s nebezpečím mezinárodního terorizmu. Kontakty s vaším institutem probíhají bez problémů i na této bázi, navíc, na vysoké úrovni, na čemž má zásluhu právě

váš současný ředitel. – Závěrem chci říct, že odvolání profesora Baskeho považují já i náš pan velvyslanec za věc nežádoucí a vyjadřujeme mu tímto naši všestrannou podporu. Prosím vás, dámy a pánové, abyste tento názor vzali v potaz. Děkuji vám za pozornost a nashledanou." Na závěr se Ron Jenkins lehce uklonil.

"Ještě jeden člověk nás požádal o možnost pronést na tomto zasedání pár slov. Jde o studentku filmové fakulty Beatrice Sophie Lascoux."

"To je podvod!" vyskočila ze židle doktorka Jablonski. "Je to její milenka! Jsou obě domluveny!"

"Nebuďte impertinentní, paní kolegyně. Já také netvrdím, že jste domluvena s předsedou představenstva, jenom proto, že je váš strýc," ozvala se shovívavě Eggerová. "Ostatně, nikdo se s nikým nedomlouval, jak sami za chvíli uslyšíte."

Blondýnka s melírem ve vlasech sebevědomě vstoupila do zasedacího sálu.

"Dobrý den, dámy a pánové. Má přítelkyně docent Eggerová mně umožnila, abych tu v krátkosti vyslovila názor na pana profesora Baskeho."

"Vždyť ho vůbec neznáte!" vykřikl Meiwald. "Co nám chcete vykládat?!"

"Prosím o klid," řekla přísně Eggerová a několikrát tleskla rukama.

"Omyl. Profesora Baskeho znám líp než si myslíte, dokonce líp než vy sám. Poznala jsem ho v Brazílii za podmínek velmi extrémních, při hledání indiánské svatyně uprostřed pralesa, tedy v momentech, v nichž lze rozpoznat skutečnou povahu člověka. A zde máte můj názor: profesor Baske je muž silné vůle. Muž, který se nevzdává, který dokáže překonat překážky, přestože jsou nebezpečné a vysilující. Je to člověk nebojácný, co se v mezních okamžicích nehroučí, nýbrž bojuje až do poslední kapky krve. – Takového jsem ho poznala. Z těchto důvodů si myslím, že je i dobrým ředitelem vašeho ústavu."

"Konečně přišel čas pro hlasování," Eggerová se po odchodu Sophie obrátila na předsedu představenstva. "Nebo hodláte, pane doktore, to, co jsme zde právě slyšeli, osobně doplnit?"

"Nikoliv," ohradil se Sonnenfeld a sklidil za to další zdrcující pohled vedle sedící doktorky Jablonski.

"A souhlasíte s tím, abychom teď hlasovali?"

"Přírozeně, ovšem."

"Díky. Navrhuji tedy, aby se nejdříve hlasovalo o tom, zda má vůbec smysl zabývat se výměnou ředitele našeho institutu. Kdo je tedy pro projednání výměny? – Doktorka Jablonski, pan Meiwald, pan Tauber. – To jsou tři hlasy pro. – Kdo je proti? – – Tři – sedm – patnáct hlasů proti. – Zdržel se někdo? – Pan doktor Sonnenfeld? Takže jeden." Na tváři docent Eggerové se objevil vítězoslavný usměv. "Patnáct hlasů proti třem rozhodlo, že projednání výměny ředitele Weissmannova ústavu nemá dnes proběhnout. Blahopřeji tímto profesorovi Baskemu k setrvání ve funkci ředitele minimálně do konce řádného volebního období. – Přejděme teď k dalšímu bodu programu a tím jsou granty."

Komisař Oliver Feist s napětím sledoval počítačový monitor na stole. Policejní zásah proti únoscům v bankovní pobočce **Berliner Volksbank** na Budapester StraÙe se blížil, při čemž nebylo zcela jasné, které další policejní útvary se ho coby výpomoc budou muset zúčastnit. Feistovi lidé z oddělení vražd padali v úvahu vzhledem k blízké lokalitě vůči příslušnému peněžnímu ústavu. Záleží samosebou na tom, jakou variantu řešení situace vrchní velitelství zvolí. Pakliže únosci pojedou směrem k Zemskému úřadu, je jejich zásah skoro jistý.

Pět hodin trvající drama v pobočce Volksbank začalo kolem poledne, kdy se jí dva maskovaní lupiči pokusili vykrást. Nebyli úspěšní a poté, co jim ochranka zablokovala cestu ven, vzali několik lidí jako rukojmí. Zdlouhavé vyjednávání nepřineslo zatím valný výsledek. Únosci, jak už to tak bývá, požadovali natankovaný vůz a volnou cestu z Berlína. Svá tři rukojmí hodlají propouštět postupně. Žádný finanční požadavek nebyl z jejich strany vznesen.

"Uvažují kupodivu racionálně..." řekl si pro sebe Feist a jeho oči na okamžik opustily plochu rozsvíceného monitoru. Když se ode dveří ozvalo zaklepání, křikl stroze: "Dál!"

Do kanceláře vstoupil inspektor Martin Drexel se svazkem papírů a naléhavým výrazem ve tváři. "Něco mám, pane!"

"Týká se to banky a únosců?"

"Ne, komisaři, jde o něco zcela jiného."

"Martine..." Feist udělal významnou pauzu, aby svou řeč zdůraznil. "Každým momentem očekáváme zásah. Všichni – zdůrazňuji všichni, co jsou ve službě, musí být připraveni! Ostatní sebedůležitější věci se odkládají na jindy. Tak zní rozkaz policejního prezidenta."

"Rozumím, komisaři, jsem na zásah připravený. Chtěl jsem vám jen ukázat jednu fotku. Přišla na centrálu anonymně."

"A co?" zeptal se Feist bez zájmu.

Drexel před něho položil papír s naskenovaným obrázkem. "Tohle zachytily bezpečnostní kamery na letišti Tegel dnes odpoledne."

"Kde co má být?!" zeptal se komisař netrpělivě.

"Tady ten muž a chlapcem, pane."

"Vidím je, inspektore, a znovu se vás ptám: co-má-být?!"

"Anonym poslal i sdělení – ten muž je údajně šéf brazilského drogového kartelu jménem Diego Montes-Salazaro, pane."

"Údajně? Co to, Drexele, prosím vás, znamená to vaše *údajně*, k čertu! Vyjádřete se jasně!"

"Promiňte, pane, ale on přicestoval pod jménem André Escorel."

"Aha. Takže anonym nejspíš lhal. Že?" zašklebil se Feist.

"Možná ano, pane, taky mě to napadlo. Pak jsem se ale podíval na jméno toho kluka, jeho údajného synovce."

"Probůh, Drexele, co to dnes s vámi je, mluvejte už!"

"Ten kluk přicestoval s pasem na jméno Carlos Ribeiro, pane."

Feist zpozorněl. "Co jste to řekl? Carlos Ribeiro?! To mi něco připomíná!"

"*Kdo je Carlos Ribeira?*, zeptal jste se onehdy. A ona odpověděla: *Ribeiro*."

"No jo, Drexele! Ty dvě ženské! *Malý chudý kamelot Carlos Ribeiro!*" Feist okamžitě zapomněl na zásah v bance. "Odkud ti dva přiletěli? Z Ria?"

"Ano, pane. Přes Londýn."

"Tak přece! Věděl jsem, že ty dvě ženské v něčem jedou! Šéf brazilského drogového kartelu! V

doprovodu malého chudého kamelota! - To tedy byla trefa, inspektore! Díky, že jste na to kápl! Mně byly ty ženské hned podezřelé. Prý: *tamty dva oddělal gang přímo před náma*. Vzpomínáte? Ta ženská, ta docentka, to tehdy řekla jako chleba! Jakoby se nic nestalo! Je tohle normální reakce? Není! Jedou v tom! Obě jsou členky gangu. Nejspíš..." Feist náhle zmlkl. "Panebože, Drexle... napadlo vás totéž co mě?!"

"Asi ano, pane. Proč a za kým ti dva přijeli do Berlína!"

Feist vytrčil ukazovák. "Přesně tak! A na obě otázky my známe odpověď!" Roztržitě pohlédl na monitor. "K čertu s bankou! Drexle, okamžitě skočte na..." Komisařovu řeč přerušilo zazvonění telefonu. "Ano? – Zdravím, pane! – Ano? – Pane, chci se zeptat, zda mohu uvolnit jednoho inspektora z akce *banka*... protože... Ano, pane, vím. Ale... máme tu šéfa drogového... Ne? - Dobře. - Provedu." Praštil s telefonem.

"Sakra, neuvolní tě! Akce *banka*, inspektore. Jdeme do toho všichni. Únoscí míří přímo k nám."

Grüntenstrasse, Berlín, sobota 22. 2. 2014

Muž s chlapcem zůstali stát na rohu křižovatky s **Allgäuer Weg**. "Je to jen kousek odtud, Diego," řekl chlapec v baseballové čapce svému asi třicetiletému průvodci.

Montes-Salazar se neklidně rozhlédl. "Špatná lokalita, Carlosi, jsme tu moc nápadní."

"Tak pojďme společně na místo."

"Ne, Carlosi. Běž první. Až se sem budeš vracet, kdyby bylo něco v nepořádku, utři si pravou rukou nos. To bude signál pro mě, pokusím se zmizet."

"U Sabiny nikdo nebude, Diego, neměj strach."

"Chci si být jistý, Carlosi. Opatrnosti není nikdy dost. Když už jsme se dostali až do Berlína, bylo by škoda udělat na poslední chvíli nějakou chybu."

"OK, Diego, tak chvíli počkej, hned budu zpátky." Chlapec zabočil rychlým krokem vlevo na Grüntenstrasse.

Docent Eggerová se opatrně pohnula.

"Mhm...?" zaznělo vedle ní tiše.

"Spi, zlato."

"Mhm... Ahoj, Sabino..."

"Ahoj, zlato."

"Kolik je?"

"Sedm pryč."

"Hmm..." Beatrice Sophie Lascoux ospale zamžourala a pročísla si rukou světle melírované vlasy. "Spalas dobře...?"

"Jako vždy, kdy jsi tu se mnou, zlato. Moc dobře."

"Jsi tak milá, Sabinko..." Nadzvedla se, aby ženu ležící vedle ní políbila na rty.

"Ne víc nežli ty, Sophie." Vzala její tváře do dlaní a nechala se přitom obejmout kolem krku. "Kdybych jen tušila, jaká jsi, nikdy bych si tehdy nevzala Uweho. Šla bych rovnou za tebou."

"Díky... Vidíš, že je to se mnou hezčí?"

"Milionkrát! Nepopsatelně! A to myslím zcela vážně."

"To ráda slyším..." Beatrice Sophie Lascoux si rozepla pyžamovou blůzu a rozevřela ji. "Hmm...??" zeptala se.

"Hmm!" odvětila souhlasně druhá žena.

Výzva zůstala nevyslyšena, neboť se ozval domovní zvonek.

"Krucí, kdo to může být?! Vždyť je sobota!"

"To vypadá na potíže, Sabinko," konstatovala věštecky Sophie. "Tvůj bývalý se možná vrátil."

"V tuhle hodinu?! Tomu nevěřím. Zas až tak blbý nebyl." Eggerová vstala a vklouzla do modrého županu. "Jdu se tam mrknout," řekla otráveně.

Za okamžik stála ve dveřích a nevěřičně zírala na malého chlapce. "Probůh, Carlosi, to snad není pravda...! Kde se tu bereš??!"

"Ahoj, Sabino, stal se malér, nejsem tu sám, potřebuju schovat kamaráda, co je v průšvih. Není v domě nikdo cizí?"

"Jenom Sophie."

"To je fajn. Můžu pro něho zajít?"

"No jistě. A kde je?"

"Za rohem. Báł se sem přijít. Prý co kdyby náhodou..."

"OK, přived' ho, nechám pootevřené dveře."

"Kdo to byl?" zeptala se za okamžik Beatrice Sophie Lascoux.

"Tomu neuvěříš. Carlos!"

"Carlos??!! Jak to?!"

"To nevím. Přivedl kámoše, který je v maléru. Za chvíli jsou tu, tak se radši obleč."

"Přišli v pravý čas," usklíbila se Sophie. "Carlose ráda uvidím, ovšem, mohl ještě hodinku počkat."

"To tedy opravdu mohl."

Obě ženy zakrátko zíraly na nového návštěvníka. Byl jím šéf nejsilnějšího riodejaneirského gangu.

"Dámy... vřelý dík za azyl," řekl znaveně Montes-Salazaro. "Jsme už třetí den na cestách... já týden na útěku..."

Carlos na něho ukázal. "Diego se dostal do těžké situace, potřebuje vaši pomoc."

"Samozřejmě, že mu pomůžeme, bude-li to v našich silách, jsme přece přátelé. Co se vlastně stalo, jde po vás policie?" zeptala se naléhavě Eggerová. "Promiňte, zaskočili jste nás po ránu, posad'te se."

"Donesu něco k pití a jídlu," navrhla Sophie.

Montes-Salazaro poplácal svého průvodce po zádech. "Nebýt tuhle Carlose, jsem už dávno mrtvý... Ne, policie v tom není."

"Gang se obrátil proti vám?"

"V podstatě ano. Řeknu vám pravdu, protože vám důvěřuji a protože nemám na výběr. Jsem agent americké tajné služby. Čtyři roky jsem hrál roli šéfa drogového gangu. Naverbovali mě už na univerzitě. Teď celá věc praskla a já musím zpět do Států. Carlos mi pomohl dostat se do Evropy a najít vás. To, že pojedu přes Německo, nikdo z gangu zřejmě nepředpokládal. Takže jsem tu zatím v relativním bezpečí. Zatím. Pár dní tu zůstanu, pak odletím do Washingtonu. Nežádám po vás nic víc než nocleh a zakoupení letenky. Peníze na ni mám. Opustil jsem Rio ve spěchu, musel jsem tam v podstatě všechno nechat nechat."

"To je přece patálie..." posteskla si Sophie. "Nemějte strach, pane Montesi, můžete s námi zůstat, jak dlouho chcete."

Zvedl pravou ruku na znamení nesouhlasu. "Ne déle než tři dny, slibuju. Správní lidé se vždy dozvědí ty správné věci. Je to jen otázka času. Do týdne budou vědět, že tu jsem. Proto říkám: nejdéle tři dny."

Eggerová ukázala ke schodišti. "Pojďte. I ty, Carlosi, ukážu vám pokoj pro hosty."

Inspektor Drexel se vecpal s obtížemi do služebního vozu. Na zadní sedačku ještě před tím položil dva balíčky s jídlem. Svému šefovi podal jeden ze dvou kelímků s kávou, s nimiž v levé ruce žongloval. "Tady, pane."

"Díky," řekl Feist a hned se napil. "Aspoň že je horká, když už nemá chuť..." Odložil kelímek do otvoru za řadicí pákou a pohlédl na hodinky. "20:35, sobota skoro pryč, a tady se vůbec nic neudálo."

Drexel se podíval směrem, kterým stál dům docent Eggerové. "Myslíte, komisaři, že u ní ten drogový boss je?"

"Kde jinde by byl, inspektore? Do země se nepropadl. V žádném z berlínských hotelů se neubytoval. Takovýhle člověk neběhá po ulicích a ani nechodí do privátů, které nezná. Ten jde najisto, k přátelům!"

"Asi máte pravdu, komisaři. Jak dlouho tu ještě chcete hlídat?"

"Dokud nevyleze ven. Jednou musí. Pak ho budeme sledovat a ve vhodný okamžik zatkneme, nebo zatknout necháme. – Víte co, Drexele? Dejte si teď dvacet, o půlnoci se vystřídáme."

Únava zapracovala, a tak komisař Feist usnul ještě dřív než inspektor Drexel. Druhý uvedený si naštěstí nařídil budík v mobilu na 23:45. Hned po procitnutí si všiml, že nedaleko střeženého domu parkují dva dodávkové vozy, které nejsou osvětlené. Nelze proto odhadnout, zda v nich někdo je či ne.

Drexel zatřásl svým šéfem. "Pane! Pane!"

"Jo? – Sakra, já spal?!"

"Spal. Já se teď taky vzbudil. Támhle jsou dvě auta, co tam předtím nebyly!"

"Kde?"

"U baráku docentky."

"A já prospal hlídku... Na vojně by mě za to zavřeli!"

"Je v těch vozech někdo?"

"Není tam vidět, pane."

"Kouknem se tam." Feist otevřel dveře vozu a s námahou vylezl ven.

Když se oba policisté přiblížili, zaslechli v zahradě domu Eggerové vzrušený křik v cizí řeči. Přes plot se pak přehoupl štíhlý muž a rozběhl se ulicí směrem od nich. Na ulici začala vzápětí seskakovat skupina mužů, zjevně pronásledovatelů. Ozvala se kanonáda z několika automatických zbraní, provázená dalším hlasitým křikem.

"Policie, složte zbraně," zařval Feist, který mezitím vytáhl služební pistoli.

Poslední člen komanda se otočil a skropil ulici střelami.

Feist sebou plácl na vozovku. "K zemi, Martine!!" Odplazil se k chodníku, kde zůstal skrytý za zaparkovaným osobním automobilem.

Další dávka následovala a po ní přišla ještě jedna.

Oba policisté leželi na zemi a neodvažovali se ani pohnout.

Za další okamžik se komando vrátilo k dodávkovým vozům, jeho členové nasedli dovnitř, následně obě auta odjela.

"Jste živý, Martine?" ozval se polohlasem vstávající Feist.

"Já jo. A vy, komisaři?"

"Já taky. Měli jsme namále, člověče! Pojd'te, podíváme se, jestli toho chlapa dostali."

Střelba ze samopalů probudila i většinu obyvatel přilehlých rodinných domů.

Eggerová se na posteli otočila. Zatřásla přítelkyní. Ta už byla mezitím vzhůru. "Já to taky slyšela, Sabino, muselo to být u nás před domem."

"Ježíšíkriste, Montes!!" vzkřikla Eggerová. Následně vyskočila z postele. Na schodech, které brala po třech, se střetla s Carlosem. Byl vyděšený, rozhazoval rukama.

"Diego...! On...! Vyskočil oknem...! Do pokoje lezli po žebříku ňáci chlapi!! Pral se s nimi!! Byl to určitě gang!! Jak ho tu mohli najít??!!"

"Sakra! To nám chybělo! Budou tu čmuchtat policajti! Musíš pryč, Carlosi, objednáš ti telefonicky letenku. Ne přímou, poletíš jako sem - přes Londýn."

"Dostali Diega??" zeptal se chlapec.

"Já to nevím, venku na ulici se střílelo. Nechci vycházet před dům kvůli poldům. Jakmile se tu objeví, a to bude brzo, schováš se v garáži v kufru mého auta, donesu ti hned klíče. Ráno tě odsud odvezu na letiště. Nezapomeň si tu nic, hlavně pas!"

Carlos napřáhl ruku. "Tohle ti mám dát, říkal Diego, než vyskočil ven." Podal Eggerové masivní zlatý prsten s černým hranatým kamenem ve středu. "Prý si pro to přijde, jestli ho nechytanou."

Poplácala chlapce po rameni. "OK, Carlosi, díky, schovám mu to."

Po obousměrně uzavřené Grüntenstrasse, ozářené světly služebních aut a blikaček, přecházeli uniformovaní policisté a fotografové se členy týmu zajištění stop, kteří ve svých bílých oblecích připomínali jednotku protichemického nasazení.

Komisař Feist si se smutkem ve tváři prohlížel zastřeleného muže, ležícího na chodníku.

"Šéf drogového kartelu a zabili nám ho přímo před nosem. To jsme tomu dali..." vykládal tiše k inspektorovi.

"Stejně bychom nemohli zasáhnout, pane. Těch chlapů mohlo být i deset."

"Hm. To nás ale neomlouvá. Hlavně mě ne, že jsem předtím usnul."

Drexel zavrtěl hlavou. "Nebyli jsme přece ve službě. Pátrali jsme de facto načerno, pane!"

"To je fuk, Martine."

"A když se zeptají, proč jsme tu byli tak brzo?"

"Dobrá připomínka. Musíme říct, že nám dal tip anonymní informátor."

"Rozumím, pane. Chcete teď vyslechnout Eggerovou?"

"Ne, Martine. To uděláme až ráno. Problém je v tom, že oficiálně nemáme důvod myslet si, že by drogový boss vyběhl od ní z domu. Ta parta po něm střílela až na ulici."

"A neprošvihneme něco do rána, komisaři?"

"Co, prosím vás?! Šéf gangu je mrtvý a ten kluk, ten jeho údajný synovec, či kdo to je, nás nezajímá. Myslím, že ani nedokážeme, že k Eggerové ti dva přišli. Povolení k prohlídce jejího domu nám nikdo nevystaví. Dokonce o ně ani nemůžeme požádat."

"Proč ne, pane?"

"Proč?! Na jakém základě bychom to udělali, když jsme v podstatě nebyli o ničem předem informováni?! Nebo snad chcete říct, že jsme o tom brazilském bossovi věděli a neohlásili to

nahoru?! Já to teda rozhodně neudělám! Suspendovali by mě za to!"

"Ale vyslechnout Eggerovou přece musíme, komisaři! A to co nejdřív! Odkud odjinud by ten drogový boss utíkal, když ne od ní? Představte si, kolik kokainu v jejím domě musí být!"

"Taky že ji vyslechneme, ale nespěchá to. Ovšem s tím kokainem můžete mít pravdu."

"Komisaři? Co kdybychom to všechno hodili na nějakého anonyma? To by byla hezká satisfakce, co říkáte? Myslím za to letiště, jak nás tam zadrželi na základě něčího udání. Řekneme, že anonym ohlásil, že se v domě Eggerové skrývá boss i s balíkem drog. Boss je mrtvý, drogy zůstaly."

Feist se se zalíbením zašklebil. "Mám lepší nápad, Martine. Ten anonym budeme my. Zavoláme na protidrogové, že se v jistém domě na Grüntenstraße nachází větší množství kokainu. Po té noční střelbě tomu určitě uvěří."

"A když tam nic nenajdou, pane?"

"Tak se holt omluví."

Grüntenstraße, neděle 23. 2. 2014

Jakmile policie opustila místo činu, tedy kolem čtvrté hodiny ranní, odvezla docent Eggerová Carlose na letiště. Vzhledem k dlouhé čekací době na odlet ho obratem přemístila do pronajatého bytu ke své přítelkyni, kde měl po dohodě s domácí Zirbnerovou přečkat následujících 24 hodin.

Za dvacet minut poté, co se Eggerová vrátila, přijela k jejímu domu policejní eskadra s povolením k prohlídce. Vyšetřování sice vedl protidrogový decernát, nicméně dva z přítomných asi dvaceti policistů paní domu identifikovala okamžitě, přestože se drželi mimo zásah, na zahradě. Nakonec neodolala a vyšla za nimi ven.

"Zdravím, komisaři," řekla naoko přátelsky. "Co vy tady?"

Feist se potměšile zasmál. "Jedeme náhodou kolem, vidíme domovní prohlídku, tak jsme se chtěli přesvědčit, zda vše probíhá podle zákona."

"To je vaše práce, ta razie?"

"Naše?? Proč naše?!" nasupil se Feist. "My jsme z vražd!"

"Jen mě to tak napadlo..."

"Kde je Carlos Ribeiro?!" vypálil od boku inspektor Drexel.

Změřila si ho studeným pohledem. "Carlos? Zbytečná snaha, inspektore, v mém domě rozhodně není. Ani nikdo nebo nic dalšího. Samosebou vyjma mé přítelkyně."

Feist chvíli přemýšlel. "Paní docentko, oba dobře víme, že jak Carlos tak onen... Montes u vás dnes nocovali."

"Když myslíte..."

"Podívejte, kdyby se posbíraly genetické stopy, dalo by se..."

"Pokud vím, komisaři, prohlídku dělá protidrogové, takže nehledají *někoho*, nýbrž *něco*. Nebo se pletu?"

"Nepletete se. – Proč sem ten drogový boss přijel?"

"Bez komentáře."

Feist vzal docent Eggerovou za loket a odvedl ji stranou. "Posledně jste mi vyprávěla o jistém obnosu. Mimo protokol. Pamatujete se?"

"Ovšem, komisaři."

"Co kdybyste udělala totéž i dnes?"

"Máte u sebe záznam?"
"Nemám, nebojte se!"
"Dobře, ale jestli je to od vás bouda, všechno popřu. – Ptejte se."
"Díky. – Byli ti dva u vás?"
"Byli."
"Od kdy?"
"Od včerejška."
"Proč přijeli?"
"Montes-Salazaro měl v patách gang. Řekl nám, že je odhalený americký agent na útěku, že míří do Států."
"Do Států přes Berlín?"
"Jo, takhle to prostě řekl. Nelžu vám. Jestli to byla pravda, není mi známo."
Feist se poškrábal na tváři. "A v noci se stalo co?"
"Nevím. Vzbudila mě střelba. Podle Carlose ti vrazi vlezli do mé zahrady a pokusili se dostat do domu. Montes-Salazaro vyskočil z okna. Pak se střílelo. To je vše, co vím."
"Jinak jste nic neviděli?"
"Ne, komisaři."
"Jak dlouho tu chtěl Montes zůstat?"
"Říkal tři dny."
"Schoval si u vás něco?"
"Ne, komisaři, neměl žádná zavazadla," zalhala Eggerová s myšlenkami na zlatý prsten. "Jen pas na cizí jméno. Jestli vaši lidé hledají drogy, ztrácíte čas. Montes dělal jenom velké kšefty, za miliony. Sám nám to v Riu řekl."
"V Riu?! Setkali jste se s ním už?"
"Ovšem. V jeho podzemním doupěti."
"V doupěti?! Neříkejte? Navštěvujete zajímavá místa, paní docentko... A kde je teď Carlos?"
"De facto na cestě domů. Nemá s tím nic společného. Montes ho v Riu zkontaktoval v nouzi. Potřeboval se schovat a taky někoho, kdo mu koupí letenku. Mimochodem, Carlos do Německa přicestoval legálně, má pas na své jméno, viděla jsem ho. "
"Díky za spolupráci, paní docentko, ušetřila jste mi spoustu práce." Feist se kousl do rtu. "Řekněte mi ještě... proč se vaše ulice tak často hemží podezřelými živly z Brazílie? Nejste ten drogový boss nakonec vy sama?"
Eggerová se mu pátravě zadívala do očí.
"To měl být vtip," řekl uštěpačně muž zákona. "Nezlobte se."
"Aha... nepochopila jsem to."
"Škoda..." Feist zapískal. "Drexele, pojd'te, tady jsme hotovi."
"Ale pane, prohlídka ještě neskončila!"
"Pro nás ano, inspektore, beztak nic nenajdou..."

Großgörschenstraße, Berlín, neděle 23. 2. 2014

Doktorka Jablonski seděla v obývacím pokoji před zapnutou televizí, ale nesledovala ji. Na tabletu, ležícím na jejích kolenou, si pročítala zprávy z berlínského informačního serveru. Komerční

styl této internetové stránky jí příliš neseděl, měla raději *suché* informace, bez reklam, ovšem... jak se jim v dnešní době vyhnout?

To, co se zde dočetla, ji velmi překvapilo. Souviselo to s jejím nedávným neúspěšným pokusem stát se ředitelkou Weissmannova ústavu.

Proč trochu nepíchnout do vosího hnízda?, pomyslela si Jablonski, když sáhla po mobilu. Číslo Uweho Picka naštěstí nesmazala. Našla ho a vytočila.

"Zdravím. Jak se máte, pane inženýre?"

"To jste vy...? - Díky, ujde to. Jak jste dopadla s ředitelským postem?"

"Špatně. Můj strýc je bohužel natolik poctivý, že mě nepodpořil. Na druhou stranu je těžké říct, zda by to pomohlo. Vaše bývalá žena je velmi chytrá, bohužel o moc chytřejší, než jsem myslela. Připravila si skvělou obranu profesora Baskeho. Vlastně to byl útok, abych pravdu řekla. Včetně jakéhosi nažehleného amerického diplomata, ohánějícího se názorem velvyslance, a té její milenky, která rafinovaně využila situaci k tomu, aby v několika málo větách vylíčila současného ředitele jako zakukleného supermana. – Neměla jsem zkrátka šanci. Doufala jsem, že se ke mně přidá strýc a po něm i další členové rady. Nestalo se tak."

"To je mi líto," konstatoval Uwe Pick. "Já za svou ženou byl, domlouval jsem jí, ale nepustila mě ani do domu. Má tam nakvartýrovanou tu francouzskou blondýnu. Mohla mě sežrat pohledem ta holka!"

Jablonski se hlasitě ušklíbla. "Nedivte se, že vás ty dvě nepustily do domu. Kdoví, kdo tam ještě byl. Četl jste dnešní online Kurier, pane inženýre? Ne? To je škoda. Píše se tam o noční přestřelce na Grüntenstrasse. Tu ulici jistě znáte, bydlel jste v ní. Nějaké komando tam odstřelilo šéfa brazilského drogového kartelu. Kde se tam asi vzal??"

"Šéf brazilského kartelu...?"

"Ano. Se sídlem v Riu."

"Aha... Takže vy myslíte, že...?!" začal Uwe Pick.

"Ale ovšem, pane inženýre," přerušila ho Jablonski, "v Kurýru píšou, že protidrogové oddělení následně prohledalo dům jisté S. E. Říkají vám ty iniciály něco?"

"Jistě," přisvědčil těžce Uwe Pick. "Jistěže..."

"No, pane inženýre..." ozval se znovu ženský hlas, "to je vše, co jsem vám chtěla říct. Nashle."

"Díky. Díky, že jste se obtěžovala, paní doktorko, hezký den..."

Letiště Heathrow, Londýn, úterý 25. 2. 2014

Carlos Ribeiro se bez svého mobilu cítil jako bez ruky. Bloudil po londýnském letišti ve snaze najít telefon a když ho konečně objevil, zjistil, že u sebe nemá dost drobných. Vydal se proto hledat automat rozměňující mince.

Byl rád, že se mu podařilo opustit Berlín dřív, než se o něho začala zajímat tamní policie, k čemuž by bezpochyby dřív nebo později došlo. Byl teď v Londýně, v půli cesty, ale vzhledem k událostem, při nichž byl zabit muž, jehož doprovázel, rozhodl se zavolat bratrovi do domů do Brazílie, aby zjistil, jaká tam panuje atmosféra, zda se vůbec vrátit může.

Naházela mince do veřejného telefonního automatu a když se po vytočení čísla nic nestalo, chvíli bezradně postával na místě. Poté ho v souvislosti s jeho mobilem napadlo, že existuje něco jako mezinárodní formát, takže jeho číslo do Ria nefunguje, protože mu chybí předvolba.

Zalistoval tlustým telefonním seznamem, kde předvolbu na Brazílii zakrátko našel.

"Alberto? Tady Carlos."

"Kde vězíš, bráško?"

"V Londýně. Vracím se domů."

"Vracíš?? Tak to nedělej! Byli za mnou lidi z gangu, jsou našťvaný, žes pomohl Montesovi!"

"Musel jsem."

"To je mi jasné. Řek jsem jim, že tě asi unesl. Prostě donutil."

"Dík, Alberto. I když mě fakt nenutil. Dlužil jsem mu to. Montes nás tenkrát pustil a nemusel. Teďkon mi řek, že je americký polda, tak jsem ho schoval, opatřil mu letenku a pomoh zkontaktovat přátele v Německu. Chtěl tam nějaký čas zůstat."

"Že je agent??!! Blbost, Carlosi, to ti jenom nakecal, abys mu pomohl!! Montes-Salazaro nikdy žádný agent nebyl, jen super chytrej grázl! Převad všechny prachy patřící gangu do ciziny a vypařil se. Bylo to přes dvě stě milionů babek!"

"Fakt??!"

"Jasně. On nebyl agent, věř mi. - Kde je Montes teď? Víš to vůbec?"

"Zabili ho v Berlíně."

"Sakra, tak už ho dostali...! A ty jsi OK?"

"Jo, jsem. Mě nechali být."

"Fajn, bráško. Tak se zas vrať do Německa. Do Ria bych teď na tvým místě nelezl. Gang by si to moh rozmyslet a... Však víš."

"OK, Alberto, poslechnu tě. Vrátním se do Berlína. Ozvu se ti odtamtud. Čauky!"

"Čau, bráško, a opatruj se!"

Grüntenstrasse, úterý 25. 2. 2014

Uwe Pick přecházel před domem své bývalé ženy a co chvíli se díval na své rolexky. Byl tu od pěti hodin, takže celých dvacet minut. Jindy by už asi odjel a objevil se tu jindy, dnes ale ne. Povšiml si, že v nedaleko zaparkovaném voze sedí dva muži. Zdáli se mu podezřelí, dokonce měl dojem, že drží v ruce kukátko či fotoaparát, a kdyby odtud rychle zmizel, jistě by ho později stejně prověřovali, když znají espézetku jeho vozu.

Pick svou bývalou ženu původně navštívit nechtěl, zvlášť po minulém nepříjemném setkání, po telefonátu doktorky Jablonski se však rozhodl učinit ještě jeden pokus o navázání kontaktu.

Dalších pět minut a zase nic! Rozhodl se odjet. Nakonec znovu změnil názor; vzal z přihrádky na palubce krabičku kentek a zapalovač. Zapálil si, aby pak pomalým krokem zamířil k vozu, v němž seděli oba muži. Zaklepal na okénko.

"Nabídnete si?" Strčil krabičku cigaret do okénka. "Jste od policie, že?"

"Proč si to myslíte?"

"Já ... jen tak... po té noční střelbě a domovní prohlídce... Jmenuju se Pick, jsem její bývalý manžel. Tedy docent Eggerové. Žil jsem pár let tady v tom domě. Taky mě situace kolem ní znepokojuje. Proto tu čekám."

"Aha. Já jsem inspektor Schulze, vedle mě praktikant Jörg Lukas. - Vlezte si dozadu do vozu, pane Pick."

"Děkuju." Pohodlně se usadil a znovu oběma policistům nabídl cigaretu. Tentokrát si oba vzali.

"Čekáte na ní, abyste jí domluvil?"

"Tak trochu. Hlavně se chci zeptat, co se to u ní v poslední době děje. Ona se ke mně bohužel chová dost nepřátelsky. Žije teď s nějakou dívkou z Francie, se mnou se odmítá bavit. Asi tu jsem dnes opět zbytečně, ale... chtěl jsem to ještě jednou zkusit..."

"Brala vaše žena drogy?" zeptal se Schulze.

Pick zavrtěl hlavou. "Ne, nikdy."

"Nenavštěvovali ji divní lidé?"

"Ji? Ne. Doma určitě ne. S kým všim se mohla setkat na univerzitě, to už nevím."

"Jezdila tehdy do Brazílie?"

"Ne. Pracovně dost často do Mexika. Kvůli archeologickým nalezištím. Víte... tehdy pro ni byla jedinou drogou práce. Proto se taky rozpadlo naše manželství. To víte... dva doktoráty, pak habilitace, to člověk nezvládne jenom tak." Uwe Pick otevřel okénko, aby se zbavil nedopalku cigarety. "Proč vlastně mou bývalou hlídáte?"

"Prý rutina. Na den, dva. Nic víc. Šlo pouze o anonymní udání. Jenže... na jak dlouho tu ve skutečnosti skejsnem, nikdo neví."

"A ten zabitý Brazílec?"

"Těžko říct. Možná s tím nesouvisí..." krčil rameny Schulze.

V ulici se konečně objevilo audi docent Eggerové.

"Už přijela, jdu za ní, mějte se a hezký zbytek služby," řekl Pick, když otevřel dveře. "Mám o vás pomlčet?"

"Nemusíte," muž za volantem mávl rukou. "Stejně si nás mezitím už všimla. Díky za cigáro. Kdybyste se dozvěděl něco zajímavého, víte, kde nás hledat. Budeme tu trčet až do půlnoci, pak nás vystřídají."

Po zaparkování docent Eggerová předstírala, že svého bývalého nevidí. Teprve když na ni zavolal, ohlédla se. "Co zas chceš?"

"Mluvit s tebou."

"Nemám čas a hlavně chuť."

Ztišil hlas. "Máš před domem policii, teď jsem s nimi mluvil. Už kvůli nim bys mě na chvíli mohla pustit dál. Nevypadá to dobře."

"Cos jim namluvil, Uwe?"

"Já?! Vůbec nic, Sabino! Vždyť ani nic nevím! Nudil jsem se, byl jsem nervózní, nabídl jsem jim cigaretu."

Eggerová odemkla dveře do domu a ukázala dovnitř. "Máš pět minut."

Beatrice Sophie Lascoux přijela na kole na Grüntenstraße těsně po půl šesté. Dva muže v osobním voze zaregistrovala okamžitě. Dospěla při tom k názoru, že jde o policisty. Proto zpomalila jízdu a záměrně nahlédla do jejich vozu. Když s kolem vcházela do domu Eggerové, přemýšlela, zda ji muži zákona fotografují či nikoliv.

To, co Sophie spatřila v obýváku, ji zarazilo. Nevěděla, jak má zareagovat. U stolu tu seděla její přítelkyně se svým bývalým manželem. "Čau, Sabino, máme hosty?" řekla nakonec vcelku klidně, i když ji to stálo dost přemáhání.

"Uwe je na odchodu. Přišel kvůli té noční střelbě."

"Jak starostlivý muž..." odvětila Sophie se sarkastickým přídechem a odešla.

"Měl bys už jít, Uwe. Pět minut uplynulo."

"Dobře. Můžu ti někdy zavolat?"

"Proč bys mě měl volat?"

"Myslel jsem... neoženil jsem se a ty... ty přece taky nejsi vdaná, pokud vím."

Sophie vlétla zpět do haly se zlostným výrazem ve tváři. "Ten chlap prostě vůbec nerespektuje realitu!! Vůbec mě nebere na zřetel!! Tak mě dobře poslouchejte, člověče!! Sabina miluje mě!! Na vás kašle!! Svou šanci jste dávno propás!! Tak už přestaňte dolezat a vypadněte!! Nikdo o vás nestojí!! Nepokoušejte se zničit náš vztah, nenecháme si to líbit!!"

Uwe Pick vstal. "Sabina má možná jiný názor."

"Jó??!! Jiný??!! Vaše zbožný přání, co??!! - Tůdle!!" Vyplázla jazyk a vyběhla ven z haly ke dveřím od domu. Venku před domem nasedla na horské kolo a odjela.

"Běž už, prosím tě! Vyprovázet tě nebudu," zahučela na svého bývalého Eggerová. "Teď ji budu muset kvůli tobě půl dne uklidňovat! Jestli se vůbec vrátí."

"Je pěkně žárlivá," poznamenal na odchodu Uwe Pick.

"Ty bys na jejím místě nebyl?!"

Grüntenstrasse, středa 26. 2. 2014

Černý diplomatický mercedes projížděl ulici velmi pomalou rychlostí. Dvěma policistům střežícím dům docent Eggerové se zdálo, že jeho řidič hledá něco konkrétního. A nemýlili se; mercedes zastavil na chodníku hned proti nim.

"Divný, co, šéfe?" poznamenal policejní praktikant Lukas.

"U policie se nikdy ničemu nediv, všechno je možné," poučil mladšího kolegu Schulze.

Divil se ale nakonec sám, když z černého mercedesu vystoupil řidič, aby si ofotografoval espézet jejich vozu.

"Šéfe, tohle smrdí, nelíbí se mi to," strachoval se Lukas. "Jestli jim nestojíme na místě."

Schulze otevřel dveře. "Zeptám se jich, co se děje." Vystoupil z vozu.

"Haló, pane! Na okamžik!" oslovil odcházejícího řidiče. "Stalo se něco, že nás fotíte?"

Muž ukázal na mercedes. "Musíte si promluvit s mým šéfem, pane."

Schulze zamířil k mercedesu a zaklepal na jeho neprůhledné okno. Z vozu vystoupil muž v drahém šedém obleku. "Dobrý den," řekl. "Jmenuji se Jenkins, jsem členem amerického diplomatického sboru v Berlíně."

"Inspektor Schulze. – Zabrali jsme vám místo?"

"Nikoliv. Jen obtěžujete naše přátele," prohlásil muž v obleku zcela nediplomaticky. "Ale to není vaše chyba, pane Schulze, vy plníte rozkazy nadřízených. Nenechte se proto zneklidnit a vraťte se do vozu na ten krátký čas, než vás odtud odvolají. Nebude to dlouho trvat, právě jsem volal panu velvyslanci. Ten se obrátí na naše ministerstvo zahraničí, no a ti zas zkontaktují vaše vnitro."

Schulze nevěděl, co má říct. "Můžete mě v kostce informovat, oč vlastně jde? Jaké vaše přátele tu obtěžujeme?"

"Paní docent Eggerovou a spol."

"Jo tak...! Vám vadí ta sledovačka??"

"Ano, vadí. Není v souladu s našimi zájmy, pane Schulze."

"To je vážná věc, pane... Jenkinsi."

"Pro vás ano."

V policejním voze se otevřelo okénko. "Šéfe! Inspektore!" mával oběma rukama praktikant Lucas. "Volala centrála! Máme se ihned vrátit na oddělení!"

"Vidíte?" poznamenal Jenkins. "Ani to netrvalo tak dlouho. – Hezký zbytek dne, pane Schulze."

Inspektor se zatvářil pochybovačně. "Vám též..."

Středa večer a Sophie tu ještě není, uvažovala Eggerová s ustaranou tváří. Byla pěkná hloupost pustit svého bývalého do domu a ještě ke všemu v době, kdy se Sophie vrací! Ted' nebere celý den mobil a ona dnes kvůli přednáškám neměla možnost zajet za ní na filmovou fakultu. Jestli dnes večer nepřijde, musí se zastavit u její domácí.

Současný žárlivý incident, nebo lépe řečeno nedorozumění, se jako vejce vejci podobá tomu z Ria. Eggerová bude muset být opatrnější, když je Sophie na její kontakt s muži, respektive potenciálními partnery tak přecitlivělá. A je to v konečném důsledku vůbec přecitlivělost?

Zatracený Uwe...! - Vlastně to není jenom jeho vina. Pozvala ho přece dál! Jaká hloupost...!

Když se na stole rozezněl její mobil, dychtivě po něm skočila. "Ano?!"

"Baske, dobrý večer."

"Profesore... to jste vy...? Dobrý večer, co pro vás můžu udělat?"

"Nic, nic, nerad vás ruším. Nechtěl jsem o tom začínat v institutu. Měla byste vědět, že mně, jakožto řediteli, byla anonymně nahlášena jakási bizarní domovní prohlídka u vás. Vůbec jsem se tím nezabýval, paní kolegyně, ten papír skončil v mém koši. Nezajímají mě provokace takového druhu. Někdo se nás dva pokouší očividně rozeštvat. To se mu, lépe řečeno jí, samosebou nepodaří. – No... to je vše, paní kolegyně, já jen, abyste o tom věděla."

"Díky, profesore, jste hodný, že jste se obtěžoval zavolat. Dobrou noc."

"Dobrou, paní kolegyně."

Eggerová odložila mobil zpět na stůl a přešla k oknu. Na ulici nebylo krom několika zaparkovaných aut nikoho vidět.

Tak Sophie nepřijde ani dnes... ta se ale musela naštvat...!

Přetáhla zpět rozhrnutou záclonu, pak rozsvítila malou stolní lampu. Počká ještě půlhodinku, potom se rozjede na Bürknerstraße Ne; vyrazí hned po večerních zprávách, ve čtvrt na devět.

Pustila televizi a přepnula satelit na *Das Erste*, kde právě začínala zpravodajská relace. Než usedla k televizi, ještě jednou pohlédla ven. Sophie ani její horské kole nebylo v dohledu.

Ale ne...?!, kdepak je ta sledovačka?!, zeptala se sama sebe. Policejní auto se dvěma muži bylo pryč. Ani si nestihla všimnout, kdy zmizelo, ráno tam ještě určitě stálo. Takže toho pánové nakonec nechali... A přestali plýtvat penězi daňových poplatníků.

Konečně se soustředila na obrazovku, kde hlasatelka Susanne Daubner předčítala novinky ze světa. Než se Eggerová stačila zaposlouchat do jejího příjemného hlasu, ozval se od domovních dveří zvonek.

Že by konečně Sophie?! Zaplat' pánbů! - Počkat, ta má přece vlastní klíče, proč by zvonila?!

Na prahu domu stál Ronald Jenkins. Měl na sobě vycházkový oblek, šátek kolem krku, usmíval se a vypadal stejně elegantně jako kdykoliv jindy. "Dobrý večer, Sabino."

"Dobrý. Co vás přivádí, Rone?"

"Někoho jsem vám přivezl. Naložil jsem ji i s kolem nedaleko odtud."

Ze zahrady se přišourala Beatrice Sophie Lascoux. "Ahoj..." šeptla provinile.

"Ahoj." Eggerová seběhla po schůdcích do zahrady, aby přítelkyni objala. "Promiň mi! Má chyba, neměla jsem Uweho zvat!"

"Ty promiň," řekla světlolvasá dívka zkroušeně. "Byl to ode mě zkrat. Nezvládla jsem to. Znáš mě, někdy se mi to stane..."

"V pořádku." Ukázala rukou do domu. "Pojďte oba dál."

"Opět jsem vás zbavil policie," prohlásil sebevědomě Ron Jenkins, když usedl ke stolu. "Stačil jeden telefonát."

"Díky, okouněli tady ve dne v noci."

"Kávu?" zeptala se Beatrice Sophie Lascoux.

Udělal zamítavé gesto rukou. "Jestlipak víte, kde je váš Carlos Ribeiro?"

"Měl by být doma," odvětila překvapeně paní domu.

Jenkins zvedl obočí. "Měl, ale není. Letí z Londýna zpět do Berlína."

"Jak to?!"

"Má domněnka je ta, že z Londýna zavolal bratrovi a ten mu poradil, aby se v Riu neukazoval."

"Domněnka?" zavrtěla hlavou Eggerová.

"Vlastně ne," připustil Jenkins. "Sledovali jsme ho. Strýček Sam se zajímá o Montesovy ulité peníze. Což jistě chápete."

"Ovšem, ale Carlos o nich nic neví."

"To už mi taky došlo. Když ne on, pak tedy vy," věnoval oběma ženám pronikavý pohled. "Dámy... víte přece, že nejsem, jak se říká, *škot*. Čím víc dáte, tím větší bude váš podíl. Nedoufáte snad, že vám všechny ty peníze zůstanou. Gang po vás půjde do konce vašeho života. Já vás před ním ochráním. Nota bene, když budou vědět, že peníze sbalil uncle Sam, budete z obliga."

Eggerová pohlédla na přítelkyni. Ta přikývla.

Návštěvník za okamžik hleděl na Montesův zlatý prsten. "Tak přece... Bohužel žádný nápis ani číslo," konstatoval. "To je vše?"

"Ano. Nic víc tu po něm nezbylo. Řekl, že se pro prsten vrátí, z toho usuzujeme, že by mohl souviset s těmi ztracenými penězi."

Jenkins vstal. "Dobře, díky, nechám prsten prozkoumat, třeba je něco pod kamenem. Uvidíme..."

Paní domu vstala. "Chci se vás ještě zeptat... Montes nám tvrdil... že byl americký agent."

Jenkins, kterého otázka zjevně zaskočila, mlčel. Těkal očima z místa na místo.

"Aha," řekla Eggerová, "nechcete o tom mluvit."

Zatvářil se poněkud nešťastně. "Nechtěl bych vaši otázku komentovat. V každém pádě... část peněz Montesova gangu měla být převedena na jisté transparentní konto. Bohužel... nedošlo k tomu."

"Nestihl to?"

Zavrtěl hlavou. "Zřejmě nestihl, ale je to jen domněnka. Není jisté ani to, zda..."

"...si to nechtěl nechat všechno?"

Jenkins ukázal na Sophie prstem. "Přesně tak." Pohlédl na své zápěstí. "Dámy, musím už jít. Ozvu se vám, co nejdřív to půjde. Nashledanou." Zastavil se na prahu haly. "Abych nezapomněl: váš Carlos přiletí do Berlína zítra ráno v devět dvacet."

"Díky, Rone, jedna z nás ho bude čekat."

Letiště Tegel, Berlín, čtvrtek 27. 2. 2014

Valle a Patamo, dva členové gangu zabitého Montese-Salazara, si s nedůvěrou prohlíželi okolí berlínského letiště. Kluk v baseballové čapce, kterého začali sledovat už v Londýně, k jejich překvapení nezamířil ke stanovišti taxi, nýbrž procházel letištní halou sem a tam, jako by někoho hledal. To byla nepříjemná komplikace, s nikým dalším se nepočítalo. Nakonec proběhlo vše přece jen podle původního plánu, i když bez únosu. Chlapci přišla naproti vyšší tmavovlasá žena, s níž vzápětí odjel. Valle a Patamo jejich vůz sledovali taxíkem. Oba byli v Německu poprvé, neuměli místní řeč a z angličtiny znali jen omezený počet slov. Působili tudíž nejen nápadně, ale měli i značný problém při komunikaci s taxikářem.

Na konci cesty s uspokojením konstatovali, že rodinný dům, v němž žena s chlapcem zmizeli, dává jejich účelům větší šanci, než například činžák; dá se do něho poměrně snadno dostat.

Zemský kriminální úřad Berlín, Keithstraße 30, čtvrtek 27. 2. 2014

Komisař Oliver Feist se právě chystal odejít, když se na jeho stole rozdrnčel telefon. Sakra, kdyby vypadl už před chvílí... nemusel by to teď brát! Jo, kdo holt včas uteče, vyhraje.

"Vraždy, slyším," řekl do telefonu nerudným, úředním tónem.

"Protidrogové, inspektor Schulze, zdravím. – Komisař Feist?"

"Jo."

"Fajn, vás já hledám. Dělal jste před časem na Brazílcích, že?"

"Dělal."

"My teď taky, na Grüntenstraße, než nás zamini odstavilo."

"Zamini?" zeptal se Feist.

"Kupodivu. Na žádost kohosi z ambasády..."

"Nechte mě hádat, kolego Schulze: z ambasády USA, že? Konkrétně to byl pan Jenkins, ne?"

"Jak to víte??"

"S tímhle uhlazeným pánem mám své zkušenosti. Nás totiž posledně vyšachoval taky. A to dost nevybíravě."

"Vážně? Tak jsme na tom stejně. Proč vás ale volám: na Grüntenstraße něco smrdí, pane kolego, na tom se určitě shodneme. Náš odbor se tam ale nemůže vrátit; kvůli zamini, chápete? Byl by to příliš velký průser, kdyby náhodou něco. Takže je to na vás."

"Ale co?"

"Máme v Berlíně opět rozmilé pány z Brazílie. Jsou tři, z toho dva pěkně nebezpeční. Třetí je kluk, který k nim možná ani nepatří, nebo po něm ti dva prostě jdou. Je to totiž ten samý, co provázel před pár dny šéfa gangu Montese, než ho zabili."

"Carlos Ribeiro?" zeptal se Feist s jistotou v hlase.

"Správně. Kontaktoval nás jistý taxikář, na policii přišel proto, že se ho dva podezřelí cizinci lámanou angličtinou ptali, kde se dají v Berlíně sehnat načerno zbraně. Taxikář dále vypověděl, že tyhle dva naložil na letišti a odvezl na Grüntenstraße. Prý sledovali osobní vůz značky Audi, ve kterém seděla ženská a kluk."

"Docent Eggerová."

"Opět správně. Nemáte, pane kolego Feiste, u sebe křišťálovou kouli? – Chtěl jsem vás upozornit na některá fakta, abyste nechali příslušný dům hlídat, jinak tam můžete mít brzo další vraždu. Mimochodem ti dva se ubytovali nedaleko; v jednom z nájemních bytů na Alt-Mariendorf."

"Díky, pane kolego Schulze, někoho na Grüntenstraße hned pošlem. Pomalu mi tahle ulice začíná jít na nervy."

"Rád věřím. - Radši se držte dál od domu, kvůli diplomatům, jsou dost agresivní. Nás stáhli ze sledovačky během pěti minut."

"Každá rada dobrá, pane kolego, máte to u mě! Nashle."

"Nashle, komisaři Feiste. Držím vám palce!"

Grüntenstraße, čtvrtek 27. 2. 2014

Beatrice Sophie Lascoux se před půlnocí probudila. Zdálo se jí, že slyší ze zahrady domu neobvyklé zvuky. Vstala a opatrně poodkryla žaluzii, aby pohlédla ven. U zdi domu, nedaleko rohu, se pohybovaly dva stíny. Občasné, nepříliš hlasité skřípnutí svědčilo o tom, že se někdo pokouší zdolat mříž u sklepního okénka.

"Sabino!" zatřásla s ní. "Sabino!! Vzbud' se! Máme návštěvu! Nějací lidi lezou do sklepa!"

"Co říkáš?!"

"Jo! Asi pilujou mříž do sklepa!"

"Ukaž!" vstala, přešla k oknu, aby se přesvědčila. "Nojo! Musím rychle odemknout trezor! Kde mám sakra klíč?!"

"Nač trezor?"

"Mám v něm zbraň."

"Ty máš zbraň, jak to?!"

"Byla jsem sportovní střelkyně."

"Že ses mi nezmínila."

"Nebyla příležitost. – Zaběhni nahoru ke Carlosovi, ať zaleze pod postel a ani nedutá!"

"Hned!"

Eggerová s pistolí v ruce opatrně zvedala žaluzie.

"Teď otevřu okno a ty na ně zařvi něco portugalsky, třeba utečou."

"Myslíš, že jsou to Brazilci?"

"Někdo z gangu, kdo jiný?"

"OK, Sabino, co mám teda zařvat?"

"Cokoliv, aby se lekli." Otevřela tiše okno. "A kryj se, můžou mít zbraně!"

Sophie se opatrně vyklonila z okna: "Hej, vy dvě paka! Koukejte mazat vod baráku, než to schytáte!!!"

V ten samý moment to křuplo, mříž zazvonila o beton u domu, ozvalo se zařinčení rozbitého skla a oba stíny se nečekaně rychle vsoukaly do sklepa.

"Jsou uvnitř, Sabino!"

"Sakra!" otočila se ke schodišti. "Carlosiiiiiii!!! Pojd' k nááám! Ti chlapi jsou v domě!" Otočila se na přítelkyni. "Vem mobil, Sophie, a zavolej poldy. Řekni jim, že tu máme lupiče."

"OK!"

Eggerová následně otevřela zabudovanou skříň a chvíli v ní hledala. "Na! To tu zbylo po mém bývalém. Je podepsaná prvoligovým hráčem." Podala přítelkyni baseballovou pálku. Pak se v její ruce objevila kovová golfová hůl. "Pětka železo, vem si ji, Carlosi, nic lepšího nemám! – Rychle, pojďme teď ke dveřím do sklepa, jsou zamčený, třeba se přes ně nedostanou!"

Príslušné dveře se nacházely v těsné blízkosti domovního vchodu a nevypadaly zvlášť pevně.

Vetřelci už mezitím lomcovali klikou.

"Nezkoušej se sem dostat!" křikla skrz dveře Eggerová.

"Vyliž si!" ozval se zevnitř Patamo.

"Až po tobě!"

"Zvorali jsme to! Jestli už zavolali poldy, jsme v háji," bylo slyšet tišší hlas Valleho.

"Blbost, nikoho nevolali, jsou v tom namočený!"

Když Eggerová zaslechla klapnutí závěru, uskočila stranou. "Pozor, kryjte se!" křikla na ostatní.

Patamo dvakrát vypálil do okolí zámku, ale dveře tím neotevřel. Oba vetřelci se poté chvíli radili.

Po chvíli ticha začaly na dveře zevnitř sklepa dopadat údery kladivem.

"Okamžitě s tím přestaň, nebo střelím!!" vzkřikla paní domu.

"Jo, a kdo eště?" ozvalo se zevnitř.

Vypálila dvě rány do spodní části dveří.

"Jaaau, kurva, má noha, škráblo mě to!!" nadával zevnitř Valle. "Dávej bacha, ta kráva nekecala, má flintu!"

"Neplaš se, kámo!"

Ve dveřích, poblíž kliky, už zela celkem slušná díra. Když jí Patamo vystrčil ruku, snad aby z druhé strany nahmatal klíč, který v něm stejně nebyl, udeřila ho Sophie baseballovou pálkou.

Zařval a stáhl ruku zpět.

Oba vetřelci poté systematickým kopáním demolovali dveře. Jakmile se otvor zvětšil, pokusil se Patamo prolézt do předsíně. Od Carlose při tom schytl dva údery golfovou holí. Do zápěstí a do kolene. Druhý úder byl dost bolestivý, díky čemuž postižený nestáhl nohu z otvoru včas. Eggerová ji oběma rukama uchopila za chodidlo, zkroutila, přitiskla paži k tělu a zapáčila do strany. "Doneste někdo prádelní šňůru!! Je v koupelně!! Ve skřínce!! Až dole!!"

Zatímco Sophie běžela pro šňůru, postižený Patamo, který díky uvězněné noze klečel zády ke dveřím, nacpal ruku s pistolí do otvoru za sebou a dvakrát naslepo vystřelil. Potřetí už spoušť nezmáčkli; Carlos Ribeiro mu dobře mířeným úderem golfové hole vyrazil zbraň z ruky.

Noha v dřínové nohavici byla posléze pevně připoutána ke klice. Tím byl Patamo vyrazen z boje.

"Teď rychle ven, do garáže! Dáme bednu s náradím k okénku!"

Druhý vetřelec, lehce zraněný na noze, se ven ze sklepa nestihl vydrápat. Úzké okénko zakrývala po celé ploše masivní dřevěná bedna, k níž paní domu vzápětí nacouvala kolem svého vozu. Valle se tak ocitl v pasti.

"To by bylo," promnula si ruce Eggerová. "Teď počkáme na poldy," přidala spokojeně a zamkla domovní vchod.

Čekat nebylo zapotřebí. Na ulici i v zahradě vzplála světla, na domovní dveře kdosi rázně zabušil. "Ihned otevřete!! Tady policie!!"

Eggerová otočila znovu klíčem v zámku.

Jako první vpadl do domu komisař Feist, za ním dva těžkooděnci s noktovizory, štíty, tlumiči na

zbraních, a jako poslední vešel do reflektorem prozářeného domovního vchodu inspektor Drexel.

"Už je konec," řekla Eggerová a ukázala na nohu visící na klice. "Zadrželi jsme je místo vás. Druhý je zavřený ve sklepě, možná jsem ho zranila. Vloupali se do domu, stříleli tu. Nejspíš šli tuhle po Carlosovi."

"Není možná, tak tohle je ten populární Carlos Ribeiro??!" podivil se Feist, když spatřil u dveří chlapce školního věku, mezitím co se do domu valili další těžkooděnci, aby odtud vyvedli oba uvězněné vetřelce.

"To jsem já, dobrý večer, pane," chlapec podal udivenému komisaři ruku a Sophie jeho slova obratem přeložila do němčiny.

"Jsem rád, že tě poznávám, Carlosi, hodně jsem o tobě slyšel. Prý jsi kamelot."

"Ano, pane. Mám v Riu vlastní novinový stánek. Sabine se Sophie mi moc pomohly. Díky nim mám i byt. Jestli chcete, ukážu vám svůj pas. Je v pořádku."

Feist s Drexelem si vyměnili pohled. Ne, tenhle kluk rozhodně nevypadal na grázla.

"Nemusíš, nepotřebuju tvůj pas, my máme na starosti vraždy." Feist byl poněkud v rozpacích. "No... co mám říct... čekal jsem, že jsi dítě, ale..."

"Pan Carlos Ribeiro je devítiletý dospělý muž, komisaři," vysvětlila paní domu. "Tak už to v Riu bohužel chodí."

"Vidím, vidím..." Otočil se na inspektora. "Drexele, nechte u domovního vchodu do rána uniformovanou hlídku. Co kdyby náhodou...? Ať jsou ti chlapi dobře vidět!"

"Ano, komisaři."

"Paní docentko, teď je noc, stavím se tu zítra odpoledne kvůli protokolu."

"Dobře komisaři. Po šesté budu doma."

Straupitzer Steig, Berlín, pátek 28. 2. 2014

Dostavba rozšířené prodejní haly byla takřka u konce. Tým developerů se nyní soustředoval na inženýrské sítě a příslušenství, včetně stavby malé trafostanice, u níž se už druhý den kopaly základy. Inženýr Uwe Pick, zodpovědný za celý projekt, přecházel staveniště se štosem plánů v rukou. Nebyl bezproblémovým průběhem prací nijak zvlášť nadšen. Vždycky je dobré, když se něco malého zhatí. Je to zdravý projev. Pick měl tu zkušenost, že pokud při stavbě nenastal malý problém, přišel později, třeba až při kolaudaci, problém velký. Přesně to se dalo očekávat i v nejbližší budoucnosti.

Ohrnul si límec a zamířil k hlavní hale. Divný pocit ho neopouštěl, doufal pouze, že se celá stavba nezříjí. Třeba kvůli nějaké podzemní dutině, která by zde ostatně neměla být...

"Šéfe!!" ozvalo se náhle za ním.

A je to tu!, pomyslel si chmurně Pick. Přišel soudní výměr, zastavující stavbu! - - - Blíží se uragán...

"Šéfe!"

"Tak co máš?!"

Polírně nemohl popadnout dech. "Já... na konci výkopu pro trafo... narazili chlapi na rezavý sud s nálepkou *Vorsicht Gift*. Je plný nějakého sajrajtu."

"Do hajzlu, chlapi, nemohli jste kopat kus stranou?!" ulevil si Pick.

"Šéfe..."

"Jasně, jasně, vím, není to vaše chyba. Problém je v tom, že kdo takový sud najde, musí ho za své nechat ekologicky zlikvidovat. Víte vy vůbec, kolik to stojí? Modlete se, ať tam těch sudů není víc, jinak na to padnou výplaty nás všech." V kapse kabátu mu zazvonil mobil. Sáh pro něj. "Jestli máte ještě nějaký problém, tak...! A, paní doktorka, promiňte, okamžik." Otočil se na stavebního předáka. "Zjistěte, kolik tam těch sudů je a ihned mi zavolejte. Já to pak ohlásím na vedení." Přiložil mobil k uchu. "Co říkáte?! Střelba v domě mé bývalé ženy?! Kdy, včera? Je zraněná??!! - Kde jste, paní doktorko, přijedu za vámi. Dobře, sejdeme se na Grüntenstrasse. Ano, ano, rozhodně musím se Sabinou mluvit! - Na mě se to teď jenom hrne! – Za dvacet minut tam? Dobře. Nashle!" Strčil telefon do kapsy a zamířil ke svému vozu. Aspoň zapomene na ty zatracené sudy...!

Grüntenstrasse, Berlín

Doktorka Jablonski přijela na místo srazu jako první. Po zaparkování si všimla, že proti ní krácejí dva uniformovaní policisté; muž a žena. Přišlo jí to zvláštní, hlídky přece většinou jezdí ve vozech. Jablonski sledovala oba ve zpětném zrcátku. Než jí zmizeli z dohledu, udělali čelem vzad, aby se pomalým krokem vrátili zpět. Když míjeli její vůz, prohlédli si ji a podle všeho si poznamenali i její číslo. Policistka si poté stoupla stranou, kde krátce telefonovala. Následně na místo přijel civilní vůz. Vystoupil z něho muž, který přilepil Jablonski na přední sklo placku kriminálky. Poté se představil jako komisař Feist, požádal o osobní doklady a zapsal si ji. Když na místo dorazil Uwe Pick, byl rovněž zapsán. Kriminalista v civilu neodjel, nýbrž zůstal stát nedaleko vchodu do domu.

"Zdá se, pane inženýre, že vaši ženu hlídá celý regiment policajtů," poznamenala úvodem Jablonski a zaznělo to značně sarkasticky.

"Já jsem z toho úplně na větvi, paní doktorko, co se tady děje. Plus problémy na stavbě.... Škoda slov!"

"Co hezkého stavíte, pane inženýre?"

"Přestavujeme staré nákupní centrum na nové. – Poslyšte, nevíte, zda je má žena už doma?"

"Ještě nepřijela," ozval se od vchodu Feist jakoby mimochodem.

"Jo, díky, komisaři. – Poslyšte... co se tu dnes v noci vlastně stalo?"

Oslovený mávl rukou. "Pane, na tomhle prokletém místě páchá trestné činy zásadně gang z Ria de Janeira. Tentokrát pronikli až do sklepa. Z něho se už ale nedostali. Vaše bývalá jednoho z nich postřelila, druhému přivázali nohu ke klice. Ušetřili tím útvaru rychlého nasazení práci. My je akorát sebrali a odvezli."

Uwe Pick zavrtěl hlavou. "Říkáte, přivázali mu nohu ke klice? Kdo??"

"Ano, pane. Vaše žena, její přítelkyně a pan Carlos Ribeiro."

"Je tam s nimi chlap?!"

"Ne, pane. Carlos je velice šikovný devítiletý kamelot z Ria. Mlátil vetřelce golfovou holí. Podle všeho s úspěchem."

Uwe Pick si zakryl oči rukou. "Já se z toho zblázním...!" Znovu oslovil policistu. "Proč vlastně ti dva lezli do domu mé bývalé?"

Pokrčil rameny. "Bud' chtěli unést Carlose, nebo hledali peníze zabitého drogového bosse, který tu před nedávnem nocoval. Šlo údajně o dvě stě dvacet milionů dolarů."

"Cože, kolik...? A má žena...?"

Feist rozhodil bezradně rukama. "Těžko říct. Ve věci se velmi angažuje i americká vláda, takže... nikdo neví, jak se věci mají."

"Celkem pestrá záležitost," poznamenala doktorka Jablonski.

"Na můj vkus až příliš," ušklíbl se Pick. Sáhl do kapsy pro zvonící mobil. "Jo? – Co, sudy jsou celkem tři? Padesátikilový. - Jsi si jistý, že jich není víc? - Určitě? – No fajn, to snad ještě finančně zvládnem. Díky."

Za deset minut konečně přijela majitelka domu.

"Můžu jako první, paní docentko? Myslím kvůli tomu protokolu. Nahraju si vaši výpověď na záznamník."

"Ovšem, komisaři. Pojd'te dál. Zajedu do garáže až pak." Před vchodem se Eggerová zarazila. Ukázala na svého bývalého muže. "Uwe, co je to tu za procesí?"

"Měl jsem o tebe strach, chtěl jsem tě vidět. Po té noci. Taky tu mám sraz s paní doktorkou Jablonski."

"Zdravím, paní docentko," ozvala se zmíněná žena a zamávala levou rukou poté, co pravou sňala z očí tónované dioptrické brýle.

"Vy jste tu taky...?!"

"Tak se to nějak seběhlo..." Jablonski si brýle opět nasadila. "Ještě jsem vám negratulovala k vítězství v našem souboji o profesora Baskeho."

"Díky," odsekla Eggerová, aniž by tušila, zda je výrok míněn vážně, či ironicky.

"Jak se tak dívám na události kolem vás... policii, gangstery a přestřelky... paní docentko..." udělala rozmáchlé gesto rukou, "zřejmě jsem ve vašem případě přecenila své síly."

"Asi ano."

"Nevadí vám, že... se stýkám s vaším bývalým?" ustupovala dále Jablonski.

"Vůbec ne."

"To jsem opravdu ráda."

Eggerová pohlédla na Feistu. "Pojd'te dál, komisaři, ať je to za námi."

Uwe Pick přecházel po ulici a pokoušel se pohybem zahnat chlad. Doktorka Jablonski seděla ve svém voze a posléze ho i nastartovala, aby mohla na pár minut pustit topení.

Feistova návštěva uvnitř domu nebrala konce, Pick proto zamířil do zahrady ve snaze nahlédnout do přízemních oken, kde se svítilo, ale žaluzie nebyly dosud zataženy.

Stál na špičkách pod oknem vlevo od vchodu, ale nikoho odtud neviděl.

Náhle do zahrady vkročila žena, tlačící horské kolo. "Vy jste tu zas?!" vykřikla na celou ulici. "To je teda vrchol!!" Otevřela domovní dveře, aby zakřičela do domu: "Byl tu zas tvůj chlap, že jo?!! - A já jedu domů!! Nechod' za mnou a nevolej mi!!! Mám tě už po krk!!!"

Eggerová křik zaslechla. Vyšla ven.

"Já za nic nemůžu, Sabino, přišla tvá přítelkyně a... udělala kravál. Pak zmizela. Já stál tady pod oknem..."

"Pročs chodil do zahrady, Uwe?!" křikla Eggerová v běhu.

Před domem otevřela dveře u vozu doktorky Jablonski. "Jakým směrem odjela ta cyklistka?"

"Tam," ukázala vlevo.

"OK."

"Počkejte, paní docentko. Sedněte si dozadu."

"Díky!"

Vůz se rozjel.

Rozzlobenou cyklistku dostihly těsně před **křižovatkou** s Britzer StraÙe. Jablonski najela na nízký chodník a otevřela okénko. "Haló, slečno, počkejte!"

Cyklistka výzvu ignorovala a odbočila. Vůz vyrazil za ní. Eggerová se jí skrz stažené okénko pokoušela vysvětlit situaci. Bezvýsledně.

Vůz posléze přidal, cyklistku předjel a poněkud riskantním manévrem jí zablokoval cestu. Řidička vystoupila ven.

"Nezbláznila jste se??!! Jak to jezdíte??!!" vykřikla na ni zlobně Beatrice Sophie Lascoux.

"Nedala jste mi jinou možnost. Někdo v autě s vámi chce mluvit."

"Nezájem!"

"Počkejte přece!" Jablonski sáhla po řídítkách, aby cyklistce zabránila nasednout.

"Pusťte to!"

"Tak počkejte! Jde o nedorozumění, slečno Lascoux!"

"Lascoux!!"

"Pardon. – Heleďte, Uwe byl u vás v ulici se mnou! Dala jsem si s ním rande u domu vaší přítelkyně! Navíc, on nešel vůbec dovnitř! Čekal, až komisař dokončí výslech! Jeli jsme k vám přesvědčit se, zda je vaše přítelkyně v pořádku. Po té noci. Jinak o nic nešlo, věřte mi! Nemáte důvod k žárlivosti. O pana Picka se totiž zajímám já. Imponuje mi, abyste věděla. Už vám svítá?"

"Aha..." Držela pevně řídítka, ale na kolo se nasednout nepokusila. Tvářila se nerozhodně.

Eggerová se konečně odvážila vystoupit z vozu. "Ona říká pravdu, Sophie! Uwe v domě vůbec nebyl! Ani tam nechtěl!"

"OK... dobře... ujely mi nervy... jak jsem ho tam viděla stát... Myslela jsem, že je zas na odchodu..."

Jablonski otevřela kufr vozu. "Hoděte si kolo dovnitř."

Na Grüntenstraße se k přimluvám přidal i Feist. "Dával jsem dohromady výpověď vaší přítelkyně," informoval Sophie hned po jejím příjezdu. "Ručím vám za to, že pan Pick čekal celou dobu venku."

"Díky, komisaři... už mi to vysvětlili. Mám asi trochu pocuchané nervy po tom nočním střelení..."

"Není divu, není divu," usmíval se Feist.

"Dík za pomoc, doktorko Jablonski, máte to u mě!" Eggerová vytrčila palec směrem vzhůru.

"Není zač. Něco jsem vám přece dlužila." Obrátila se na Picka. "Mohu vás pozvat na večeři, pane inženýre?"

"Proč ne?" přikývl. "Dobrý nápad, v téhle zimě člověku vyhládne."

"A co kdybych vás pozvala na večeři já?" navrhla docent Eggerová. "Myslím vás všechny, včetně Carlose. Co tomu říkáš, Sophie? Vezmeme naše přátele do nějaké pěkné restaurace v centru?"

"Jsem pro." Beatrice Sophie Lascoux se pousmála. "Jestli se mnou půjdou... Po té scéně, co jsem předvedla..."

Uwe Pick mávl shovívavě rukou. "Zapomeňte na to, všem nám občas ujedou nervy. Třeba mně dnes: mí chlapi vykopali těsně před dokončením stavby tři sudy s jedovatým odpadem. Byl jsem z toho úplně mimo. Nechci si představit situaci, kdyby jich bývali našli tři sta. Tak to firmu prostě finančně zruinuje. Všechny její finance by praskly na ekologickou likvidaci a žádná banka by nám

na to nedala ani cent."

Pariser Platz, Berlín, neděle 2. 3. 2014

Ronald Jenkins si s nevolí ve tváři prohlížel prsten, ležící na jeho stole. Současně si znovu pročetl výsledky odborných expertiz. Nula od nuly pojde... pomyslel si. Prsten hodil do kapsy u saka, papíry smetl do horního šuplete a uzamkl stůl.

"Doprava? Spěchám, potřebuju služební vůz na cestu po městě. Za hodinu a půl budu zpět," oslovil správce garáží poté, co vytočil jeho telefonní číslo.

"Zařídím, pane atašé."

Grüntenstrasse, Berlín

Docent Eggerová právě prostírala k nedělnímu obědu, když si skrz okno povšimla, že kdosi kráčí k domu. "Hej, Sophie, běž prosím otevřít, máme hosta z ambasády."

"Jenkins?"

"Přesně ten. A zeptej se ho, zda se s námi nají."

Dveře od domu se otevřely ještě dřív, než stačil návštěvník zaklepat.

"Zdravím, Sophie."

"Rone! Vítejte! – Dovolte mi, abych vám představila... vlastně vy dva se znáte už z Ria."

"Ahoj, Carlosi..."

"Dobrý den, pane," řekl chlapec portugalsky a Sophie to hned přetlumočila.

Eggerová ukázala na stůl. "Jdete zrovna k obědu. Dáte si s námi?"

Návštěvník se pousmál. "Proč myslíte, že jsem zvolil tuhle hodinu? Vaše pozvání samosebou přijímám. Víte... ještě než začala ona prokletá finanční krize, vozili nám jídlo letecky až ze Států. Ale dnes? Dnes tohle nepadá v úvahu. Dnes se jenom šetří..."

"Kupují vám hamburgery tady v Berlíně?"

"Ano, vlastně ano, dá se to tak říct." Jenkins si rozepnul sako. Napřáhl pravici k paní domu. "Dobrý den, Sabino. Právě jsem přijal pozvání k obědu. Takže ještě jednou díky!"

"Co máme dobrého, dámy?" zeptal se Ron Jenkins, sotva usedl. "Ale ne? Není to snad španělský ptáček? Mé oblíbené jídlo?"

"Ano. My tomu u nás v Německu říkáme španělská roláda. Ale je to to samé. - Co budete pít? Pivo?"

"Jenom ne pivo! Slabě perlivou minerálku s lehkou příchutí, nebo úplně bez, či červené značkové víno."

"Vyhovuje vaší diplomatické chuti Château Margaux ročník 2010, pane atašé?" zeptala se Sophie a mrkla na paní domu. Ta s potměšilým úsměvem přikývla.

Jenkinsovu tvář zaplnil široký úsměv. "Ano, prosil bych. Jsem skromný, tohle víno mi úplně postačí." Pak se znovu nevěřícně rozesmál a zavrtěl při tom hlavou, neboť bral předešlý návrh jako žert.

"Skláním se před vašim evropským kulinářským uměním, milé dámy," řekl Jenkins po obědě.

"Něco tak skvělého ve Státech těžko dostanete. Použily jste speciální hořčici?"

"Ostrou dijonskou," odpověděla Sophie.

"Dáváte hodně cibule, že?"

"Ano. I česneku a obyčejného pepře. Půl vejce, pruh slaniny, nakládané kyselé okurky, to je důležité, a speciální tvrdý salám. Ale kvalitní! Aby měl aróma. Třeba maďarský. - Nepoužíváme špízy. Roládu jednoduše sešijeme bílou nití."

"Skvělé, dámy. Nedaly byste mi recept pro mou ženu?"

Eggerová kývla. "Ovšem. Anebo jestli chcete, natočíme vám přípravu na video. I s komentářem."

"Opravdu? To bych si ocenil! Chci říct, že bych to cenil. To zní ještě hůř. Vidíte? Má jazyková nedokonalost."

"Nedokonalá znalost jazyka."

"Ano, vy jste to, Sophie, řekla. – Takže ještě jednou poděkování za oběd. Zítřka touto dobou na vás budu vzpomínat."

"Díky," řekla Eggerová a nalila všem víno.

Jenkins sklenku zvedl, naklonil ji, přičichl k ní a lehce z ní usrkl. "No tedy...! Tohle u vás prodávají v supermarketech?! Takovéhle víno...! To je prvotřídní kvalita! Lepší červené jsem nepil ani na recepci u Obamy!"

"Jste opravdový znalec, Rone. Ale nedivte se, pijete Château Margaux ročník 2010, jak jste si přál. Stojí přes tisíc euro."

Sáhl po láhvi. "To není možné! – Je! Je to ono! Tak drahé víno máte pokaždé k obědu??!"

"Kdepak, jednou jsem ho dostala darem. No a dnes se nám hodilo." Usmála se. "Pokud máte rád upřímnost, prozradím vám, že obvykle piju Malartic Lagravière za padesát."

"Po dobrém obědě trochu vážnějších věcí," prohlásil návštěvník konečně. "Na Montesově prstenu jsme nic nenašli."

"Vůbec nic? Nic vyrytého nebo schovaného pod kamenem?" podivila se paní domu.

"Ne."

"Zkontrolovali ho dobře?"

"No ovšem, na to můžete vzít jed, nejlepší technikou jaká existuje. Kdyby v něm cokoli bylo, našli by to."

"Co váha, rozměry a tvar?"

"Nic." Jenkins se zachmuřil. "Resume: Montesův prsten byl jen vějička. Nastrčený předmět, který s případem nijak nesouvisí."

Sophie větu přetlumočila do portugalského.

Carlos pokýval hlavou.

Jenkins se ušklíbl. "Je to směla. Možná šlo o dar od někoho blízkého. Snad byl jeho majitel pověřivý a odkládal ho. Těžko říct. Prsten si ponechte jako suvenýr. Sám o sobě nemá valnou cenu. Dá se označit za luxusně vypadající cetku. - Nenechal tu Montes nějaký oděv? Kapesník? Šátek?"

Paní domu zavrtěla hlavou. "Nic takového. Vid', Carlosi?"

Zavrtěl hlavou.

"Aha... No nevádí."

Sophie sešpulila rty. Pak položila provokativní otázku: "Nenapadlo vás, Rone, při vaší profesi... že... že jsme vám něco zatajili?"

Shovívavě se pousmál. "Ale ano. Ovšem díky odposlechu víme, že tomu tak není."

"Cože?" přimhouřila oči Eggerová.

"Mal dá para acreditar...!" zašeptala Sophie směrem ke Carlosovi a ihned mu vysvětlila, o čem je řeč.

Jenkins krčil defenzivně rameny. "Je to tak, nezlobte se, už jsme tu techniku stáhli. Muselo to být. Souviselo to s jednodenním monitoringem celé ulice." Vzal paní domu za loket. "Musíte chápat; zmíněná částka je příliš vysoká na to, abychom to mohli nechat jen tak... ee... plavat, jak vy říkáte. Bylo nezbytné prověřit každou možnost. I když to nepřineslo žádný výsledek. Peníze, které Montes ukradl gangu, nejspíš nikdy nenajdeme. Zůstanou ležet na neznámém kontě, či místě."

Eggerová na návštěvníka krátce pohlédla. "Vaši motivaci k odposlechu chápu, Rone, i když nerada."

Obrátil ruce dlaněmi vzhůru. "Jsem k vám fair, dámy; nemusel jsem o tom mluvit a nikdy byste se to nedozvěděly."

"Mhm..."

"Ještě malé upozornění: zatahujte si závěsy nebo žaluzie. Pak nemá laser opřený o okenní tabuli žádnou šanci. V opačném případě jste slyšet na míli daleko."

"No fajn, díky za radu!" ušklíbala se Eggerová. "Hilfe nach dem Kriege..."

Jenkinse rčení trochu zaskočilo.

"Něco jako s křížkem po funuse," vysvětlila obratem druhá žena.

Eggerová vklouzla do postele ke své přítelkyni a letmo ji políbila na nahé rameno. "O čem přemýšlíš, zlato?"

Sophie ji objala a přitiskla se k ní. "Vrtá mi hlavou Jenkins. Ráda bych věděla, oč mu vlastně jde. Nebo po čem jde."

"Ty myslíš, že je v tom něco jiného než peníze?"

"Já nevím. Nejsem si jistá, jestli nám řekl všechno. Když jsme se ho zeptaly, zda byl Montes americký agent, kroutil se jako had."

"Hm," řekla Eggerová, "všimla jsem si. Amíci možná slíbili Montesovi beztrestnost, když jim předisponuje peníze gangu, kdo ví...?"

Sophie se zavrtěla. "Co kdybychom teď na chvíli zapomněly na Jenkinse a Montese, co říkáš, Sabinko?"

Políbila ji něžně na krk. "Jsem pro, zlato..."

"Holky! Holky!! Vzbud'te se!" Carlos uchopil chodidlo, vyčnívající zpod peřiny. "No tak, holky!!"

"Co... co je...??!"

"Stalo se něco...? Kolik je hodin...?!"

"Půl šesté. Nebudil bych vás, holky, nebýt to důležité!"

"Co je důležité?" pokusila se zaostřit zrak Eggerová.

"Přemýšlel jsem a pak prohledával pokoj. Za lemem koberce u Diegovy postele jsem našel papírek s dlouhým číslem. Tak se vás jdu zeptat..."

"Ukaž!" Paní domu vytrhla chlapci papír z ruky. "Sakra, Carlosi, to se ti povedlo! Může to být buď telefon, nebo číslo konta! – Koukni, Sophie!"

"No jo! Musíme hned ráno zavolat pana atašé, tohle ho bude moc zajímat."

Pariser Platz, Berlín, úterý 4. 3. 2014

Ronald Jenkins, sedící ve své kanceláři, nervózně poklepával prsty o stolní desku. S napětím ve tváři hleděl skrz okno na ulici, aniž by vnímal, co se venku před budovou ambasády děje. Zbystřil teprve až při netrpělivě očekávaném příchodu sekretářky Valerie Bold.

"No, Val? Nesete?"

"Ano, pane, depeše z Washingtonu už přišla a v ní i jistá finanční hotovost. Není malá, takže vedení našeho ministerstva bylo asi s naší předešlou zásilkou spokojené."

"Aby nebylo, Val, když prostřednictvím nás obohatilo kapsu strýčka Sama o čtvrt miliardy! A vsaďte se, že si své zásluhy patřičně vychutnalo! - Tak to holt na světě chodí; jedni sázejí a ti druzí... No nic, Val, děkuji vám, položte mi depeši na stůl."

"Jak si přejete, pane atašé."

Grüntenstrasse, Berlín

Docent Eggerová hleděla překvapeně na muže mezi dveřmi. "Kde se tu berete, Rone?"

"Promiňte, že jdu opět neohlášený, má to svůj důvod. Smím dál?"

"Ovšem, pojd'te."

"Jsou všichni doma?" položil Jenkins nečekanou otázku.

"Ano, jistě, mám je zavolat?"

"Prosím vás o to. Jedná se o tamto číslo, co jste u vás našli. Nezdržím vás dlouho, jsem tu jen na skok."

Všichni čtyři se shromáždili u stolu v hale. Návštěvník následně otevřel kufřík, co měl sebou, aby na stůl vysázel několik tlustých svazků bankovek. "Strýček Sam byl velmi spokojený. Posílá vám dvě stě dvacet tři tisíc euro. Přesně jedno promile z Montesova konta. Nejsem tu oficiálně, takže žádný papír, žádné daně. – Dámy – přeji dobrý večer. – Ahoj, Carlosi."

Zaskočení obyvatelé domu na Grüntenstraße ještě hodnou chvíli hleděli na obnos ležící na stole.

"Páni...!" ozval se jako první Carlos.

"Ten Jenkins vážně není škot," připustila Sophie.

Eggerová potěžkala jeden z balíčků. "Rozdělíme to po částech na konta a ty, Carlosi, ty dostaneš vlastní kreditku. Možná ti ve městě pronajmeme novinový stánek. Beztak tu musíš nějaký čas zůstat."

Měla ruku Sophie položenou kolem pasu, její tvář na svém rameni; slyšela, jak spokojeně spí a vnímala její teplo. Pocit to byl natolik příjemný, až se sama pokaždé divila, že něco podobného, možná ani v náznacích, nezažila se svým bývalým manželem. Z Uweho tak nějak pořád sálala stavba, i přes kvanta vody po holení, co používal, a kontakt s ním, jak si Eggerová s odstupem času uvědomovala, jí nikdy nebyl obzvlášť příjemný; brala ho jako nutnost. Se Sophie je všechno jiné; tahle něžná sportovní dívka stále voní, i když nepoužije parfém. Lze ji pohladit, přitisknout se k ní,

a vše je neskonale krásné. Sice trochu žárlí, ale vztah s ní probíhá v ostatních aspektech bez problémů. Neprosazuje bezhlavě své názory, nesnaží se mít vždycky pravdu a kdykoli na ni člověk pohlédne, usměje se.

Eggerová zavřela oči. Takhle tedy vypadá štěstí... Jak to, že na to nepřišla mnohem dřív...?

Konec